Colecţia "SINTEZE"

ZÂMBETE LA ELECTRO

Ediţie revăzută şi adăugită

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CIUGUDEAN, MIRCEA

Zâmbete la electro / prof.dr.ing. Mircea Aurel Ciugudean - Ed. a 4-a, rev. şi adăug. - Timişoara: Editura Politehnica, 2009

212 p. ; 21 cm. - (Sinteze)

Bibliogr.

ISBN 978-973-625-889–3

378(498 Timişoara):62+621.38(0:82-94)
821.135.1-94

Prof.dr.ing. Mircea Aurel Ciugudean

ZÂMBETE LA ELECTRO

Colecția "SINTEZE"

EDITURA POLITEHNICA
TIMIŞOARA - 2009

Copyright © Editura Politehnica, 2009

Toate drepturile sunt rezervate editurii. Nici o parte din această lucrare nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă, prin indiferent ce formă, fără acordul prealabil scris al Editurii Politehnica.

EDITURA POLITEHNICA
Bd. Republicii nr. 9
300159 Timişoara, România

Tel. 0256/403.823
Fax 0256/403.823
E-mail: editura@edipol.upt.ro

Consilier editorial: Prof.dr.ing. Sabin IONEL
Redactor: Claudia MIHALI

Bun de imprimat: 28.05.2009
Coli de tipar: 13,5
C.Z.U. 378(498 Timişoara):62+621.38(0:82-94)
821.135.1-94
ISBN 978 - 973 - 625 - 889 - 3

Tiparul executat sub comanda nr. 72
la Tipografia Universităţii "Politehnica" din Timişoara

PREFAȚĂ

În anul 1995, când Politehnica din Timişoara sărbătorea 75 de ani de existență, Domnul Rector, prof.dr.ing. Alexandru Nichici, a avut inițiativa de a pune la lucru o echipă de profesori cu dar de povestitori din mai multe facultăți, care să redacteze cele mai reuşite amintiri cu haz din şcoală. Aşa au fost salvate de la pieire unele anecdote create de renumiți profesori dar şi de studenți, care mai pot fi citite şi azi în cartea „Politehnic cu Polizâmbet", realizată de profesorii N. Achimescu, C. Cristuinea şi subsemnatul, presărată cu caricaturi semnate de renumitul ing. Ştefan Popa Popa's.

Cei care au primit sau au reuşit să cumpere un exemplar din cartea scoasă în tirajul de 1000 bucăți se pot considera norocoşi. Ea s-a epuizat repede şi puțini absolvenți din zecile de mii aflați în viață au citit-o. Deşi era foarte căutată, cartea nu s-a retipărit. Eu personal, am insistat pe lângă coautori ca să reactualizăm lucrarea dar nu am avut succes.

Apropiindu-mă de vârsta pensionării m-am gândit că e mare păcat să nu completăm cartea anterioară cu tot ce s-a mai petrecut în ultimele decenii, mai ales că mulți din colegi mi-au reproşat că unele poante reuşite nu au fost cuprinse în ea. Ascultându-i pe colegi şi pe foştii noştri studenți pe coridoare, pe stradă sau la întâlnirile lor de 10, 20, 25, 30, 40 şi 45 de ani de la absolvire, eu am notat cu răbdare povestirile lor. Aveam în permanență în buzunar hârtie şi pix în acest scop. Am adunat astfel un pachet mare de amintiri cu haz reale, unele deosebit de spirituale, în special din cele trei secții, mai târziu facultăți, de profil electric, pe scurt Electrotehnică, Electronică şi Calculatoare.

Ținând cont de cantitatea poantelor adunate am decis să redactez singur o colecție, în care să prind din vechea lucrare doar pe cele legate de aceste facultăți, pentru ca să avem peste ani o carte cât de cât completă. Se vor găsi, desigur, din nou, voci care să acuze scăparea multor amintiri dar acestea mai pot fi adunate la mine în următorii ani (scrieți pe adresa de e-mail : mircea.ciugudean@etc.upt.ro) sau de către un profesor mai tânăr şi prinse într-o ediție viitoare. Deşi am anunțat multor colegi că voi scoate această lucrare, puțini mi-au comunicat câte ceva din amintirile lor. Oricum, în lucrările noastre nu vom putea cuprinde niciodată mulțimea reală de fapte cu haz petrecute între zidurile impresionantei facultăți timişorene ! Este de netăgăduit faptul că în şcoala noastră au lucrat sau lucrează adevărați dascăli în ale ştiinței şi în ale educației, care au ştiut să

crească ingineri buni în tehnică şi spirit. Fie ca chipurile să le fie încrustate în ziduri, alături de învățătura şi mesajele lor !

La elaborarea acestei colecții de amintiri cu haz am beneficiat de povestirile multor colegi, din care amintesc în special pe domnii : prof. Nicolae Achimescu, prof. Constantin Cristuinea, prof. Corneliu Toma, prof. Mihail Tănase, prof. Eugen Seracin, şef de lucr. Petru Mătăsariu, prof. Mircea Nemeş, prof. Nicolae Bogoevici, prof. Bernard Rothenstein, doamna prof. Cornelia Ivaşcu şi alții. Le mulțumesc pentru permisiunea de a reproduce aici cele povestite. Mulțumesc şi tuturor celor mulți care mi-au furnizat câte una-două din amintirile lor frumoase din şcoală. Îmi cer scuze dacă la câteva poante am uitat cine a fost povestitorul. Ca redactor şi autor al acestei cărți am prins desigur multe din momentele trăite de mine.

La facultățile de profil electric nu au fost atât de mulți profesori renumiți ca „pontoşi" ca la cea de Mecanică. Pot fi totuşi amintiți la acest capitol profesorii Plauțius Andronescu şi Avram Heler (Catedra Bazele Electrotehnicii), Iacob Suciu şi Mircea Nemeş (Catedra de Electroenergetică), Corneliu Toma (catedra de Telecomunicații) şi Bernard Rothenstein (Catedra de Fizică), Mihail Tănase (Catedra Electronică aplicată). Din păcate nu am putut recupera toate povestirile cu haz pe care ei le-au trăit. Poate că unii dintre dânşii îşi vor scrie memoriile şi vom avea atunci dovada completă a spiritului lor sclipitor.

La redactarea poantelor am adoptat aceleaşi măsuri de protejare a persoanelor implicate ca şi în cartea precedentă: au fost notați cu X, Y, Z cei la a căror imagine nu am vrut să aduc nici cea mai mică atingere, au fost notați doar cu inițiale cei care nu trebuiau divulgați în gura mare şi am folosit numele complete ale persoanelor acolo unde acestea trebuie să fie mândre de glumele create sau de întâmplările prin care au trecut. Îmi cer scuze de la cei care, fără voia mea, se vor simți altfel decât lăudați. Contribuția lor la viața spirituală din facultățile noastre a fost oricum lăudabilă. Şi mă mai scuz pentru faptul că unele zâmbete sunt amare.

Prof. Mircea A. Ciugudean

Dedicație

Dedic această carte următoarelor aniversări din 2009:

19 ani de la înființarea Facultății de Electronică şi Telecomunicații din Timişoara,
39 ani de la înființarea Secției de Electronică şi Telecomunicații a Facultății de Electrotehnică din Timişoara,
61 ani de la înființarea Facultății de Electrotehnică din Timişoara,
89 ani de la înființarea Şcolii Politehnice din Timişoara.

Motto :

STUDENȚIE, STUDENȚIE,

Tânăr Doamne-am fost odată,
Mi-a fost dat student să fiu,
Vremea a zburat ingrată
Dar trecutu-i încă viu !
Nu se uită anii şcolii,
Curs, lucrări şi seminar,
Nu se uită profesorii,
Truda n-a fost în zadar.
Nu se uită prietenia
Cu colegii de cămin,
Nu se uită studenția
Cu tot harul ei divin.
Fost-au ani – minunăție,
Anii cei mai câştigați,
Toate-s bune, studenție,
Nu şi faptul că te gați !
Ne-amintim şi de părinții
Care ne-au ținut studenți,
Cât au strâns cureaua dânşii
Să ne vadă absolvenți !

8

Doamne, mulțumescu-ți ție
Pentru cei cinci ani frumoşi,
Amintirea lor e vie
Chiar şi-atunci când suntem moşi !
Dacă ni s-a dat menirea
Să avem copii studenți
Retrăit-am amintirea
Anilor efervescenți !
Când şi când, la o-ntâlnire
Ne vedem de zile mari,
Cu prezența mai subțire
Şi profesori tot mai rari...

Mircea Ciugudean

Stil de conducere !

În toamna anului 1987 facultatea se pregătea de o vizită la nivel înalt cu ocazia deschiderii anului universitar. Fiind prodecan, am primit de la domnul decan Avram Heler sarcina de a strânge toți tehnicienii şi de a-i pune să vopsească gardul metalic ce ne despărțea de parcul facultății vecine.

Am purces la treabă de dimineață dar se avansa încet. In două ore s-au vopsit abia trei metri din totalul de 20. Trecând în control, decanul a constatat viteza redusă de avansare şi a luat măsuri în stilul propriu:

– De ce s-a făcut numai atât ?

– Pentru că nu avem destule pensule, cu ce să vopsim ?, răspunse un tehnician.

– Cu degetele măă !... Şi până la ora unu să fie gata ! Aţi înţeles ?

Şi decanul plecă. Ştia cum să-i ia „tare" pe oameni şi, deşi era cunoscut ca un om foarte bun, nimeni nu avea chef să-l audă tunând la următoarea întâlnire !

Toți au fugit la catedre şi au făcut rost de pensule, astfel că la prânz gardul era vopsit.

– Vezi măi Ciugudeanule, cum trebuie lucrat cu oamenii ?

Aşa mi-am făcut ucenicia la domnul decan Heler, ceea ce m-a ajutat mult în funcțiile pe care le-am mai avut ulterior.

Mingea profesorului Plauțius Andronescu

Profesorul intră odată la curs (anii '50), urcă la catedră, şi scoate o minge din buzunar. O loveşte de catedră de câteva ori, după care îl întreabă pe unul dintre studenți :

– De ce sare mingea ?

– Ăăă... Fiindcă-i elastică !

– Stai jos că eşti prost !

După care, umple tabla cu ecuații şi în final încadrează o ecuație. Zice:

– De asta sare mingea !

(Scrisă de prof. Constantin Cristuinea)

10

Cine-şi aminteşte câştigă !

Eram organizatorul principal al întâlnirilor promoţiei mele (1962) şi mă străduiam să vin cu câte ceva nou la fiecare cinci sau zece ani când ne întâlneam. La întâlnirea de 25 de ani am organizat un concurs „Cine-şi aminteşte câştigă" în cadrul căruia participau toţi colegii prezenţi şi trebuiau să răspundă la 10 întrebări despre perioada studenţiei şi cea care a mai trecut de atunci.

Una dintre întrebări era: „Care dintre colegi a apărut de mai multe ori la televizor în perioada de după studii ?" (Nu era greu de urmărit unicul program TV care, pe deasupra, avea şi extindere zilnică bine redusă !).

Cum era de aşteptat, cu excepţia unui singur coleg, toţi l-au numit pe Vasile Baltac, actualmente la Bucureşti, care devenise un informatician celebru şi care a ocupat funcţii importante la ITC Bucureşti, apoi a fost director al Centralei de Calculatoare şi Electronică a unui minister şi chiar Secretar de Stat la minister. Avea frecvente apariţii pe postul de televiziune.

Doar colegul Theodor Drăgan, pe acea vreme la Cluj, a răspuns corect la întrebare, citându-se pe sine, căci apărea zilnic la televizor, într-un avion al Companiei TAROM, în cadrul unei reclame !

A obţinut cu acest răspuns câştigul concursului, care nu era altceva decât o fotografie mărită şi înrămată a fostului nostru îndrăgit profesor de Bazele electrotehnicii – Plauţius Andronescu, pe care colegul Th.Drăgan îl preţuia enorm !

Metodă convingătoare

Domnul decan, prof. Avram Heler, avea, pe lângă o putere de muncă ieşită din comun, şi un stil de lucru cu oamenii original şi deosebit de eficient. Când trebuia să rezolve o problemă pentru facultate, punea mâna pe telefon şi suna pe unul dintre renumiţii directori de intreprinderi prospere timişorene, cu care era prieten sau cu care avea relaţii bune.

– Alo, tovarăşul Director M. (de la ELBA de exemplu) ? Aici e decanul Heler de la Facultatea de Electrotehnică !

– Vă salut tovarăşul decan !, răspundea cel căutat.

– Tovarăşe director, (cu voce mustrătoare) ce aveţi dumneavoastră domnule, contra facultăţii noastre ?

Directorul, luat aşa tare, se gândea la cine ştie ce greşeală comisă în legătură cu facultatea. Cu oarecare vină în glas răspundea:

– Da ce-am greşit tovarăşe decan ?

Aici, bătălia era ca şi câştigată:

– Nimic tovarăşe director, dar vă rog să ne ajutaţi în următoarea problemă...

Directorul, scăpat de orice acuzaţie, uşurat, promitea fără să mai gândească sprijinul cerut. În urma unor astfel de convorbiri convingătoare mai apărea ceva nou prin clădirea facultăţii, căci pe vremea aceea intreprinderile, conduse şi ţinute de foştii noştri absolvenţi, erau destul de ataşate de Politehnică.

Anticipare...

Prin anul 1956, colectivul de la Catedra de Bazele Electrotehnicii lucra de zor la construcţia calculatorului cu tuburi electronice, MECIPT 1. Mai era încă destul de lucrat când presa timişoreană, nerăbdătoare, insistă cu întrebări despre finalizarea calculatorului, o minune a acelor timpuri.

Sâcâit mult de ziarişti, cineva din colectiv le-a declarat acestora că este deja gata şi că a rezolvat proiecte pentru intreprinderi ca Electromotor. Anunţul senzaţional a apărut a doua zi în ziarul Drapelul Roşu.

Dar studenţii din anii mari ştiau realitatea... şi au compus un cântecel care din păcate s-a pierdut în timp. În acesta se zicea: „ Maşina lui Wili adună exact pe 1 cu 2, înmulţeşte şi împarte exact cu 1”. (Wili era diminutivul inginerului Wiliam Lövenfeld, om de bază în colectiv).

(Relatată de prof.Cornelia Ivaşcu)

Aici e pe ştiute !

Profesorul Avram Heler chestiona un student la examen. Studentul, bâlbâindu-se, începe:

– Cred că...

Profesorul îl întrerupe:

– De crezut să crezi la biserică ! Aici ştii sau nu ştii !

Randamentul de predare al profesorului

L-am aflat când încă era „cald”, proaspăt descoperit după o gândire profundă de profesorul Bernard Rothenstein, membru al Catedrei de Fizică, acum pensionar, care a predat mulți ani la Facultatea de Electrotehnică.

Conform acestuia:

$$\eta_{prof} = \frac{S_{timpan} \cdot 2 \cdot Nr._{studenti}}{S_{pereti} + S_{tavan} + S_{podea}}$$

adică, raportul dintre suprafața ce folosește în mod util şi suprafața ce consumă inutil cursul profesorului.

Prezentându-le formula studenților mei de la Electronică am adăugat:

– Puteți constata că randamentul profesorului este muuult sub 1% ! Nu avem voie să-l mărim prin micşorarea sălii ! Şi iată de ce pereții acestei facultăți cunosc mai multă electronică decât dumneavoastră !!

Cursul festiv al anului V-2004

– Stimați absolvenți, am acceptat să țin acest curs din următoarele motive:

1. Tot nu mi-am terminat materia din anul III,
2. Nu era să scap prezentarea unui curs cu sală plină !...

– Am ştiut de mic că voi deveni electronist: m-am născut în acelaşi an cu joncțiunea pn (Russel Ohl, 1940)...

– Fotodioda s-a inventat în 1946, tranzistorul bipolar în anul 1947, tranzistorul cu efect de câmp cu joncțiune în 1958, circuitul integrat bipolar în 1963, tranzistorul MOS în 1967, circuitele integrate MOS prin 1970...

S-ar părea că dumneavoastră, care v-ați născut cam târziu, nu mai aveți ce inventa !...

– Marii inventatori din electronică au trăit foarte mult: Alexander Fleming (dioda electronică) – 74 ani, Lee De Forest (trioda) – 88 ani, John Bardeen şi Walter Brattain (tranzistorul bipolar) – 74 respectiv 76 ani, Darlington (dubletul cu acest nume) – 90 ani... Şi eu mă simt foarte bine !...

Explicația acestei longevități stă în lipsa de stres: pentru electronişti serviciul este un hobby; precum şi în alimentația naturistă: cu elemente naturale şi substanțe de mare puritate ca vid, electroni, goluri, germaniu şi mai ales siliciu – prezent peste tot în natură !...

– Despre mine, aş dori să rețineți peste timp poanta cu **invidia**: Domnilor studenți, **nu vă invidiez că sunteți tineri**,... pentru că va trebui să munciți atât de mult ca să ajungeți la vârsta mea încât vă plâng de milă !!

Trage un bilet !

La un examen oral de Matematică cu profesorul Sălăgean, la sfârşit intră studentul Marin Cioroianu (promoția 1968). Pe masă mai era un singur bilet de tras. Profesorul zice:

– Ia un bilet !

– Pe care ?, întreabă studentul.

Profesorul mai scoate două bilete din geantă dar i-l dă în mână pe cel rămas pe masă şi zice:

– Pe ăsta... din cele trei !

Timpul necesar

Tinerii asistenți încearcă de ani de zile să obțină oficial o plată cu ora mai consistentă pentru recuperări de lucrări de laborator cu studenții şi anume, ar dori să se aprobe decontarea a 2 ore/student şi nu 2 ore/semigrupă (cu minim 7 studenți).

Ca şef de catedră, am întrebat un asistent de ce are nevoie de 2 ore/student, la care asistentul, dezarmat, face o glumă:

– Poate e studentă...!

Nu merge oricum

Inginerul Szilagyi Alexandru (promoția 1968), repartizat într-o anume intreprindere, are de reparat o instalație la care îi trebuie 7 buloane noi speciale, tratate termic. Cere şefului aprobarea să le cumpere. Acesta îi răspunde:

– Confecționează-le în secție !

– Nu pot, zice inginerul nostru.

– De ce ?
– Nu mă lasă profesorul Hajdu ! (care l-a învățat rezistența).

(După relatarea celui implicat)

Felicitări la examen

Studentul Vintilă Ion, despre care toți ştiau că este din Craiova, termină examenul oral de matematici cu profesorul Borislav Crstici (1969);

– Felicitări !, îi spune profesorul.
– Am fost cam slab !?, recunoaşte sincer studentul nedumerit.
– Pentru că a intrat Craiova în „A”!, îi explică profesorul.

(După relatarea celui implicat)

Paradox

Profesorul Nicolau, de la Maşini electrice, era sever şi avea un curs pretențios. Materia era totuşi împărțită în două părți pentru uşurarea promovării: maşini de curent continuu şi de curent alternativ, părți botezate pe scurt „continuu” şi „alternativ”.

Un student care avea promovată partea „continuu” a căzut la examen le partea „alternativ”. La ieşirea din sală colegii îl întrebă ce a făcut, la care el răspunde:

– E ceva ciudat: dau „alternativ” şi cad „continuu”...

(Relatată de prof. Toma Dordea)

După examen

Am terminat un examen scris, cu mulți strudenți restanțieri foarte slabi, într-o sâmbătă dimineața. La plecare, un student îmi urează:

– Week-end plăcut !
– Atunci de ce mi l-ați stricat ?, răspund eu nemulțumit.

Clasificarea studenților

În 2002 m-am gândit că „materialul nostru de lucru" se clasifică în două categorii:

- **studenți** (cei care învață) şi
- **sponzori** (care plătesc la casieria facultății taxe pentru a treia prezentare, reînmatriculare, recontractare, re...).

Cobe...şi lecție

În februarie 2003, la examen, anunț că abia aştept să prind pe unul copiind ! Un student binevoitor îmi răspunde:

– Dacă vi se dă o primă mă ofer eu !

În februarie 2004, tot la un examen, fac acelaşi anunț, intrat de acum în obicei. Completez chiar că sunt printre puținii profesori din facultate care nu au prins în ultimii ani un student copiind şi-mi doresc mult să-mi repar imaginea la Decanat.

Parcă am cobit ! Mi-a fost dat să mi se realizeze dorința dar tare am mai regretat când studentul, după ce a scris declarația de recunoaştere a faptei, a leşinat, şi dacă nu venea repede Salvarea, chemată de mine, cine ştie cum se termina !

De la studenți

Un student din an terminal mi-a spus următoarea glumă. Nişte studenți din anii I şi II copiază la examen; profesorul îi elimină din sală urmând să-i propună la exmatriculare.

Câțiva studenți din anii III şi IV copiază la examen; profesorul priveşte cu reproş spre ei şi bate cu pixul în bancă spre a-i invita la ordine.

Un student din anul V copiază la examen; profesorul întoarce capul spre el să-l atenționeze dar acesta...bate cu pixul în bancă...!

40°C la umbră

Profesorul Flavius Şurianu, de la Electroenergetică, spune studenților la curs că săgeata liniilor aeriene de înaltă tensiune trebuie calculată pentru două temperaturi extreme: -30°C şi +40°C.

Un student întreabă:

– +40°C la soare sau la umbră ?
– La umbră, răspunde profesorul.
– Dar liniile aeriene nu sunt la umbră !, replică studentul.
– Păi vezi, de aceea sunt liniile cu trei conductoare, ca să-şi țină umbră unul la celălalt !, răspunse profesorul.

(Relatată de prof. Fl.Şurianu)

Sacrilegiul

Profesorul Vasile Stoica ținea extraordinar la sculele lui de lucru în electronică şi nu le dădea nimănui. Odată, rupându-şi de la inimă, l-a lăsat pe studentul foarte priceput Valeriu Brătescu să-i lucreze un montaj electronic cu pistolul de lipit la care ținea foarte mult. I-a cerut să aibă grijă de el ca de ochii din cap.

Pe când studentul lucra, în laborator a intrat lectorul Gh. Gherman care, fără să stea mult pe gânduri, a luat pistolul de lipit din fața studentului rămas blocat, aprinzându-şi cu el țigara.

I-a trebuit mult timp studentului să-şi revină şi să curețe, tremurând de spaimă, vârful de lipit de substanțele arse, prinse bine pe el.

(Relatată de ing.V.Brătescu)

Cei din urmă

La un seminar de matematici cu domnul profesor Nicolae Neamțu un student a întârziat. La intrarea în sală profesorul îl întreabă de ce a venit mai târziu. Studentul, glumeț îi răspunde:

– Cei din urmă vor fi cei dintâi !
– ...picați la examen !, completează prompt profesorul.

Scăpat de coşmar

În 1994 am efectuat o deplasare în Franța în cadrul unui program Tempus. Deoarece mă temeam de zborul cu avionul am decis să parcurg cei 2400 km până la Bordeaux cu maşina, în trei zile. Dar etapele erau inegale din cauza locurilor stabilite pentru cazare (mai ieftină, la prieteni). Drumul de la ducere a fost infernal, căci eram încă nerestabilit după o căzătură. Dar şi cel de la întoarcere a fost obositor şi greu. Ultima porțiune

de drum a fost de peste 1100 km, din care ultimii 270 erau pe drum național.

O lungă perioadă de timp după întoarcere, noapte de noapte, aveam un coşmar obositor. Visam că sunt cu maşina prin Franța, pe drumul național aglomerat, şi conduceam 800 km toată noaptea. Mă trezeam dimineața mort de oboseală şi plecam la facultate.

Într-o dimineață, stând cu colegi pe hol, domnul conferențiar Radu Vasiu mă întreabă de ce sunt atât de obosit. Îi povestesc de coşmarul meu, rămâne mirat şi nu-mi poate da un sfat. Atunci îmi vine în minte o soluție pe care eu am mai aplicat-o cândva pentru a scăpa de insomnie. Spun colegilor bucuros:

– Ştiu ce trebuie să fac. Voi bea în fiecare seară două pahare de vin, voi dormi tun şi astfel voi scăpa de coşmar !

– Baaa,...că vă iau francezii carnetul de conducere !, răspunse Radu, şi toți colegii au pufnit într-un râs prelung.

Cert este că după ce am râs atâta şi am mai povestit şi acasă, râzând din nou de gluma reuşită a lui Radu, am scăpat începând din acea noapte de coşmar !

Studentul de pe Nil

La o oră de laborator de Aparate electrice, profesorul Iacob Suciu le-a arătat studenților un tiristor de putere, despre care le vorbise la curs.

Studentul B., care venise la studii în Timişoara de undeva din părțile Nilului, l-a întrebat pe profesor ce este tiristorul. La care profesorul, supărat de neştiința acestuia a răspuns:

– Tiristorul este un trilu-rilu-crocodilu' !

Exemplul practic dar intangibil

Când vorbea de inflexiunea unei curbe la cursul de matematici, profesorul Vasile Mioc dădea ca exemplu practic inflexiunea liniei de tramvai din Piața Operei (pe atunci). Dar îi avertiza pe studenți că nu pot vedea de aproape inflexiunea deoarece acolo este postat tot timpul un milițian care îi amendează pe cei ce trec peste piață.

18

Noi circuite logice

La un examen de circuite electronice din perioada când a început predarea circuitelor din calculatoare (1964), un student a prezentat subiectul circuite logice. După ce a vorbit despre circuitele ŞI, NU-ŞI, SAU, NU-SAU i-am pus o întrebare suplimentară:

– Ai auzit de circuitele logice mai recente: ZĂU şi NU- ZĂU ? Ce sunt acestea ?

La care studentul nu a ştiut să răspundă. I-am explicat că atunci când constatăm că un circuit logic nu funcționează corect zicem **zău** ? Iar când găsim defectul zicem **nu zău** ?

Atenție cu criticile!

Profesorul V.S., cunoscut ca răutăcios, a primit spre recenzare pentru publicare în Buletinul Ştiinţific o lucrare de la asistentul H.C. După analizarea ei îl cheamă pe asistent şi-i zice:

– Domnule, dacă vreți să vă fie ruşine la bătrânețe de ce ați scris în tinerețe, publicați-o !

Asistentul a publicat lucrarea dar, mai apoi, a căutat printre lucrările din tinerețe ale profesorului, găsind una cu greşeli. I-a prezentat criticile de rigoare, la care profesorul s-a supărat foarte tare !

(Relatată de prof. HC)

Onorată Comisie,...

Multă vreme, din Comisia de examen de diplomă de la Facultatea de Electronică şi Telecomunicații, prezidată de profesorul Tiberiu Mureşan, a făcut parte şi profesorul X, cunoscut prin duritatea sa față de studenți. El a fost însă înlocuit din comisie.

La examenul de diplomă din acel an, în fața Comisiei, un student emoționat şi-a început prezentarea:

– Onorată Instanță,...

La care prompt, preşedintele îi replică:

– Comisie... pentru că profesorul X nu mai este aici !

Perfuzia... de Satu Mare

Prin anii 87, în sistemul sanitar erau lipsuri mari. Se spunea că dacă te duci în spital trebuie să-ți duci cu tine o perfuzie. Era exact ca acum !

Încheind odată proiectele de an cu studenții de la Calculatoare, anul III, am ținut să remarc la curs pe o studentă din Satu Mare, care a realizat un proiect de circuite electronice deosebit. I-am oferit ca premiu o carte de electronică, scoasă de mine recent, pe care i-am scris numai cuvinte de laudă.

Desigur, mergând studenta în vacanță acasă, părinții ei au fost mișcați de acest gest. La întoarcerea din vacanță mă trezesc că studenta vine în birou, îmi pune pe masă o sticlă de perfuzie şi-mi zice:

– Domnule profesor, părinții mei, care sunt medici, vă trimit această perfuzie în semn de recunoştință, ştiind că la Timişoara nu se prea găseşte. Şi plecă la fel de repede cum a venit, lăsându-mă nedumerit.

Chiar şi colegul meu de cabinet, profesorul M. Tănase, a rămas surprins de situație. Am stat noi şi ne-am gândit că cei din Satu Mare nu ştiau decât din zvonuri situația medicală din Timişoara, oricum, gestul era de apreciat. Colegul Tănase a continuat însă să examineze sticla de perfuzie şi a constatat că era desigilată, lipsind capacul metalic de pe dopul de cauciuc. Aşa am descoperit noi că în sticlă se afla o țuică de Satu Mare, de o calitate ce nu am mai întâlnit vreodată în viața mea !

Mi-am cinstit cu ea colegii, inclusiv pe cei de la decanat, pentru că eram prodecan, iar faptul că era ceva de calitate nemaipomenită a fost confirmat de aprecierea domnului decan prof. Avram Heler – un specialist în materie. De atunci, multă vreme, am fost întrebat dacă nu mai am din „perfuzie", nume dat astfel unui lichid de calitate, de importanță vitală.

Recordul facultății

Prin anul 1988, fiind prodecan, am inspectat clădirea după reparațiile ce precedau deschiderea anului universitar. În fața amfiteatrului de la etajul I, l-am găsit pe administratorul clădirii, domnul Melnic, dând cu bidineaua pe un stâlp rotund.

– Ce faceți domnule administrator ?, îl întreb eu mimând o disperare.

– Acopăr urmele de tălpi de pe stâlp, domnule prodecan, răspunse el speriat.

– Dar nu vă dați seama că urma cea mai de sus (cam la 1,75m) reprezintă recordul facultății la ridicat piciorul ?, îl dojenesc eu.

Administratorul „s-a prins" la gluma mea şi răspunde prompt:

– Lăsați, că acuşi reîncepe şcoala şi se reia competiția!

Şi mare dreptate a avut ! Iar după câteva săptămâni, nu mare mi-a fost mirarea să zăresc o urmă de pantof pe...tavanul unei săli de seminar proaspăt zugrăvită ! Reprezenta probabil recordul absolut !

Pomană de Paşti

Era în Duminica Paştelor din 1974. Ministerul Învățământului avea ordin pe atunci să pună de sărbătorile religioase activități şi şedințe, pentru ca lumea să nu poată sărbători cum se cuvine acele evenimente. Fusesem în Comisie la concursul studențesc de electronică „Tudor Tănăsescu", prima ediție, la Bucureşti. Am urgentat cât am putut terminarea concursului până duminică la prânz, argumentând că am tren şi bilet spre Timişora la ora 14.00. Am reuşit să prind trenul iar în grabă am putut să-mi cumpăr de la un bufet din Gara de Nord nişte salam şi o franzelă.

Trenul era cam pustiu în zi de Paşti. M-am apucat să-mi mănânc „prânzul". Sărbătoream în fond şi câştigarea de către studentul nostru Aurel Filip a premiului întâi. Dar tocmai atunci intră în compartiment o băbuță cerând permisiunea să se aşeze vis-à-vis. Apoi deschise o față de masă brodată în motive olteneşti pe care a întins cozonac, ouă vopsite, şuncă, friptură de miel şi ceapă verde ! Şi văzând ce mănânc eu i se făcu milă şi zise:

– Hai maicăăă, să cinsteşti Paştele cum se cuvine, împreună cu mine !

Era atât de omenoasă că nu puteam să o refuz. Dar eu, şef de lucrări pe atunci la facultate, m-am simțit tare ciudat multă vreme...!

Căldură mare...

Era prin anii '80, într-o iarnă când în România, mai ales în capitală, se făcea o economie barbară la încălzirea localurilor. Slavă Domnului, la facultatea noastră încă mergea bine de tot centrala termică şi era risipă de căldură.

Tocmai atunci ne-am trezit la Decanat cu vizita unui reporter de la revista Facla din Bucureşti. Doamna secretară Gabriela Vintilă l-a poftit să aştepte până se eliberează domnul decan. Reporterul constată că e prea cald şi începe să-şi dea jos, pe rând, cojoacele cu care a venit pe tren. Zice:

– Da ce cald şi bine este la Dumneavoastră !

Doamna secretară îşi dă atunci seama că s-ar putea ca el să scrie, la întoarcerea în Bucureşti, despre risipa de la Timişoara şi ia repede măsuri. Cu mare discreţie îi transmite administratorului facultăţii să meargă la punctul termic şi să oprească de tot încălzirea, că dăm de bucluc. Ordinul a fost executat.

În Decanat începu la scurtă vreme răcirea iar reporterul constată după ceva timp că nu e chiar atât de cald cum i se păruse. Ba treptat, începe să se îmbrace la loc cu hainele scoase la început. Am scăpat astfel de pomenirea în presă.

(Relatată de doamna Gabriela Vintilă)

Aparatul de măsurat...

Studenţii noştri se aflau la lucrări practice în laboratorul de chimie. Profesorul Mircea Ştefănescu îl pune pe un student să combine 50 ml. apă distilată cu nu ştiu ce substanţă. Studentul îl întrebă pe profesor cu ce să măsoare cantitatea de apă. Profesorul îi răspunde:

– Cu ochiometrul !

La care studentul începe să caute prin laborator, întrebând pe unul şi pe altul unde este ochiometrul... A urmat o avalanşă de râsete în laborator.

(Relatată de studentul Petru Negrea)

Biletul de examen deficitar...

La un examen cu profesorul Dodon, un student prezintă o schemă de acţionare pentru o maşină unealtă. Profesorul îi spune:

– Nu e bună schema !
– De ce ? întrebă studentul.
– Pentru că e prea scumpă, răspunse profesorul.
– În bilet nu scrie că trebuie să fie ieftină !

(Relatată de prof. Nicolae Budişan)

Bătrânețe

Profesorul Nicolae Budişan tocmai împlinise 60 de ani şi se simțea în putere. La un examen, o studentă nu cunoştea un subiect şi a motivat că nu a fost la ultimul curs. Profesorul o întrebă pe studentă de ce a lipsit la acel curs. Aceasta a răspuns că tocmai atunci i-a murit bunicul.

– De ce a murit ? întreabă profesorul.
– De bătrânețe, răspunse studenta.
– Dar câți ani a avut ?
– 60 de ani !...

(Relatată de prof. Nicolae Budişan)

La concurență

Profesorul de fizică Constantin Sălceanu se omora cu o demonstrație dificilă la curs şi poate, din cauza unei perechi care se giugiulea în spatele sălii, distrăgându-i atenția, demonstrația nu i-a reuşit. Se întorce atunci spre sală şi întreabă:

– Mă, tu din spate, ai făcut ceva acolo... că eu n-am reuşit ?

Coincidență revelatoare

Într-o şedință de catedră, prin anii '70, profesorul Alexandru Rogojan îl critică aspru pe tehnicianul I. Mocuța (student la seral şi mai apoi un bun inginer):

– Tovarăşul Mocuța este un plimbăreț ! Ori de câte ori trec pe coridoare dau de el plimbându-se.

– Nu vă supărați că vă răspund, tovarăşe profesor, dar numai un plimbăreț se poate întâlni tot timpul cu un alt plimbăreț !

La ghişeul de vânzare a manualelor

D-na R., care deservea în anii '80 ghişeul de vânzare a manualelor litografiate în Politehnică mi-a povestit odată unele întâmplări hazlii, frecvente la acest ghişeu.

Un student vine şi cere un curs pentru o anumită materie. Doamna îi cere numele profesorului cu care face acea materie. Studentul nu ştie nici măcar acest lucru. Atunci, ca să-l penalizeze, Doamna îi vinde cel mai scump curs din cele cu acelaşi titlu, indiferent de autor.

Alteori, vine un student şi cere:

– Vă rog să-mi daţi cursul de Fizică pentru anul I **grupa 2** (nu ştie profesorul şi nici nu precizează facultatea).

– Regret, nu am decât cursul pentru **grupa 1**!, îi răspunde D-na R.

Pretenţie

Domnul profesor Toma Dragomir, titularul disciplinei **Regulatoare automate**, este întrebat la o petrecere de către o studentă:

– Domnule profesor, dacă aţi pleca pe o insulă pustie, pe care studentă din anul nostru aţi lua-o cu dumneavoastră ?

– Pe cea mai bună la... „Regulatoare", răspunse prompt profesorul.

(Relatată de prof. T. Dragomir)

A fost trăire?

Era prin anii '70 şi conduceam deja de câţiva ani proiecte de diplomă din domeniul calculatoarelor electronice. L-am avut drept diplomand pe un student mediocru din Craiova, pe nume Florescu, comod dar bun de gură. M-am chinuit mult cu el să-şi facă proiectul dar, pentru că a absentat mult de la această activitate, lucrarea era mai mult concepută de mine decât de el.

Pentru susţinerea proiectului însă, acesta s-a pregătit foarte bine şi l-a prezentat extraordinar. Profesorul Alexandru Rogojan, preşedintele Comisiei de diplomă a rămas efectiv impresionat de expunere.

Când să-i încheie nota finală însă, profesorul găseşte pe referatul însoţitor al proiectului, doar nota 8 dată de mine (merita chiar mai puţin !). Ca urmare profesorul Rogojan s-a răstit la mine ca niciodată:

– Cum ai putut, Ciugudeanule, să-i dai aşa notă mică dacă acest student **şi-a trăit proiectul** ?

Nu puteam să-i spun profesorului că eu l-am muncit iar el doar l-a „trăit"! Nota a rămas însă neschimbată, fără ca profesorul să înţeleagă încăpăţânarea mea de ardelean.

Punere de cioc

Profesorul Plauţius Andronescu ţinea doar examen oral la disciplina Electrotehnică. Candidaţii plăteau o taxă de examen la rectorat şi

se prezentau pe rând, la data fixată de profesor, la cabinetul acestuia, care-i „plimba” prin toată materia. Apoi, profesorul afişa pe uşă numele studenţilor promovaţi.

Odată, un student ce ieşea foarte bucuros din cabinet, fiind întrebat de colegi cum a mers examenul, le-a răspuns:

– Uite aşa cioc i-am pus lui Plauţius !, arătând cu mâna forma unei bărbi imaginare ascuţite.

Trebuie spus că profesorul purta o barbă ascuţită à la Ioan Cuza şi că atunci, probabil a auzit prin uşă cum se lăuda studentul. Mare a fost mirarea acestui student când a constatat că nu figura pe lista afişată de profesor pe uşa cabinetului.

El a mai învăţat odată peste vară cursul de electrotehnică, a mai plătit odată taxa de examen şi s-a prezentat în toamnă din nou. Profesorul l-a întrebat cum îl cheamă şi apoi i-a spus:

– Stimate student, dumneata ai promovat la mine în vară, aşa că nu este cazul să te mai examinez odată.

– Dar, Domnule profesor, eu nu am figurat în lista afişată pe uşă atunci !

– Ei vezi, am avut şi eu dreptul să-ţi pun un cioc ! Ăsta cioc !

(Din volumul „Amintiri” al d-lui prof. Ştefan Gârlaşu)

Blocaţi în camere

Era prin 1959 şi locuiam cu colegii de an în Căminul 2 MV, la etajul 5. Într-o dimineaţă, pe la ora 7.40 ne pregăteam să plecăm la curs. Dar colegul Attila Peterfy, care îşi lustruia pantofii pe coridorul lung al căminului, când s-a ridicat a dat jos de pe suport un extinctor cu spumă.

După cădere în acesta s-a declanşat reacţia celor două componente şi nu ştiu cum din el a pornit un jet puternic şi lung de 10 metri, dirijat tocmai de-a lungul coridorului.

Când am dat să ies din cameră am văzut trecând prin faţa uşii jetul de spumă şi m-am retras. La fel au păţit şi colegii din camerele învecinate. Deoarece descărcarea extinctorului a durat vre-o 10-15 minute, nimeni din acea parte de cămin nu a mai ajuns la prima oră de curs.

Pentru studenţii de azi poate părea incredibil că noi ne duceam zilnic la cursuri, de la ora 8 dimineaţa, şi absentam doar în caz de „forţă majoră”, cum a fost în situaţia povestită mai sus.

Concursul de asistent

Era prin anul 1990. Colegul nostru Voicu Filimon, de la catedra de Telecomunicații, susținea un examen pe postul de asistent, având ca probă conducerea unei ședințe de seminar cu studenții.

El s-a pregătit foarte bine pentru acest seminar dar a omis esențialul: să mobilizeze mai serios studenții ca să nu absenteze. Mai ales că era o grupă de la seral, unde prezența nu era grozavă din cauza serviciului lor prelungit ori în ture.

Ca urmare, fiind şi ultima săptămână din semestru, în sala de seminar cu un singur student în bănci, a intrat o Comisie pompoasă de patru dascăli, condusă de prof. Eugen Pop, din care făceam şi eu parte. Concursul trebuia totuşi să se țină chiar în aceste condiții.

Viitorul asistent a anunțat tematica seminarului şi a dictat prima problemă. Apoi, cum era obişnuit, a întrebat dacă vreun student doreşte să iasă la tablă. Unicul student din sală s-a uitat în stânga, apoi dreapta şi în spate, după care, dând din mâini a „nu e altcineva", a ieşit la tablă.

Şi uite aşa, grupul de profesori a avut rol dublu – de comisie şi de studenți !

Banii de coroană

Era prin anii '70. Un camion a trecut printre pietonii (studenții) de pe trotuar intrând în gardul Facultății de Mecanică. Un student de la Electronică vede accidentul şi-i vine ideea să facă o glumă macabră. El se duce la cămin şi povesteşte colegilor că în accident şi-a pierdut viața colegul lor Ilea (despre care ştia că este acasă la Arad bine mersi !).

Apoi declanşează acțiunea de strângere de bani pentru o coroană.

A doua zi, studentul nostru îl aşteaptă la gară pe Ilea cel viu şi-l invită la restaurantul Hercules la o bere. Ilea a fost surprins de invitație dar şi mai surprins a fost când au apărut ceilalți colegi, uimiți, făcându-şi cruce. Dar aceştia erau cei mai surprinşi, iar banii de coroană au fost mai bine folosiți !

(Relatată de ing. Marius Bălaş)

Fratele mai prost

La examenul de Bazele electrotehnicii (1958) cu profesorul Plauțius Andronescu, studentul Miklos Roth îi prezentă acstuia carnetul de

student în care nu era completat numele. Profesorul, după ce era pregătit să-i scrie o notă de trecere, s-a înfuriat, i-a azvârlit carnetul pe masă şi i-a zis:

– N-ai avut timp doi ani ca să-ţi treci numele ?

Dar, după intervenţia salvatoare a asistentului de pe atunci, Avram Heler, profesorul i-a dat un 5.

La sfârşitul semestrului al doilea, din nou la examen cu acelaşi profesor, studentul Roth se prezintă bine şi i se anunţă nota 9. Dar, când profesorul dă să-i treacă nota în carnet, vede nota 5 din semestrul I şi se încruntă:

– Măi Roth, tu ai un frate la Electro ?

– Nu, răspunse acesta.

– Ba da măi, şi e un frate prost pentru că a luat o notă de 5 la Electrotehnică !

Dacă nu ştiai la Plauţius

Studentul R.H. s-a cam încurcat la examenul de Bazele Electrotehnicii cu profesorul Plauţius Andronescu. Acesta îl întreabă:

– Măi băiete, tu ai călărit vreodată pe cal ?

– Nu !

– Bine ai făcut, că te-ar fi aruncat jos când ar fi simţit că eşti prost !

S-a zgârcit de la o vreme

Profesorul Iacob Suciu de la Aparate electrice dădea la început note exagerat de bune. Spuneau studenţii că dacă nu înveţi nimic obţii 8, dacă înveţi puţin ai 9 iar dacă înveţi capeţi 10. S-a auzit asta şi la Decanat şi s-au luat măsuri astfel încât profesorul nu a mai dat notă peste 7.

Odată la laborator întreabă:

– Ce îmbunătăţiri aţi face la un ştecher cu două banane ?

– Un şliţ la fiecare banană, pentru elasticitate, răspunse un student.

– Altceva ?

– Încă un şliţ la 90° pe fiecare banană, răspunse Gerhard Katerna.

– Şi altceva ?

– Găuri cu contacte pentru a se conecta un alt ştecher în sistem arici, continuă acelaşi student.

– Foarte bine, foarte bine ! Dacă şi la examen răspunzi aşa o să ai nota 5 !

Se vede treaba că devenise zgârcit la note.

(Relatată de ing. Gerhard Katerna)

Soluție

Profesorul Iacob Suciu era mereu foarte documentat din revistele de specialitate. Poate şi pentru că avea cabinetul la 10 metri de sala cu reviste a Bibliotecii. Obişnuia chiar să dea la examen analiza unei noi scheme ori structuri de aparat.

La un examen s-a trezit în sală cu o schemă pregătită ca subiect, în care un bloc patrat era pătat cu cerneală. Neştiind ce să scrie pe el, a completat problema cu o întrebare suplimentară: Ce este în acel bloc şi cum trebuie legat el cu blocurile vecine ?

(Relatată de ing. Gerhard Katerna)

Examen ciudat

Era prin anul 2000 şi eram la un examen de Circuite integrate analogice cu anul III. Nu a trecut o oră şi studenții au început să se ceară la WC. Le-am permis, dar numai câte unul şi numai pentru 2 minute. Când unul revenea pleca imediat altul. Dar cifra de solicitanți creştea încontinuu. Nu am mai pățit aşa ceva. Întreb:

– Ce se întâmplă domnilor ? Aşa subiecte „căcăcioase" v-am dat?

Dar cererile continuau să vină. Atunci am compus pe loc o epigramă cam urâtă (nu se poate reproduce aici) la adresa celor ce ies şi i-am obligat să o citească, după aceea să se decidă dacă mai ies.

N-am rezolvat problema, pentru că acum i-am făcut şi curioşi. Citeau, râdeau şi ieşeau. A rămas o enigmă pentru mine situația respectivă.

(P.S. Ştiam că în WC nu se afla nici un curs, pentru că am controlat după ce au ieşit mai mulți, iar rezultatele la examen nu au fost mai bune ca de obicei).

Am fost un „fazan"

Era prin anii '70. Eram simpatizat de studenți. Odată, un student din zona Caransebeşului m-a anunțat că în primăvară mă va invita la o vânătoare de fazani, tatăl lui fiind pădurar şi vânător. Aşteptam cu nerăbdare vânătoarea promisă.

Am făcut între timp o deplasare la Bucureşti iar la întoarcere, pe tren, s-a nimerit să fiu în acelaşi compartiment cu un mare vânător timişorean. Am decis să profit de această întâmplare şi l-am descusut pe

vânător până la cele mai mici amănunte despre vânătoarea de fazani. A fost o documentare de 8 ore în domeniu, aşa că devenisem peste noapte mare specialist.

În zilele ce au urmat m-am întâlnit de câteva ori pe coridoare cu studentul ce mă invitase la vânătoare. Am început să-l descos despre dotarea cu câini şi arme a tatălui său, vrând să-i demonstrez cât de priceput sunt în domeniul vânării fazanilor. Dar, jenat de faptul că nu au nici câinii potriviți nici armele corespunzătoare unui aşa erudit vânător cum mă dădusem, studentul cu pricina a început să mă ocolească şi în primăvară nu a mai venit să-mi facă invitația la vânătoare. Atunci abia am realizat ce gafă am putut să fac şi cum am ratat unica vânătoare de fazani din viața mea. Am fost un „fazan", cum se zicea pe atunci...

Teorie şi practică...

La un curs de fizică, profesorul B. Rothenstein ne-a povestit pățania sa de la începutul carierei de inginer la Stația Radio Timişoara.

La stație a sosit un camion cu un utilaj greu ce trebuia descărcat pentru a fi montat în hală. Angajații au făcut imediat rost de două grinzi de lemn solide pe care vroiau să le folosească drept plan înclinat pentru descărcarea coletului.

Dar tânărul inginer a socotit că trebuie să verifice rezistența grinzilor, a ordonat muncitorilor să aştepte şi s-a cufundat în calculele de rezistență în birou. În fond, nu învățase degeaba această materie la facultate şi iată că se ivise ocazia să dovedească din primele zile pregătirea primită în şcoală.

Peste o oră, iese din birou şi spune celor însărcinați cu descărcarea:

– Domnilor, am calculat rezistența grinzilor şi nu suportă utilajul !

– Cum să nu suporte, domnule inginer, că deja l-am descărcat !, răspunseră oamenii.

(Relatată de prof. B. Rothenstein)

Bun băiat !

Era prin anii '70, la ora de matematici cu domnul profesor Ştefan Matei. Dânsul scria pe tablă o demonstrație cerând studenților să sugereze cu voce tare, dacă intuiesc, ce termen urmează a fi scris în expresia

prelucrată. Când un student spunea corect o parte din expresia ce urma, domnul profesor, fără să se întoarcă spre sală spunea:

– Bun băiat !

Odată, aştepta răspunsul din sală şi acesta veni corect :

– f(x) !

– Bun băiat !, rosti ca de obicei profesorul.

– Dar este o fată !, spuse cineva din clasă.

– Egală cu zero, încheiă neatent profesorul.

(Relatată de conf. Dorina Isar)

Cadouri de absolvire

Promoția ’80, cu ocazia cursului festiv de încheiere, a făcut câteva cadouri unor profesori care le-au predat în diferiți ani.

Astfel, profesorului de Electronică medicală, Anton Policec, i s-au oferit benzi cu aspirină şi algocalmin, ca material didactic pentru lucrări de laborator.

Domnului profesor Tiberiu Mureşan i s-au dat un ou şi o sticluță de oțet, pentru ca, în calitate de şef de catedră, să-şi facă subalternii „cu ou şi cu oțet” !

Domnului profesor D.F. i s-a dăruit volumul scris de dânsul despre magnetism cu mențiunea că, după mulți ani, încă mai „rezistă” pe ştanduri !

(Relatată de conf. Dorina Isar)

Din perioada stagiului militar

Spuse de instructorii militari „elevilor militari” la Lipova, 1967:

– În dulapul elevului trebuie să domnească ordinea şi disciplina !

– Veți primi învoire doar în caz de „calomnitate” naturală sau deces mortal în familie !

Şi la Roman, în 1962:

– Salutul trebuie executat ducând mâna la „coifură” cu repeziciune rapidă !

Bucureşti, 1961 (convocarea din anul IV):

Se dăduse stingerea în dormitorul cu peste o sută de „elevi” şi ațipeam cu toții când intră, pe întuneric, caporalul Popa, băut, tropăind cu cizmele atât

de tare că ne-a trezit pe toți. Dar nu se vedea cine ne deranja şi atunci se auzi o voce:

– Care eşti mă ăla ?

Caporalul, jignit că a fost luat drept... „ăla", aprinse lumina în dormitor, se proțăpi în mijlocul lui cu mâinile în şolduri şi urlă ca atunci când dădea comenzi plutonului:

– Care eşti mă ăla care ai zis care eşti mă ăla ?

La care se porni un râs nebun în tot dormitorul încât caporalul se ruşină şi se făcu nevăzut.

Într-o dimineață, după ce s-a dat deşteptarea, am sărit cu toții din pat şi luând prosoapele, am dat fuga la spălător. Mai puțin colegul Stanciu Mihai, care se mai odihnea sub pătură câteva minute. Sergentul care a dat deşteptarea făcea însă controlul prin dormitor vânând „cazurile" problemă. Ajungând la patul cu pricina i-a strigat lui Stanciu:

– Tovarăşe elev, de ce nu te-ai deşteptat încă ?

La care colegul sare din pat, salută şi răspunde prompt:

– Să trăiți tovarăşu' sergent, eu sunt deja deştept !

Colegul Iovuța Corneliu, care era cu ceva mai în vârstă decât noi, avea pe atunci o mustață de invidiat, cu care se mândrea tare. Într-o duminică, având el învoire, a plecat să se plimbe singur, în haină militară, prin Bucureşti. Tramvaiul era cam gol aşa că s-a aşezat comod pe un scaun şi privea pe geam peisajul. Un tânăr ofițer (sublocotenent, probabil proaspăt absolvent de liceu militar), se postă în picioare lângă el, aşteptând ca elevul să-i cedeze locul, conform cu prevederile regulamentului militar. Fiind încă locuri libere în jur, Iovuța nu se conformă regulamentului. După ce a tuşit semnificativ de câteva ori spre a-l atenționa, tânărul ofițer a trecut la aplicarea educației „elevului":

– Tovarăşe elev, dumneata cunoşti regulamentul militar ?

– Cunosc !, răspunse Iovuța, dar nu sunt de acord cu el privind cedarea locului în tramvai !

– Dar cum crezi dumneata că ar trebui să fie ?

– După mustață ! răspunse Iovuța, sugerând de fapt problema vârstei.

– Nu, tovarăşe elev, eu cred că ar trebui să fie după studii !, răspunse învingător sublocotenentul.

– Perfect, zise Iovuța, eu am terminat anul patru la facultatea de electrotehnică !

După care, sublocotenentul a coborât repede la prima stație.

Roman, toamna lui 1962.

Un căpitan din unitate avea boala să pună cele două plutoane de ingineri (elevi) de la Timişoara şi Bucureşti să execute plimbarea de seara cu cântec prin cazarmă. Era un adevărat spectacol pentru trupele regulate ce ne asistau de la cei mai mici în grad până la colonelul comandant de unitate.

Căpitanului îi plăcea însă numai arhicunoscutul cântec „Armata populară" în timp ce noi ne-am plictisit groaznic de acesta şi preferam cântecul cu inspirație din folclor „Frunzuliță verde de stejar". Ori acesta era interzis de căpitan în unitate.

Traseul pe care făceam plimbarea cu cântec era un patrat mare din unitate, care avea în interior mai multe clădiri şi verdeață astfel că nu se vedea şi nu se auzea dintr-o parte în alta. Pe latura principală asistau toți ofițerii, mândrii de instruirea ce ne-au făcut-o, dar soldații simpli se aşezau pe celelalte trei laturi unde era mai interesant (veți vedea de ce).

La plecare de pe latura cu comandanți căpitanul striga (către mine, care aveam voce...):

– „Diapazon" (aşa mă poreclise), dă tonul !

Bineînțeles, dădeam tonul la „Armata populară". Urma comanda:

– Cu cântec înainte marş !

Plutoanele plecau, intonând puternic cântecul comandat, pe care îl continuam doar până ce luam colțul careului. După ce nu mai eram văzuți şi auziți dădeam tonul la cântecul preferat „Frunzuliță verde de stejar", cu care mergeam până înainte de ultimul colț. Când reintram pe latura cu ofițeri reveneam automat la „Armata populară" şi aşa mai departe.

Cred că înțelegeți acum de ce marea masă de soldați ne aşteptau după colț ; ca să prindă schimbarea din mers a cântecului de care şi ei erau îngrozitor de sătui!

Roman, septembrie 1962.

În perioada lungii convocări de trei luni de după terminarea facultății suportam cu greu trecerea înceată a timpului. Cred că atunci am emis noi ideea că o convocare de durată maximă suportabilă e aceea în care armata nu reuşeşte să schimbe caracterul omului. Şi asta era de trei luni. Era grea dar aveam şansa să scăpăm neafectați profund.

Unii, ca să-şi creeze artificial impresia că timpul trece mai repede, şi-au tapițat uşa dulapului cu 12...20 calendare, astfel că tăiau zilnic „multe zile ce au trecut" ! Când totuşi doream să mai ieşim în oraş, eventual la un film, apelam la şahiştii anului (Petru Held, Gheorghe Păpuşoiu, Ion

Străinescu) să se lase bătuți la şah de colonelul Şchiopu. Acesta ajungea astfel în culmea fericirii şi nu era în stare să ne refuze o ieşire în oraş.

Roman, noiembrie 1962.

După un stagiu militar de trei luni, care a trecut foarte încet şi în care am fost dopați cu fasole goală de n-o mai puteam vedea în fața ochilor, a venit şi ziua eliberării.

Drept hrană rece pentru drum ni s-a dat pâine şi o conservă cu etichetă ilizibilă pe capac. Plecam mulți cu trenul din gara Roman spre Bucureşti iar de acolo, o parte spre Timişoara. Ora prânzului ne-a prins pe la Adjud. Un coleg deschide conserva, vede fasolea şi zvârr... pe geam cu ea. Al doilea, deschide conserva, găseşte tot fasole şi procedează la fel. Lucrurile s-au repetat de mai multe ori până ce un coleg, deschizând întâmplător conserva pe la fund, găseşte o bucată mare de costiță din fasole. Era cu totul altceva după atâta fasole goală, şi tare ne-am mai amărât cei ce am aruncat pripiți conserva.

Unitatea de măsură

Era înainte de 1990. Domnul profesor Flavius Şurianu preda la curs ceva legat de admitanța rețelelor electrice şi la un exemplu de calcul se pregătea să scrie unitatea de măsură pentru admitanța rezultată, provocând studenții să colaboreze la stabilirea acestei unități:

– ...mili...?

– ...țian !, răspunseră cei în cauză profitând de ocazia de a face o glumă.

Dar profesorul insistă:

– ...mili...?

– ...țian !, veni din nou răspunsul din sală.

Acelaşi lucru s-a petrecut şi a treia oară, doar că studenții au răspuns apăsat, în cor. Atunci profesorul a explicat:

– Asta este o unitate (de măsură) **tolerată** în România !...

(Relatată de prof. Flavius Şurianu)

N-a dat pe la curs...

Era în anul 2003. Un student ce nu a fost deloc la cursul profesorului Corneliu Toma vine la cabinetul acestuia, fără să-l cunoască.

– Îl caut pe domnul profesor Toma, zise studentul.

Dându-şi seama imediat ce se întâmplă, profesorul Toma, care era singur în acel moment în cabinet, îi răspunde:

– Regret, dar profesorul nu este aici. Trebuie să sosească deci dumneata aşteaptă-l afară !

După o jumătate de oră, cu care l-a penalizat pe student, profesorul a ieşit pe coridor şi i-a spus:

– Uite că a venit profesorul Toma ! Ce ai să-i spui ?

(Relatată de prof. Corneliu Toma)

Întârzierea trenului

Era prin anii ’80. În sala A223 urma să înceapă susţinerea unei teze de doctorat. Comisia incompletă, prezidată de decanul de atunci, profesorul Avram Heler, intră în sală şi ia loc în prima bancă. Domnul decan roagă asistenţa să aibă puţină răbdare până ce vine şi profesorul Mircea Petrescu de la Bucureşti, al cărui tren a întârziat.

Din păcate întârzierea s-a extins la două ore, dar nimeni nu a părăsit sala pentru că era un moment important din viaţa doctorandului şi toţi au rămas să-l sprijine moral. Între timp s-a organizat aducerea grabnică de la gară, direct în sală, a profesorului, imediat ce sosea trenul.

În fine, sosi în fugă profesorul Petrescu, gâfâind în urma urcării scărilor până la etajul doi. Spuse încurcându-se:

– Vă rog să mă iertaţi, s-a rupt... trenul (în loc de troleul locomotivei)!

Dar, preşedintele Comisiei, decanul Heler, aflat deja în picioare, răspunse prompt, cu humoru-i caracteristic:

– Şi, bineînţeles, Dumneavoastră aţi fost în jumătatea care şi-a continuat drumul !...

Ora de franceză

La o oră de franceză profesorul Onete solicită un amator care să bată două cuie în perete pentru a se agăţa o draperie peste geam în vederea realizării unei proiecţii. Studentul I.G., care nu prea ştia limba franceză, s-a oferit imediat sperând ca astfel profesorul să-l bage în seamă.

Studentul începe să bată un cui şi bate, bate...

– *Ça suffit* !, îi zice profesorul.

Dar studentul nu înţelege şi continuă să bată cuiul.

– *Ça suffit* !, îi zice din nou profesorul, dar studentul nu se opreşte.

– Măăă, n-auzi că *ça suffit*... adică ajunge !, îi strigară colegii.

– Măi, mie să-mi zică hooo !, răspunse studentul în cauză.

(Relatată de ing. Valeriu Brătescu)

Scenetă cu prof. Valeriu Alaci

Personaje: fiul (student), profesorul de matematică V. Alaci, tatăl studentului (prieten cu profesorul).

Fiul: – Tată, am căzut la matematică !

Tatăl: – Şi ai ştiut ?

Fiul: – Da, am răspuns ceva dar totuşi m-a căzut !

Tatăl: – Las' că vorbesc eu cu el !

(Tatăl îl caută pe profesor şi îl găseşte)

Tatăl: – No, care-i treaba ? Nu poţi să-i pui o întrebare mai uşoară ?

Profesorul: – Ba da ! Am să-i pun o întrebare la care să poată răspunde !

(La examen, în reluare)

Profesorul: – Care-i culoarea calului albastru ?

Fiul: – Verde !

(După examen, tatăl îl caută pe profesor)

Tatăl (îngrijorat): – Ei, cum a mers ?

Profesorul: – A trecut examenul..., a răspuns !

(Relatată de prof. Eugen Seracin)

La consultaţii

O studentă de la seral, restanţieră, vine la consultaţii la Academicianul Corneliu Micloşi. Pune ea întrebări apoi profesorul. La fiecare întrebare studenta răsfoieşte notiţele de curs şi caută, caută...

La un moment dat, profesorul exclamă:

– Pentru consultaţie cu dumneata trebuie să-mi iau concediu !

(Relatată de prof. Eugen Seracin)

„Acoperire"

Academicianul Corneliu Micloşi primeşte la catedră o delegaţie de la o intreprindere. Aceasta dorea să-i „forţeze mâna" ca să semneze o certificare pentru sudura de la nişte rezervoare de gaz inflamabil.

După ce profesorul i-a refuzat şi delegaţia a plecat, Academicianul îmi spune:

– No mă rog frumos, ăştia caută să-şi găsească o „plapumă"...!

(Relatată de prof. Eugen Seracin)

Profesorul distrat

Academicianul Corneliu Micloşi mergea spre casă năpădit de gânduri şi nu vedea sau saluta pe nimeni din jurul lui. Odată, o vecină nesalutată a reclamat cazul soţiei profesorului. Aceasta l-a atenţionat, iar la răspunsul soţului că este foarte preocupat de probleme de care nu se poate rupe, dânsa l-a învăţat să se rupă numărând de la serviciu şi până acasă. Zis şi făcut.

După un timp revine vecina şi-i spune doamnei Micloşi :

– Doamnă, soţul dumneavoastră are ceva ! Ieri când l-am salutat pe stradă mi-a răspuns: 133 !

(Relatată de prof. Eugen Seracin)

Supapa de siguranţă

Profesorul Kalamàn Bakonyi, care preda pe atunci disciplina de Tehnologie şi la Electro, este numit într-o comisie de expertiză a unui cazan cu abur ce explodase, după ce au mai fost consultaţi şi alţi specialişti. Comisia se deplasează la faţa locului, se pun întrebări despre supapa de siguranţă, dar nu se află nimic util. La un moment dat, profesorul îl întreabă pe fochist:

– Mă rog frumos, unde ţineţi dumneavoastră paltonul ?

– Aici, arată fochistul, este atârnat aici !

– Mă rog frumos, spuse profesorul comisiei, expertiza s-a terminat ! Aceasta este supapa lui de siguranţă dacă se defectează cazanul !

(Relatată de prof. Eugen Seracin)

Test dificil

La o sărbătorire a profesorului Ioan Sălăgean acesta îl testă pe profesorul Nicolae Neamţu la aprecierea tăriei a două ţuici ce erau pe masă :

– Măi Neamţule, ia o gură din fiecare şi spune-mi tu, care te crezi mare specialist, care este mai tare ?

Domnul Neamţu gustă câte un păhărel din fiecare şi stă pe gânduri. Profesorul Sălăgean îi mai acordă o şansă zicându-i să mai ia o gură din fiecare. După care degustătorul arată una dintre sticle şi zice că aceea este mai tare cu puţin faţă de cealaltă. La care profesorul Sălăgean, rămâne surprins :

– N-am crezut că te pricepi aşa de bine ; într-adevăr, cea mai tare este asta şi are 56° iar cealaltă are 54°, măsurate fiind de mine la cumpărare.

Dânsul nu avea cum să ştie procedura de scuturare a sticlei şi aprecierea duratei de viaţă a mărgelelor ce se formează, cunoscută de un specialist adevărat !

(Relatată de prof. Nicolae Neamţu)

Reciprocă !

Recent am fost invitat la un „lunch" de către un investitor american pe care îl lămurisem să vină la Timişoara în speranţa de a găsi un job suplimentar pentru colegii mei mai tineri, salarizaţi jenant şi deci puşi pe plecare.

După o zi, secretara departamentului de electronică mă întreabă, ştiind că nu prea am exerciţiu de conversaţie în engleză :

– Aţi reuşit să vă înţelegeţi cu americanul ?

– Nu prea ; n-am înţeles tot ce m-a întrebat dar nici el tot ce i-am răspuns !

Unchiul şi nepotul

Profesorul Dumitru Toader, de la Bazele electrotehnicii, este căutat de un domn care îi spune :

– Vă mulţumesc că l-aţi picat pe nepotul meu, aţi făcut bine că l-aţi adus cu picioarele pe pământ ! Dar acum vă rog, totuşi, să nu-l năpăstuiţi !

(Relatată de prof. Dumitru Toader)

Soluţia la reclamaţie !

Profesorul X de la facultatea de Electrotehnică a avut o tehnică ingenioasă de a vinde cărţile pe care le-a elaborat forţând în acelaşi timp studenţii să vină la ore. Astfel, el a obligat studenţii să cumpere atâtea cărţi câte absenţe aveau la curs.

Un student, care a fost obligat să cumpere 10 cărţi, a reclamat cazul la decanul facultăţii. Acesta a discutat cu profesorul în cauză cerându-i să corecteze procedura. Ca urmare, profesorul cheamă la el pe student cu cele 10 cărţi şi-i zice

– No, dacă nu-ţi trebuie, lasă-le aici !

Şi studentul lăsă cărţile apoi plecă fără a recupera banii pe ele.

(Relatată de prof. Dumitru Toader)

Dilema profesorului

Prin anii '80 l-am avut student pe Traian Măduţa, un tânăr deosebit de serios şi activ, care, având familie, lucra simultan şi la FAEM, pe un post dificil. Avea de asemenea o mare experienţă în depanarea televizoarelor.

Avea curs de electronică cu dl. conf. Ioan Cimponeriu, un dascăl sever şi pretenţios. S-a întâmplat ca televizorul acestuia să aibă o defecţiune ascunsă pe care nici un depanator chemat nu a putut-o depista. Noi îl ştiam pe Măduţa şi i l-am recomandat pentru reparaţie. Neîncrezător, conferenţiarul a mai amânat o vreme încercarea de aducere în funcţiune a televizorului. Noi am insistat din nou şi într-un târziu, sătul de alte încercări, dânsul a apelat la studentul recomandat. Acesta a reuşit repede să-i repună în performanţe aparatul, spre surprinderea generală.

Dar veni şi sesiunea, când studentul s-a prezentat modest la examenul de electronică. Domnul Cimponeriu nu a fost mulţumit şi nu i-a încheiat situaţia, nici cu 4 nici cu 5. A amânat decizia consultându-se cu noi. Zicea:

– Nu înţeleg cum poate un student, care nu ştie destulă teorie de electronică, să repare un televizor !

– Dar stăpâneşte practica electronică foarte bine şi merită să treacă ! Va fi un inginer foarte bun într-o fabrică, i-am răspuns noi.

A trebuit mult timp şi multă insistenţă pentru ca, în fine, domnul Cimponeriu să se decidă şi să acorde nota de trecere studentului.

În graţiile profesorului

Nu era uşor ca cineva să intre în graţiile profesorului Andronescu.

Prin 1952, actualul profesor Anton Policec, era student în anul II şi audia cursul profesorului. A fost atras într-un colectiv care redacta cursul şi a fost prezentat profesorului. Acesta l-a studiat puţin şi văzându-l serios l-a acceptat. Studentul Policec avea de desenat figurile, apoi trebuia să le prezinte profesorului, care le corecta şi le intercala în text.

Dar studentul avea şi alte preocupări interesante, cum era zborul cu planorul, care îi lua destul timp. Ajungea abia seara la profesor, când

acesta era deja în pat. Bătea insistent la uşă iar profesorul, în pijama, îi deschidea, cu oarecare supărare pentru deranj. Totuşi se uita pe foi şi odată, mulţumit, îi zise:

– Măi Policec, tu intri pe fereastră... dar ieşi pe uşă !

(Relatată de prof. Anton Policec)

Programare inteligentă

Pe la sfârşitul anilor ’50 Policec Anton era asistentul profesorului B. Rothenstein la catedra de Fizică. Colabora mult cu profesorul, la lucrări ştiinţifice şi la doctorat, executând aparatura de experimentare, întotdeauna funcţională. Deoarece mai avea multe alte procupări în program, asistentul Policec nu răspundea întotdeauna prompt la solicitările profesorului, în timp ce acesta era dornic să avanseze mai rapid. Odată îi zise :

– Măi Policec, fă-ţi program chiar pe 100 de ani dar lucrează ca şi cum ai mai avea de trăit o zi !

(Relatată de prof. Anton Policec)

Monolog

Prin anul 1964, toată lumea de la Electro se preocupa de circuite logice pentru calculatoarele electronice. Eram câţiva tineri asistenţi, Vasile Baltac, Dumitru Daba, Viorel Viţan şi eu, care citeam insistent despre acest subiect.

Odată, profesorul Plauţius Andronescu, preocupat şi el de tema calculatoarelor (la catedra sa se lansase deja în funcţiune calculatorul cu tuburi electronice MECIPT I), ne-a invitat acasă la dânsul de mai multe ori la rând pentru a discuta problema de actualitate a circuitelor logice.

Discuţia era însă monopolizată de dânsul iar noi, deşi eram destul de avansaţi, nu ajungeam la cuvânt. Cu alte cuvinte, el considera întâlnirea ca pe o şcolarizare a noastră.

La plecare, de fiecare dată, ne zicea :

– Uite măi, aţi intrat pe uşă cu faţa iar acum ieşiţi cu latul pentru că aveţi buzunarele încărcate de cunoştinţe !

Clar şi limpede !

Aceasta era expresia frecventă a profesorului Alexandru Rogojan, care dorea ca orice material i se dădea să fie scris astfel încât să-l priceapă

uşor, de la prima citire. Poate de aceea, dânsul programa în cod maşină operațiile pe care trebuia să le execute calculatorul său CETA.

Colaborând cu profesorul la programarea unei instalații condusă de calculator pentru fabrica de baterii ELBA (prin 1975), asistentul Ionel Jian i-a propus un emulator pentru programare în limbaj de asamblare.

Citind materialul profesorul nu l-a înțeles. A cerut o carte ca să studieze ce este un emulator însă tot nu a priceput. Supărat şi-a vărsat năduful pe Ionel Jian :

– Nu ştiți nici unul să explicați !

(Relatată de prof. Ionel Jian)

Provocare acceptată

La banchetul promoției 1976 a secției de Calculatoare, ținut la Crivaia, unul dintre absolvenți a propus :

– Hai să-l îmbătăm pe conferențiarul Aurel Soceneanțu !

Absolventul Rădescu a regizat acțiunea. El i-a propus conferențiarului Soceneanțu să se întreacă la băutură cu profesorul Vasile Pop şi cu asistenta Anca Bica, ce îi stăteau alături. Acestuia i s-a părut o competiție uşoară (nu se putea lăsa întrecut de asistentă) şi au trecut la consumat votcă din cupe de şampanie.

Numai că Rădescu aranja ca în cupa lui Vasile Pop să ajungă votcă cu apă minerală iar în cupa lui Anca Bica să fie doar apă. După mai multe astfel de cupe Soceneanțu a devenit deosebit de vesel şi a ținut-o aşa toată noaptea !

(Relatată de prof. Ionel Jian)

Cântărirea şanselor

Prin anul 1974 Aurel Soceneanțu era şef de lucrări la Măsuri electrice, sub aripa profesorului Eugen Pop. Luând el decizia de a trece cu norma la colectivul de Calculatoare al profesorului Rogojan, profesorul Pop l-a întrebat de ce face chestia asta. Răspunsul, mai în glumă mai în serios, veni prompt :

– M-am gândit la avansarea mea pe post de profesor. Dumneavoastră sunteți mai tânăr dar Rogojan este mai bătrân şi îmi face loc la timp !

(Relatată de prof. Eugen Pop)

Legea lui Pork

Profesorul Plauțius Andronescu îi întreba pe studenți dacă ştiu legea lui Ohm. Bineînțeles că nu era aceea pe care studenții o spuneau şi atunci profesorul o enunța triumfător :

– Legea lui *OM* este : dacă eşti om cu mine voi fi om cu tine !

Apoi îi întreba dacă ştiu ei „**reci*porca***" legii dinainte sau legea lui Pork. Pe asta studenții nu aveau cum s-o mai ştie, aşa că tot profesorul o enunța victorios :

– Dacă eşti porc cu mine, sunt porc cu tine !

(Relatată de prof. Nicolae Achimescu)

Două tăişuri

Profesorul Y este cam încrezut. Are impresia că este savant şi că este atât de pregătit încât nu are nevoie de notițe de curs ori nu mai trebuie să se pregătească pentru curs. Nu a ținut niciodată seama de sfaturile colegilor.

Odată, a lansat un test despre cursul predat, afirmând studenților că va citi părerile lor pe loc, în sală.

Printre alte observații mai dure, un student i-a sugerat să nu mai țină mâna la fund !

La unul din cursuri a început să prezinte o teorie savantă din teza lui de doctorat. Anunță că cele ce vor urma sunt dificile pentru studenți dar simple pentru el. Din păcate s-a încurcat repede în relații şi a fost nevoit să renunțe, trecând la problemele curente din curs.

(Relatate de un student)

Tradiția Politehnicii

Era în iunie 2004 şi m-am dus în grădină să mănânc cireşe. În pom se aflau nora mea şi o colegă, studente la o facultate ce nu era din Politehnică...

Aceasta din urmă mă întrebă politicoasă :

– Ați avut un semestru greu, domnule profesor ?

– Am avut doar două cursuri pe săptămână dar a fost greu pentru că m-am pregătit foarte mult ca să le predau bine, fără materiale pe masă, am răspuns eu.

– Păi la noi nici un profesor nu predă fără foi !, exclamă mirată studenta.

– Dar Politehnica are o tradiție de 84 de ani, domnişoară !...

Păţanie cu buşteni

Prin anul 1973 mergeam la pas pe lângă Parcul Central, de la Electro Vechi spre clădirea de pe B-dul Republicii (Corpul R), unde urma să ţin seminar de Dispozitive şi circuite electronice cu o grupă de la secţia de Electronică. Observ un grup de vreo opt studenţi care venea în sens contrar în loc să meargă la seminar. Când m-au văzut au trecut repede pe trotuarul opus, evitând întâlnirea cu mine.

Am trecut însă şi eu pe acel trotuar şi i-am abordat. Arătau nedormiţi şi cam prăfuiţi. I-am întrebat de ce nu pot veni la seminar.

– Vai, domnu' profesor, nici să nu ne întrebaţi ce am păţit că ne e ruşine să povestim !

Apoi mi-au spus că, având mare nevoie de bani, s-au angajat la Gara de Nord să descarce un vagon cu buşteni dar s-a întâmplat ca aceştia să fie atât de groşi şi de grei încât nu au reuşit să facă decât o parte din sarcină şi nu au mai fost nici plătiţi.

Impresionat de starea lor sufletească şi materială... i-am lăsat să se ducă la culcare, ţinând seminarul cu doar jumătate din studenţi.

Memoriul salvator

Era prin 1974, când secţia de Electronică, recent înfiinţată, avea doar o grupă de 25 studenţi într-un an de studiu. Bucureştenii din breaslă nu au văzut cu ochi buni înfiinţarea la Timişoara a unei astfel de secţii şi au prins un moment propice pentru a o desfiinţa prin mutarea studenţilor la Bucureşti.

Conducerile de la Electro şi de la Politehnică erau în alertă. Era nevoie de un memoriu către Minister pentru a justifica necesitatea producerii de ingineri electronişti în Vestul ţării. Profesorul Rogojan ştia că eu scriu bine memorii (şi am fost mult exploatat în acest scop). Ca urmare, am fost chemat la conducerea facultăţii, unde profesorii Ioan Novac şi Tiberiu Mureşan m-au însărcinat cu redactarea memoriului respectiv. Mi-au pus la dispoziţie maşina institutului pentru 10 zile ca să parcurg tot Vestul ţării, pentru a afla de la marile intreprinderi ce necesităţi de ingineri electronişti aveau.

Primul lucru ce m-a cutremurat a fost acela al viziunii ploşniţelor din hotelurile oraşelor de provincie. Apoi acela al aşteptării în antecamerele directorilor de intreprinderi pe unde trebuia să merg.

Atunci mi-a venit ideea de a face totul din cabinet, chiar fără telefoane. Am avut norocul să-mi cadă anterior în mână o carte a Bibliotecii despre industria românească, unde erau pomenite foarte multe fabrici şi combinate, cu descrierea modernizărilor făcute acolo. Am scos în aceeaşi zi cartea şi am început peregrinările virtuale prin Vestul ţării. În două zile memoriul de 12 pagini era gata. Avea stabilite cifrele de electronişti necesari peste tot, pe secţii, în trei schimburi... Aveam subliniat refuzul absolvenţilor repartizaţi de la Bucureşti de a sta în Vestul ţării. Concluzia finală : la Timişoara era nevoie de o cifră de 50 absolvenţi pe an pentru a face faţă cerinţelor industriei în dezvoltare din această parte de ţară.

Am pus memoriul în sertar şi am plecat în vacanţă, vreo şapte zile, la cabana Căpriorul. La întoarcere, am predat conducerii memoriul. Nimeni nu m-a întrebat de deplasarea cu maşina prin ţară. Făcusem o mare economie financiară instituţiei ! Iar memoriul nu putea reuşi mai bine.

După câteva săptămâni, Ministerul a renunţat la mutarea secţiei la Bucureşti, ba chiar, a mărit cifra de admitere de la 25 locuri la 35 !

Odată, colegul meu, renumitul Vasile Baltac, ajuns Director al Centralei de Electronică şi Calculatoare, mi-a confirmat că memoriile corecte se scriu fără informare de la intreprinderi, altfel riscând raportări prin care România depăşeşte America...

Mult mai târziu, când lucrurile s-au uitat, am fost un pic afectat de faptul că nu am fost invitat la sărbătorirea a 30 de ani de la ieşirea primei promoţii a secţiei de Electronică. De altfel, cu mici excepţii, mulţi au uitat de iniţiativa şi activitatea mea la înfiinţarea Facultăţii de Electronică şi Telecomunicaţii, în ianuarie 1990.

Memoriu la memoriu

Profesorul Alexandru Rogojan era adeptul unei formări pe domeniu mai restrâns al absolvenţilor secţiei de Calculatoare. Avea dorinţa de a introduce mai multe ore la disciplinele de specialitate. Pentru asta însă, era necesar să se reducă orele unor discipline de pregătire generală, eventual până la scoaterea acestora din planul de învăţământ.

Prin anii ’70 mă cheamă în biroul lui şi îmi cere să scriu un memoriu foarte sever în care cerem eliminarea disciplinei de Chimie Industrială de la secţia de Calculatoare. Ministrul era de profil mecanic,

deci nu am fi putut cere scoaterea disciplinei de Mecanică Teoretică, ce se dovedea chiar mai puțin utilă decât Chimia.

Mi-am adunat ideile şi apoi forțele, ducând mai întâi, câteva zile, o luptă cu mine însumi pentru a mă „înrăi" contra chimiei. Altfel n-aş fi putut scrie un memoriu convingător către Minister, în care să arăt cât de puțin utilă este chimia pentru calculatorişti. L-am scris. Profesorul a tăiat cinci epitete mai dure (asta făcea de obicei la memoriile justificative scrise în număr mare de mine sub conducerea lui şi chiar după) şi i-a dat drumul.

În toamnă, planul de învățământ nu mai conținea disciplina de Chimie! Nu a fost doar meritul meu. Profesorul mergea la Minister şi nu mai pleca din cabinetul unui Director până ce nu obținea rezultatul favorabil. Era cunoscut şi de temut acolo şi nu mergea niciodată fără ceva scris bine.

Spre sfârşitul acelui an universitar, profesorul mă cheamă din nou în cabinet şi smerit îmi spune spre surprinderea mea, că are nevoie de un memoriu pentru reintroducerea Chimiei în planul de învățământ, în locul Mecanicii Teoretice ! Venise ministră doamna Suzana Gâdea, care era de profil chimie, şi primul lucru pe care l-ar fi constatat ar fi fost lipsa disciplinei la unele secții. M-a lovit parcă cu un par în cap; m-am recules greu şi i-am zis :

– Domnule profesor, ca să scriu memoriul contra chimiei m-am „înrăit" atât de tare că e imposibil să-mi revin şi să o „îndrăgesc" ! Vă rog puneți pe altcineva să-l scrie ! Am avut norocul ca profesorul să mă înțeleagă.

Disputa hard / soft

Profesorul Alexandru Rogojan nu permitea celor din jur să folosească în discuții şi în textele lucrărilor termeni englezeşti. Spunea (sunt de aceeaşi părere) că orice termen străin poate avea un omolog potrivit, scurt şi sugestiv în româneşte. Dar acest omolog era mai greu de găsit pentru *hardware* şi *software*. Dânsul a propus cuvintele *circuite* şi *programe*.

La analiza tezei mele de doctorat mi-a subliniat cu roşu în zece locuri cuvintele englezeşti cerându-mi să le înlocuiesc cu cele propuse de dânsul. Fiind singurele sale observații la teză am acceptat repede schimbarea şi am trecut la dactilografiere. Dar m-am „răzbunat" mai târziu, compunându-i un catren, pe care dânsul l-a considerat ca o laudă

adusă concepției sale lingvistice şi calculatorului CETA, construit de dânsul personal :

„Calculatoru-i construit e
Simplu, modest şi fără fard;
El are-asemeni circuite
Că nu-i mai trebuieşte hard !”

În plus, profesorul Rogojan avea o părere mai bună despre hardişti decât despre softişti. Profesorul Crişan Strugaru mi-a relatat că profesorul Rogojan a afirmat odată :

– Munca de hardist este mult mai grea (probabil traducea din engleză cuvântul hard) şi necesită multă aparatură, în timp ce softistul are nevoie doar de un lighian cu apă rece în care să-şi țină picioarele când scrie !

Plăcere diabolică !

Era prin anii ’80, când aveam funcția de prodecan al facultății. Scriam la rapoarte şi situații de-mi ieşeau ochii. Cred că atunci am lansat poanta despre România, că este „**țara în care curg informări despre lapte şi miere**”.

Ca să nu pierd toată ziua cu ele, le acordam timpul meu cel mai eficient (după care numai eu ştiu cât am regretat !), care era dimineața devreme, între orele 3 – 7, în funcție de lungimea materialului pe care trebuia să-l redactez. Puneam ceasul să sune şi începeam cu rugăciunea să-i dea Domnul sănătate profesoarei mele de limba română din liceu, care m-a chinuit să scriu bine şi repede !

La ora 8 eram la facultate şi predam materialul doamnei secretare Friş pentru dactilografiere. Aceasta era deja de mult deranjată de faptul că-i dau de lucru aşa de dimineață. Odată, nu s-a mai putut abține şi-mi zise :

– Domnule prodecan, aveți o plăcere diabolică de a scrie !

– Dar vă rog doamna Friş, să-mi arătați un material scris de mine din propria-mi inițiativă !

La care discuția s-a terminat pentru că, în „dulapurile” de hârtii pe care le-am scris la decanat, nu cred că se găsea aşa ceva.

După admitere

Înainte de a se trece la admiterea de tip „grilă”, corectarea tezelor dura multe zile. Candidații şi părinții lor erau supuşi unui stres teribil până la afişarea rezultatelor. Cei cunoscuți ne presau să le spunem, dacă se

poate, cu câteva zile mai devreme, rezultatele concursului. Se putea face pentru prieteni acest lucru cu cel mult două zile înainte de afişare.

Am ajutat şi eu pe cineva cu veşti. Era soţia unui coleg de facultate, care avea o fată la admitere. I-am dat telefon la farmacia unde lucra. A fost următorul dialog :

- Silvia, fata voastră a reuşit !
- Vai, ce bucurie mi-ai făcut ! Îţi mulţumesc mult !
- Dar nu cu medie prea bună !
- Nu contează, ultima să fie şi e bine !
- Păi, să ştii că a fost chiar ultima !
- ... (nimic !)

La aflarea acestui rezultat prietena mea a făcut un şoc, de groaza faptului că era cât pe aci să nu reuşească, şi a leşinat. Am simţit asta pentru că nu a răspuns la telefon şi am fugit repede la farmacie, în apropiere, ca să o ajut să-şi revină. Colega ei de serviciu o ajutase deja să se trezească din leşin.

Maşina „Lăstun”

La începerea producerii la Timişoara a acestei mărci de maşini, profesorul G.P. le spune studenţilor la curs :

– Este atât de mică încât colegul dvs., Gruin, nu va încăpea în ea !

– Nici dvs., domnule profesor !, veni din bancă replica acestuia.

Şi nu greşea deloc studentul, pentru că G.P. era supraponderal !

(Relatată de un student)

Se mai întâmplă

La un curs de electronică, predând funcţionarea unui circuit logic complex, profesorul X explică :

– Tranzistorul T_1 este blocat, tranzistorul T_2 este saturat, tranzistorul T_3 este blocat, tranzistorul T_4 este saturat...

Dar la un punct se încurcă şi începu să judece în gând, ceea ce a durat câtva timp. Atunci un student îi zice în şoaptă colegului :

– Ăsta s-a blocat iar noi ne-am săturat !

(Relatată de un student)

Decizia finală

Absolventul nostru, Zeno Schlett, actualmente profesor la Universitatea de Vest, a ţinut la secţia de Electronică un curs la plata cu ora. Făcea des prezenţa. Odată a constatat că un anumit student lipsea sistematic de la curs. L-a chemat şi l-a avertizat serios în legătură cu promovarea.

La următorul curs, din cauza unei şedinţe de catedră, profesorul a întârziat la prima oră cca.15 minute. Intrând în sala de curs nu mai găsi decât pe studentul admonestat, care aştepta cu pacienţă lecţia. El scrisese pe tablă cu litere mari : „Un **NU** hotărât chiulului !"

(Relatată de prof. Zeno Schlett)

Măsurarea tensiunii arteriale

Pentru că m-am ocupat vreo doi ani de construcţia unui aparat electronic de măsurare a tensiunii arteriale, am fost prins în comisia de omologare a aparatului realizat de FAEM în acelaşi scop (AMPA-300).

Comisia a lucrat în incinta fabricii. Din ea făcea parte şi doamna doctor R. de la Spitalul Judeţean, care a venit cu un tensiometru japonez obişnuit (cu stetoscoape pentru urechi) deosebit de bun. Dânsa dorea să compare aparatul FAEM cu tensiometrul în care avea mare încredere. Era o femeie tânără şi frumoasă, îmbrăcată elegant, cu minijupă.

Testarea tensiometrelor s-a făcut pe membrii comisiei. Proiectantul a testat aparatul fabricii pe cinci membrii ai comisiei şi a obţinut, după părerea mea, rezultate corecte. Cel puţin eu, îmi cunoşteam bine tensiunea arterială după doi ani de măsurători pe mine însumi cu aparat realizat de mine.

Apoi s-au făcut măsurători de către doctorița R. şi toţi cei testaţi au ieşit hipertensivi (cu cca. 40 mm col Hg în plus) ! Doctorița a spus imediat că aparatul FAEM nu este bun, că ea garantează pentru aparatul japonez. Dilema nu a putut fi explicată nici cum, astfel că omologarea s-a amânat.

Plecând spre facultate, am fost luat în maşină până la Spitalul Judeţean de doamna doctor. Pe durata mică a deplasării cu maşina, având o şoferiță cu mini jupă şi picioare frumoase, am reuşit să înţeleg imediat de ce toţi am avut tensiunea mărită când dânsa ne-a spus: – Dezbrăcaţi-vă ! (pentru măsurare) şi ne-a atins punându-ne pe braţ manşeta tensiometrului.

Astfel, la următoarea şedinţă de omologare, am pus să se verifice măsurătorile cu tensiometrul doamnei doctor, de către acelaşi bărbat care a făcut măsurătorile cu aparatul FAEM. Aşa a reuşit omologarea.

Povestirea are şi un epilog. Nu peste mult timp, doctorița V. de la Policlinica noastră, ne-a chemat pe toţi pe rând în sala de consiliu pentru verificarea tensiunii arteriale. Deşi dânsa era în vârstă, nu prea arătoasă şi fără minijupă, ne-a scos pe toţi din facultate, inclusiv pe doamne, hipertensivi. Concluzia: avea un tensiometru cu eroare foarte mare.

Practică în producţie

Din păcate, astăzi studenţii dau tot mai puţină importanţă practicii. Nu le explică nimeni cât de utilă este o practică făcută serios.

Un student din an mic de la Electronică susţine colocviul de practică cu domnul şef de lucrări Mircea Băbăiţă. Acesta constată repede o discordanţă între ce ştia studentul şi ceea ce avea scris în caietul de practică. Urmează dialogul :

– Unde ai făcut practica ?

– La Electromotor.

– În ce secţie ?

– Nu ştiu cum îi zice dar, cum se intră pe poartă, este prima pe dreapta.

– Măăă, da acolo nu-i parcarea ?

(Relatată de Mircea Băbăiţă)

Limba străină în 1958

Terminaserăm anul I, în care toţi am fost înscrişi cu forţa la limba rusă, şi revenind toamna la facultate am aflat că (probabil datorită unei cerinţe exprese a studenţilor la revolta din 1956 ori datorită plecării armatei ruse din România) limba rusă devenise facultativă, ca şi alte limbi străine. Ne-am bucurat tare, dar pentru scurt timp !

În urma acestei măsuri, dacă s-ar fi aplicat, un număr de peste 30 cadre didactice de la Catedra de limba rusă rămâneau brusc pe drumuri, deoarece, prea puţini studenţi ar mai fi ales această limbă. Conducerea de atunci a Politehnicii a decis să preseze studenţii sperioşi din anii mici.

Am fost strânşi în sala A102 de la Electro Vechi şi domnul decan Toma Dordea ne-a spus scurt :

– Tovarăşi studenţi, vă rugăm pe toţi să vă înscrieţi la limba rusă şi la o limbă străină !

48

Informatorul demascat

Prin anul 1971, colegul meu de birou, Toma Corneliu, a revenit din Statele Unite, unde a urmat o specializare de 9 luni. Printre altele mi-a relatat cum atacă unii infractori lumea în metroul din New York, în miezul zilei.

A doua zi, fiind pe stradă în zona propiată de facultate, am fost abordat de studentul Z, pe care îl ştiam din timpul studenției mele (studenția lui a durat mult mai mult) şi cu care eram prieten.

– Nea Mircea, am auzit că s-a întors Toma din America...

– Da, s-a întors.

– Şi ce povesteşte ?

– Mi-a spus cum sunt jefuiți oamenii în metroul din New York.

– Nea Mircea, hai să mergem la tine în birou ca să mâncăm aceste grapfruituri cu zahăr.

Eu, naiv, l-am dus în biroul nostru şi am trecut la consumat fructe. După nici un sfert de oră, apăru colegul Toma şi făcu o figură mirată, pe care nu am înțeles-o pe moment.

– Salut Toma !, zise studentul (care era atât de vechi că devenise prieten cu toți dascălii mai tineri).

Apoi îl luă „tare" de la început :

– Ai întâlnit ceva români prin America ?

Dar colegul meu era pregătit pentru astfel de anchete şi, cu humorul ce nu-l părăsea niciodată, întreabă :

– Da ce, sunt pe-acolo români ?

– Sigur că sunt, legionari, fugiți, etc., răspunse studentul.

– Păi tu acuma îmi spui că sunt români în State ? De ce nu mi-ai spus înainte de plecare ? Mai găseam şi eu câțiva, să nu fiu singur şi să mă ajute cu bani.

Studentul schimbă atunci vorba :

– Am auzit că e plin de gangsteri prin New York !

– Da, sunt.

După care, prin ceea ce a spus amicul nostru, s-a cam trădat :

– De-ar fi ai noştri pe-acolo i-am prinde pe toți !

La care, colegul Toma, sătul de discuția cu un neavenit spuse clar :

– Ei pe dracu', că v-ar împuşca pe toți !

După plecarea studentului Z, colegul mi-a explicat cine era acesta, pentru că l-a văzut în clădirea cu pricina când s-a dus să-şi predea paşaportul.

Gestiune completă

În gestiunea catedrei X era o dezordine pronunțată şi prelungită. Referitor la gestionar, profesorul Y a spus odată :

– Ăsta are şi dezordinea din magazie pe inventar !

Depistarea sursei virusului...

Profesorul X a sesizat că la o şedință de laborator era un student bolnav. În câteva zile a făcut şi el gripă.

După un timp, s-a întâmplat ca profesorul să intre într-o sală de curs a anului respectiv, pentru a discuta ceva cu un alt profesor ce avea ore acolo. În timpul schimbului de cuvinte, profesorul X îl remarcă în sală pe studentul care a fost bolnav la laborator, se repede spre el şi-i strigă răspicat :

– Tu mi-ai dat virusul !

Fentă sintactică

Prin anii ’40, profesorul Alexandru Rogojan preda cursul de electronică, denumit pe atunci „Curenți slabi”. A şi multiplicat manualul cu titlul „Curs de curenți slabi”.

Pe care studenții l-au rebotezat în glumă „Curs slab de curenți” !

Pensionarea mea

Prin anul 2004 am început să mă gândesc la pensionare. Când am spus
asta celor din jur, au început cu toții să mă întrebe de ce ? Atunci a trebuit să dau unele explicații, cum ar fi :

– Eu nu mă tem de muncă ci de infinitatea ei !, sau :

– Maratonul este o probă de alergare pe 42,2 km. În toamna anului 2005 voi atinge vechimea în facultate de 42 de ani. Nu se poate cere cuiva să alerge mai mult decât un maraton ! (Dar vai, la Olimpiada de la Atena 2004 am constatat că există şi proba de 50 km marş !!).

Sau, una cam macabră :

– Nu vreau ca secretara s-o anunțe pe nevastă-mea că am murit ci invers !

50

După Cernobâl

La începutul lui Mai 1986, la câteva zile după accidentul de la centrala nucleară Cernobâl, trebuia să fim şase cadre didactice la un Simpozion de Electrotehnică de la Iaşi, unde ne-am anunţat cu lucrări. Unii dintre noi nu au mai avut însă curajul să facă deplasarea. Unul chiar mi-a spus că la Iaşi, salcâmii au îngălbenit brusc !

Am dat atunci un telefon profesorului Laurenţiu Turic, prietenul meu, întrebându-l care este situaţia la Iaşi. Acesta m-a liniştit că nu e nici un pericol, aşa că m-am dus la tren. În cuşeta rezervată iniţial pentru 6 profesori mai eram la plecarea trenului doar doi curajoşi.

La trecerea de Paşcani m-am trezit din somn şi am ieşit pe culoar. Uitându-mă la salcâmii plasaţi de-a lungul căii ferate am constatat că, pe măsură ce ne apropiam de Iaşi, tot mai mulţi din aceştia erau galbeni. Dar nu mai puteam da înapoi.

La Iaşi se vorbea că peste tot era praf radioactiv şi că ar fi fost tare bună o ploaie ca să-l mai spele. Dar oamenii erau foarte primitori şi optimismul lor, exprimat prin poantele ce le spuneau despre radioactivitate, ne-au făcut să ne simţim chiar bine.

O primă poantă se referea la modul cum se face la Iaşi radiografia dentară :

– Iei filmul în gură şi te uiţi spre Kiev !

O altă poantă anunţa o nouă specialitate culinară moldovenească :

„Mămăliguţă cu sarmale în foi di plumb" !

Laudă cu tata

Pri anii '80 aveam un student străin din Egipt. Era foarte slab pregătit şi tare comod. După câteva încercări de a-l face să înveţe electronică am renunţat. L-am căzut sistematic la examen.

Odată, înainte de examen vine la mine în cabinet să-mi arate, spre impresionare, poza tatălui său, ministru, la masa tratativelor cu Nicolae Ceauşescu. L-am felicitat pentru tatăl lui dar i-am zis :

– Tu ce faci, de ce nu înveţi, că îl faci de râs pe tatăl tău !

Prim ministru, în regim intermitent

Am avut un student simpatic din Bangladesh. Mi se lăuda că tatăl lui era prim ministru. L-am felicitat.

După câtva timp, mă opreşte pe stradă şi-mi spune :

– *Stii, tata nu mai prim ministru !*

– Cum aşa, ce s-a întâmplat ?

– *Batrin, odihneste!*

Peste câteva luni, mă opreşte pe stradă strigând bucuros :

– *Stii, tata din nou prim ministru !*

– Ce s-a întâmplat ?

– *Stii, vine Kissinger în vizita si tata vorbeste țel mai bine engleza !*

Unde sunt electroniştii ?

Prin anii ’90 aveam de suplinit un coleg, pe o perioadă mai lungă, la cursul de Electronică la anul IV de la Facultatea de Mecanică. Mă duc la primul curs, undeva la etajul 4, unde erau două săli cu acelaşi număr completat cu a) şi b).

Intru în prima sală, era arhiplină. Mă retrag speriat. Nu putea fi asta sala mea că era prea plină. Se ştie că la anii mari nu e aşa prezență bună la cursuri. Caut alături; sală goală ! Totuşi o fi prima sală. Revin şi intru cu teamă. Întreb :

– Asta e sala...?

– Daaa !, răspunseră în cor studenții.

– Dar cum se face că este aşa prezență bună la curs ?

– Păi domnu’ profesor, electroniştii amatori sunt aici, la Mecanică ! Nu la Facultatea de Electronică ! Noi nu am fi reuşit acolo din cauza probei de matematică !

Datorită audienței deosebite, a fost cel mai plăcut curs de electronică pe care l-am ținut după 1990, şi m-am străduit să predau lucruri interesante şi utile. Ce n-aş da să am şi la facultatea de Electronică o astfel de audiență. Poate nu m-aş mai pensiona...

Prolog la susținerea tezei

Prin anii ’90, am sosit la Cluj pentru a face parte din Comisia de susținere a tezei de doctorat a domnului inginer Ioan Ciascai. Acesta mă aştepta în gară împreună cu profesorul Costin Miron şi absolventul nostru

Anton Mărginean. Era deja târziu, aproape de ora 23 şi eram foarte obosit, după o călătorie grea.

Fiecare din cei prezenți mi-a făcut o invitație la cină dar eu am ales să merg la hotel cu doctorandul. Am mai stat totuşi de vorbă în fața gării vreo zece minute. Apoi m-au condus la maşină. La care maşină ? Că nu mai era acolo maşina domnului Ciascai ! Pur şi simplu maşina, un Oltcit crem, dispăruse ! Vă dați seama ce şoc puternic a fost pentru doctorand, care avea a doua zi dimineața susținerea tezei ? Cum se văieta el, s-a strâns ceva lume care îşi dădea cu părerea. Aşa s-a constatat că de fapt maşina fusese doar schimbată din greşeală de către un şofer, venit cam băut, ca să mai cumpere câteva sticle de bere de la bufetul gării. A lăsat în schimb Oltcitul lui, cu lumini aprinse, şi portiera deschisă, mirosind a bere. Cineva chiar şi-a amintit că maşina căutată a plecat în trombă din gară într-o direcție anume.

Au urmat discuții despre potrivirea cheilor, la care un cetățean a spus că, deşi maşina s-a lăsat deschisă şi a pornit motorul, nu e sigur că mecanic cheia se potrivea şi deci volanul urma să se blocheze după prima curbă. Dacă l-am fi ascultat pe acel om priceput am fi găsit într-adevăr repede maşina, după primul colț, şi totul s-ar fi terminat cu bine.

Eu am acționat şi am sunat de pe telefonul mobil Poliția circulației, relatându-le ce s-a întâmplat. Au promis că vin la gară.

Eu am plecat atunci spre hotel cu Anton Mărginean, nu înainte de a-l sfătui pe doctorand să dea repede declarația la Poliție şi să meargă acasă spre a se odihni (dacă ar fi fost posibil în condițiile create).

Dimineța, am aflat cum a găsit Poliția, pe la ora unu noaptea, maşina schimbată. Şoferul era atât de amețit încât nu observase că nu e maşina lui şi după ce i s-a blocat volanul la primul colț (bine că nu făcuse accident !) a sunat un prieten, mecanic auto, ca să-l ajute să deblocheze volanul. Polițiştii i-au găsit cu bordul şi volanul demontate şi s-au distrat teribil întrebându-i dacă demontează maşina lor sau a altuia. A fost un caz nemaipomenit în analele Poliției rutiere. Cetățeanul care a schimbat maşina a fost pus să o predea în bună stare până dimineața şi să achite o despăgubite onorabilă.

Dimineața, doctorandul a fost invitat să-şi ridice maşina şi atunci abia s-a liniştit. A expus apoi teza, calm şi clar, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Inversare de sens

Strungarul P.K. de la una din catedrele facultăţii obişnuia să mai „consume" câte ceva în timpul serviciului.

Ca să-i facă o poantă, colegii săi, electricienii T.M. şi I.C. i-au inversat o curea la strung, astfel ca să se rotească invers capul de prindere. Vrând să strunjească ceva, P.K. a constatat schimbarea dar nu ştia cum s-o remedieze. A chemat pe cei doi electricieni şi i-a consultat. Aceştia l-au lămurit (nu era prea greu) să se ducă la tabloul electric de la subsol şi să inverseze între ele siguranţele fuzibile de pe fază şi nul. Deşi nu vroia să creadă că e posibilă această soluţie, P.K. s-a dus la tablou şi a făcut manevra indicată. Între timp cei doi au pus la loc cureaua astfel ca, la repornire, strungul să meargă bine.

Iar P.K. le-a mulţumit colegilor pentru ajutor, convins că a mai învăţat ceva despre strung.

(Relatată de tehnicianul T.M.)

Discurs de... 3 metri

În anul 1972 se împlineau 10 ani de la terminarea facultăţii de către promoţia mea. Eu eram printre principalii organizatori ai întâlnirii. M-am gândit să reamintesc colegilor unele momente cu haz din viaţa de student şi am lucrat zile întregi la un discurs. Dar, ca să produc şi un şoc la început, am redactat poantele pe un listing de imprimantă de 3 metri (fără să-l umplu).

La banchetul de întâlnire m-am urcat pe un scaun şi am întins până pe podea listingul lung cu poante. Acestea erau foarte bune (multe dintre ele sunt cuprinse în cartea de faţă) astfel că profesorul Alexandru Rogojan s-a distrat de minune. El a fost până atunci şeful meu de catedră şi tocmai trecuse şef la nou înfiinţata Catedră de Calculatoare.

Imediat după prezentarea amintirilor din studenţie, dânsul a luat cuvântul spunând :

– Acum am înţeles de ce Ciugudean nu a prea lucrat la catedră în ultima săptămână, dar ce a scris în acest timp a meritat sacrificiul. Iar acum regret şi mai mult că nu mai este la catedra mea !

Cu ocazia unui doctorat de la noua catedră, profesorul Rogojan m-a invitat la masa festivă şi m-a rugat să prezint Comisiei şi celor prezenţi discursul de 3 metri.

Somn de 10 minute

Era prin 1961. Tocmai ne mutaserăm în noul Cămin 2 din Complex. Eram coleg de cameră cu Sandu Cristea, un băiat foarte simpatic şi mare jucător de tenis de masă şi table.

Sandu avea obiceiul să doarmă după masa de prânz un somn de numai 10 minute (de altfel, aveam multe ore imediat după-masa şi nu putea dormi mult). Pentru asta avea însă nevoie de două lucruri : un coleg care să-l cronometreze şi schimbarea în pijama ! Noi râdeam de el că pierdea două minute din somn ca să ia şi apoi să dea jos pijamaua. Dar el era complet refăcut după cele 10 minute de somn adânc.

Anunţul de sesiune

Deoarece prin anii ’6o se învăţa mult în sesiune (studenţii de azi cred că glumim când le povestim că învăţam 14-15 ore pe zi în sesiune), căminul intra în regim special. Nimeni nu avea voie să deranjeze pe ceilalţi.

Avertizând pe cei ce mai chiuleau de la studiu, pe uşa unei camere apărea afişul pentru sesiune, cu următorul conţinut :

Tablele nu-s la noi,
Karol nu dă consultaţii,
Usturoi nu avem şi
În general, n-avem !

Concurs la Costineşti

Prin anul 1998, mulţi studenţi din anul III (era un an de excepţie) au mers în tabără la Costineşti. Printre ei se afla şi Vasile Cornea, un student foarte bun, glumeţ, cu o greutate corporală foarte mică (precis ar fi fost scutit de armată pentru că nu putea căra puşca grea) dar cu o poftă deosebită şi permanentă de mâncare.

S-a anunţat într-o zi că seara va fi un concurs „Cine mănâncă mai mult” într-un interval de timp dat. Colegii l-au determinat pe Vasile să participe; se putea şi el sătura odată ca lumea dar mai era şi un premiu, ca să poată da o bere colegilor susţinători.

Pentru a–şi mări şansele de câştigare a concursului, Vasile nu a mai mâncat nimic în ziua respectivă.

Dar vai !, seara, s-a anunţat amânarea concursului pentru altă zi ! Şi să auzi atunci strigăte de foame la Vasile ! Şi să vezi cum toţi colegii alergau în toate părţile să găsească ceva de mâncare pentru el ! Cu greu i-au astâmpărat foamea (dacă au reuşit !?).

(Relatată de studenţii în cauză)

Întâmplare deosebită

Când era prin clasa a şasea la Colegiul C.D. Loga, fiul meu a primit ca temă la Limba română o compunere în care să prezinte o întâmplare deosebită. Cum nu-i prea plăcea să compună, mi-a revenit mie sarcina să-l ajut.

Am scris atunci o povestire despre o vânătoare de mistreţi la care am participat (fără puşcă) în Ungaria şi la care eu am fost eroul, descoperind, după petele de sânge lăsate pe frunze şi iarbă, locul unde era ascuns un mistreţ rănit.

Am relatat şi modul în care vânătorii mi-au mulţumit, donându-mi ficatul mistreţului, din care am mâncat câteva zile.

Fiul meu a transcris compunerea cu mâna lui şi a prezentat-o profesorului. La revenirea de la şcoală el mi-a transmis părerea profesorului adresată lui dar apoi retransmisă mie cu corectura de rigoare :

– Tata, tu scrii mai bine ca Jules Verne !

Cu gândul departe...

La un curs, studentul L.C. se uita pe geam. Profesorul X îl ia la rost :

– La ora mea tu te uiţi pe geam !?

– Mă gândesc la ceva ce aţi calculat greşit ora trecută !

În pauza cursului, profesorul verifică notiţele unui student foarte bun şi găseşte greşeala. Se întoarce la sală şi anunţă :

– Da, am greşit. Are dreptate !

Examen scurt

La un examen de restanţă în toamnă, în sala EA1, erau cam mulţi prezenţi. Profesorul Y era speriat de numărul mare de restanţieri. Propune :

– Cine vrea nota 5 să plece !

Rămân în sală doar trei studenţi. Profesorul continuă :

– Şi voi puteţi pleca, aveţi nota şase !

Capcana demonstrațiilor lungi

La un seminar de matematici, profesorul Z continuă o demonstrație lungă, începută în seminarul anterior. Se opreşte şi zice :

– Nu iese, am greşit undeva !

– La seminarul din săptămâna trecută ați greşit un semn !, îi zice studentul L.C.

Poza din carnetul studentului

La examenul de Bazele electrotehnicii, profesorul Plauțius Andronescu, la o vârstă înaintată, avea obiceiul să se uite la poza din carnet a studentului şi să facă o apreciere.

Îi căzu în mână carnetul colegului meu Roth Miklos, cu o poză nereuşită, mai neagră, în care cel implicat era încruntat şi avea o mustață mare.

Profesorul îi zice asistentului :

– Ia uite măi, ce poză de bandit ! Ăsta bagă cuțitul în tine la colț de stradă ! Mai vii la toamnă şi să-ți schimbi poza !, zise apoi studentului, care se aştepta să treacă la examen.

Când a venit rândul meu am fost mai norocos, pentru că aveam o poză reuşită :

– Ia uite şi o poză bună ! De unde eşti măi ?

– Din Ocna Mureş !

– Ahaa, mureşean de-al nostru ! Ai nota nouă !

Prime – doar pentru nebronzați

Profesorul Alexandru Rogojan obişnuia să-şi mobilizeze colaboratorii la lucru sâmbăta după-masa şi duminica dimineața, când se putea cerceta în linişte.

De aceea, la acordarea primelor trimestriale mă chema şi îmi zicea :

– Ciugudeanule, fă-mi, te rog, lista asistenților care sunt bronzați. Ăştia nu au prea lucrat ci s-au dus la munte la sfârşitul de săptămână.

Condiții de angajare

Profesorul Alexandru Rogojan selecta cu mare grijă asistenții ce intrau în catedra condusă de el. După selectarea candidațiilor români (dânsul era ardelean din Dej) şi cu o medie peste 9 le punea o serie de întrebări :

1. Dacă fumează ? (Nu suporta mirosul de țigară).
2. Dacă practică turismul la munte la sfârşit de săptămână ? (Se lucra la catedră sâmbăta şi duminica).
3. Dacă le place fotbalul din divizia A ? (Nu admitea discuții lungi despre fotbal la catedră).

Dacă eu, atunci când am fost reținut asistent (1963), aş fi spus adevărul la ultima întrebare, nu aş mai fi fost acum, aici !

Ştergerea tablei

De obicei nu las decât rareori studenții să şteargă tabla la curs. În primul rând, deoarece nu o şterg cum trebuie iar în al doilea rând, nu au unde să se spele pe mâini în sala de curs şi e neplăcut să stai 50 de minute plin de cretă. Eu oricum, tot mă murdăresc de cretă; în plus, nu am fugit niciodată de „munca de jos".

Odată, în timp ce ştergeam tabla, sare un student să mă ajute. Îi spun că nu e nevoie dar el insistă.

Atunci mă apropii de el şi îi spun încet la ureche:

– Lasă, că doar sunt plătit pentru asta !

La care el, tot la ureche îmi spune:

– Ei, nu numai pentru asta !

Dar eu, la ureche:

– Într-adevăr, dar mi se dă un salar... cât la un ştergător de tablă !

Studenții din sală au rămas până la pauză foarte intrigați de discuția noastră particulară. La revenirea mea în sală i-am văzut zâmbind, semn că discuțiile au devenit publice.

La Poiana Braşov

O lungă perioadă de timp din viața mea am visat să-mi petrec un concediu de vară cu familia în faimoasa stațiune Poiana Braşov, unde fusesem odată, în fugă, pe vremea când eram asistent. Nu a fost să fie.

Prin anul 1996, fiind implicat în Programul Tempus coordonat de prietenul meu, profesorul Corneliu Toma, am avut şansa de a sta trei zile la Poiana Braşov, cu ocazia întâlnirii de analiză finală a desfăşurării programului.

Plimbându-mă prin frumoasa staţiune cu colegii Corneliu Toma şi Radu Vasiu, şi povestindu-le visul meu de a ajunge cu familia acolo, mă trezesc luat de braţ de Corneliu, care îmi spune:

– Noi suntem familia ta ! Ţi s-a îndeplinit visul !

Avansarea la conferenţiar

În luna septembrie 1978 aşteptam, împreună cu alţi nouă colegi din Politehnică, avizul de la Comitetul Central al Partidului Comunist Român (mai exact de la cabinetul tovarăşei Elena Ceauşescu, căci aşa era atunci !) pentru lansarea concursurilor de avansare la titlurile de conferenţiar şi profesor. Avizul însă nu venea.

Eram însă printre puţinii privilegiaţi care beneficiau de preziceri din partea unei vizionare. Aceasta era mătuşa Maria a soţiei mele. Ea prezicea pe o perioadă de numai două săptămâni, inspirându-se din cărţile ei speciale de ghicit. La începutul lunii septembrie mi-a prezis că în data de 6 voi călători departe, cu dosarul de concurs. Aşa a şi fost. A venit dezlegare de la domnul Rector Ioan Anton, care, văzând că avizul cu pricina întârzie, cu un curaj deosebit, a dat drumul la concursuri. În 6 septembrie am plecat la Cluj şi Iaşi cu dosarul şi m-am întors cu referatele de analiză în mână.

Timpul trecea în continuare şi avizul „de sus” tot nu venea. Dacă situaţia rămânea aşa, iar şedinţa de Senat pentru confirmarea concursului nu avea loc până la 14 septembrie (în 15 septembrie începea semestrul I), atunci totul se amâna până în luna februarie din anul următor. În 13 septembrie seara apelez la vizionara familiei şi surpriză, aceasta îmi spune :

– Mâine după-masă, la ora 17, va avea loc mult aşteptata şedinţă legată de avansare !

M-am dus optimist la facultate. Ştiam cât de precisă era Maria. Lucram în acea dimineaţă la expoziţia de realizări din holul Facultăţii de Mecanică, ce urma să fie vizitată de conducerile locale cu ocazia deschiderii anului universitar. Ca şef îl aveam pe conf. dr. Ovidiu Crişan, secretar ştiinţific al Politehnicii, care aştepta ca şi mine avansarea, la grad de profesor. Acesta îmi zise :

– Am dat-o dracului de avansare ! Nu a venit avizul de la CC.

Dar eu, optimist (înarmat cu previziunea...), îi spun :

– După-masă la ora 17 va fi şedinţa de Senat cu avansarea !

– Fugi de aci, răspunde el, tu îmi spui mie, secretar ştiinţific al Senatului, când va fi şedinţa !

N-am mai zis nimic, doar am zâmbit semnificativ...

Pe la ora 14, eram în biroul meu de la Electro, când ţârâie telefonul. Era prietenul Ovidiu Crişan care mă ia „tare”:

– Măă,... de unde dracul ai ştiut tu de sedinţa de senat de la ora 17 ? Anunţă repede pe colegii de la Electro, membrii de senat, să participe la sedinţă că altfel nu se va întruni majoritatea necesară !

– Lasă că îţi spun mâine de unde am ştiut, acum mă ocup de convocare.

Într-adevăr, şedinţa s-a ţinut conform „planificării” lui Maria, fără însă să fi venit avizul de la Partid. Rectorul Ioan Anton, dând din nou dovadă de mare curaj, a trecut peste ordinea firească şi a supus cele zece concursuri spre aprobare Senatului, cu menţiunea că suntem avansaţi suplinitori (aşa ceva nu exista în nomenclator !) şi cu salarul noilor funcţii (de fapt asta era important). Avizul de unde trebuia a venit în fine în luna octombrie.

Dacă Politehnica ar fi avut un astfel de conducător puternic în 2003, nu s-ar fi ajuns la retrogradarea jenantă şi, după părerea mea, incorectă, a 74 şefi de lucrări tineri ! Poate mai degrabă demisiona Ministrul învăţământului !

Că tot am vorbit de preziceri...

Era în memorabila zi de Miercuri 20 Decembrie 1989, dimineaţa ! Eram la atelierul SPM pentru a da un telefon la Porţelanul Turda, spre a le comunica faptul că nu am putut veni acolo după izolatorii comandaţi. Cei de acolo aflaseră deja ce e la Timişoara.

– Se mai „colindă” la Timişoara ? mă întreabă o doamnă conspirativ.

– Da doamnă, se colindă bine !...

Spre ora prânzului ieşisem pe B-dul Babeş spre a vedea coloana de demonstranţi ce venea de pe platforma industrială din Calea Buziaşului, îndreptându-se spre Consulatul Iugoslaviei. Era ceva de necrezut ! Nu-mi puteam imagina că teama a fost învinsă la Timişoara. (Pe-atunci nu ştiam adevărul despre „revoluţie”!). În jurul orei 13, demonstranţii au terminat manifestaţia de la Consulat şi se apropiau de podul peste Bega, unde erau

comasate trupe cu blindate şi automate. Eram în biroul meu pe un colţ al clădirii, de unde se vedea podul. Fiind convins că se va trage în muncitori, cum s-a tras în populaţia de toate vârstele în Duminica de 17 Decembrie în faţa Catedralei, m-am temut să văd sânge. Am ieşit în parcarea facultăţii pe B-dul Pârvan, m-am urcat în Dacie şi am plecat spre Universitate. Totuşi m-am oprit să ascult dacă se trage în oameni. Am auzit însă uralele mulţimii care a trecut de pod, înfrăţindu-se cu armata, şi am înţeles că la Timişoara luptele s-au terminat.

Am plecat imediat acasă pentru a duce vestea bună familiei îngrijorate. Acolo era şi mătuşa Maria. Am rugat-o să „vadă" ce se întâmplă cu Ceauşescu. După procedura de rigoare ne-a spus :

– Peste două zile va fugi cu un avion, va fi prins undeva pe traseu şi apoi împuşcat !

Am prins curaj şi, cum telefoanele interurbane au fost repuse în funcţiune după o întrerupere, am sunat la câţiva profesori de electronică din alte oraşe, buni prieteni, spre a le da vestea bună că Timişoara este primul oraş liber de comunism. Cel mai speriat a fost profesorul Laurenţiu Turic de la Iaşi (probabil telefoanele de la Iaşi erau supravegheate masiv, întrucât Ceauşescu se aşteptase ca răzmeriţa să înceapă acolo, în oraşul unde Ion Iliescu era cel mai bine văzut). Prietenul meu bun, regretatul profesor Turic, a schimbat imediat discuţia, inventând o invitaţie pe la Iaşi, la un pahar...

Dar în acea seară de Miercuri 20 Decembrie 1989, m-am îngrozit de curajul meu de a da cinci telefoane în ţară despre victorie, după ce am ascultat discursul cu ameninţări al lui Ceauşescu la Televiziune. M-am îndoit atunci două zile de previziunea mătuşii...

Ăsta nu e cap !

După absolvirea facultăţii, tânărul inginer Ioan Babuţia a fost reţinut asistent de către profesorul A. Cişman, la Catedra de Fizică. Datorită unei foarte bune prestaţii profesionale relaţiile lui cu profesorul au devenit în scurt timp excelente, astfel că acesta i-a fost naş la căsătorie.

Odată, viitorul profesor Ioan Babuţia a fost invitat la masă la familia Cişman tocmai când aceasta mai avea ca musafir pe renumitul profesor de matematică Grigore Moisil, de la Universitatea din Bucureşti. Profesorul Moisil era cunoscut pentru poantele sale extraordinare, pe care le povestea cu mult har.

Aflăm astfel că domnul Grigore Moisil, cutremurat de prăpăstiile scrise de un student în teză, l-a chemat pe acesta la catedră şi l-a pupat pe frunte, zicându-i :

– Te poți lăuda că profesorul Moisil te-a pupat pe cur, că ăsta nu e cap!

(Relatată de prof. Ioan Babuția)

Profesorul „s-a prins”

Regretatul profesor Vintilă Chiorean, de la Catedra de Maşini Electrice, conducea într-o vară excursia de documentare a anului IV prin țară. Călătoreau cu un vagon amenajat special pentru dormit, care era ataşat la trenurile potrivite pentru a face vizite la mai multe obiective industriale din țară.

Odată, vagonul lor a rămas de un tren într-o gară unde şeful stației, comod, i-a cam uitat. După ceva timp, cu răbdarea pusă greu la încercare, un student mai cu prestanță se îmbrăcă elegant, cu cravată, şi intră sigur pe el la Şeful gării. Acesta îl ia drept profesor însoțitor şi încep tratativele pentru ataşarea vagonului la un tren.

Atunci intră pe uşă profesorul Vintilă Chiorean, în ținută sportivă dar foarte hotărât, spre a discuta cu şeful. Acesta îi spune:

– Ce mai vii şi dumneata tovarăşe student ! Nu vezi că discut cu profesorul !

La care, colegul Chioreanu pricepe repede cum stau lucrurile, îşi cere scuze şi se retrage strategic. Astfel, calvarul lor din gară s-a terminat.

Confundare de persoane

Am trăit o perioadă lungă în care eram confundat pe stradă cu domnul Pavel Petroman, inspector şef al învățământului preuniversitar din județul Timiş. Ulterior, întâlnindu-l, am aflat că şi dânsul era confundat cu mine.

Eram salutat de foarte mulți profesori de liceu necunoscuți dar nu a fost doar atât. O profesoară pe care am întâlnit-o pe lângă Liceul C.D. Loga era să leşine când m-a văzut, cerandu-şi scuze că a întârziat la ore.

Alteori, eram abordat pe stradă ori în tramvai, cu întrebări de genul :

– Când are loc concursul pe posturile vacante din licee sau şcoli ?, sau

– Ce se aude cu postul de profesor de materia.... din comuna....?

La început le explicam celor ce ne confundau că nu sunt Petroman.. Dar, după un timp în care am obosit să tot dau explicații, m-am decis să dau numai veşti bune celor din jur, de forma :

– O să vă comunicăm la timp, sau

– Staţi liniştit(ă), se rezolvă favorabil !

La rândul său, profesorul Petroman se întâlnea cu absolvenți de-ai noştri sau cu părinții lor, care îl salutau, îl întrebau de sănătate şi îi mulțumeau pentru modul cum i-am îndrumat.

La un moment dat, când unul din băieții mei era la liceul C.D.Loga, iar profesorul Petroman a trecut în învățământ la acelaşi liceu, l-am căutat spre a ne cunoaşte. S-a bucurat că în fine ştie despre cine e vorba, m-a luat pe după umeri şi m-a dus în sala profesorală. Acolo a cerut mulțimii de profesori :

– Stimați colegi, vă rog să-mi spuneți dacă noi doi semănăm?

Răspunsul a fost că nu prea semănăm. Aşa că totul a rămas o enigmă, doar eu m-am ales cu un prieten nou.

Coincidența

Circula într-o vreme, când eram la „Electro Veche", o glumă cu soțiile de miliția n : una căuta un cadou pentru ziua soțului, cealaltă i-ar fi sugerat :

– I-ai şi tu o carte !

– Aş, nu-i iau că mai are una !, răspunse cealaltă.

Am povestit acest banc colegului, pe atunci şef de lucrări, Ion Matlac de la colectivul de Aparate electrice, care avea sediul în clădirea Bibliotecii. Era un mare amator şi povestitor de glume.

Iar el, mai târziu, mi-a spus pățania lui legată de banc. A intrat odată la sala de documentație de la Bibliotecă şi a povestit bancul unei doamne de la ghişeu. Iar aceasta l-a întrebat :

– De unde ați stiut că sunt soție de miliția n ?

Frigul din facultate

Prin anii '80 era declanşată economia de energie în toată țara. În facultatea noastră, şi mai ales în unele amfiteatre, erau temperaturi de 3...5 grade. Intram la curs cu căciula şi rămâneam cu ea pe cap ca să rezist. Mă scuzam, le ofeream şi studenților aceeaşi soluție şi ziceam ;

– Eu n-am avut strămoşi eschimoşi !

Odată, când un student a sărit să şteargă tabla cu cârpa udă am glumit :

– N-o uda că îngheaţă şi apoi patinăm cu creta !

Din cauza frigului mâna îmi era înţepenită şi scriam urât. Mă scuzam :

– Ştiţi, eu vara scriu caligrafic !

Şedinţa de sindicat

Prin anii ’87 eram prodecan şi răspundeam printre altele de baza materială a facultăţii. Am avut ghinionul ca în perioada aceea să se petreacă nu mai puţin de 12 spargeri importante (cu furturi) în laboratoarele facultăţii. Dispăreau monitoare mici, casetofoane de interfaţă cu calculatoare, instrumente de măsură. În colaborare cu Miliţia cercetam faptele, urmele, amprentele, stilul, etc. Unele cazuri, prezentate aici, aduceau a scene din romane poliţiste.

Chiar i-am spus domnului locotenent major Calu, că după ce prindem câţiva făptaşi am putea scrie împreună un roman poliţist atât de bun de ne-ar invidia şi Agatha Cristi !

Unul dintre cazuri s-a petrecut la Catedra de Electroenergetică, în biroul doamnei profesoare Cornelia Ivaşcu.

Era ora 12.00, la care toţi din catedră au fost convocaţi la şedinţa de sindicat. Doamna Ivaşcu a uitat de şedinţă şi stătea în cabinet.

Deodată, probează uşa şi intră un necunoscut la vre-o 30 de ani, care nu se aştepta să dea de cineva. Poate ştia de şedinţa de sindicat al cărui anunţ era pe uşa de la intrarea pe etaj !

Doamna Ivaşcu a dat în continuare dovadă de mult curaj. A început să-l descoase, i-a cerut chiar un act de identitate dar a primit alte acte nesemnificative şi care probabil erau de furat. Cu ochiul la telefon, dânsa s-a pregătit sufleteşte să sune la poarta facultăţii pentru a se da alarma. Când a pus mâna pe telefon, necunoscutul a tulit-o iar doamna Ivaşcu nu avea cum să-l oprească. Până a anunţat administraţia omul dispăruse din şcoală. Nici nu era greu, pentru că erau patru uşi de ieşire din clădire şi doar la una era portar.

(Relatată de prof. C. Ivaşcu)

S-a prins un hoț !

Acesta era anunțul dat mie prin telefon într-o seară de portarul de serviciu Nicolae Negruț, pe care l-am crezut serios. Mi-a spus că l-a prins pe acoperișul clădirii şi l-a dat jos cu forța. Am luat repede maşina şi, trecând pe la Miliția Municipiului, am convins să vină cu mine un agent.

Ajungând la facultate nu văd nimic la poartă şi nici în cabina portarului. Zice Negruț :

– E acolo după masa aceea, ascuns de frică !

Era şi normal să-i fie frică. Era un copil la 10 ani ! Vă dați seama ce ne-am mai supărat pentru deranj aflând de la copil că se jucase cu alți copii de-a ascunselea pe clădire, unde s-au urcat pe scarş de incendiu aflată chiar în fața intrării.

Am încheiat cu ducerea copilului la mama lui spre admonestare părintească şi cu returnarea agentului la sediu. Iar pe Negruț l-am beştelit a doua zi în particular.

Capcana

Problema furturilor din facultate m-a frământat mult timp. Speram totuşi să prindem pe cineva din cele trei-patru grupuri (conform perechilor de amprente luate de serviciul de criminalistică chemat de fiecare dată) care acționau frecvent în şcoală. În plus, nu mi-ar fi displăcut să pot scrie un roman polițist, dar numai după o captură...

Mi-a venit odată ideea de a le întinde hoților de unelte de calcul o capcană. Asta şi pentru faptul că hoții încercau să dea lovitura cu ocazia unor evenimente de tip conferințe (erau echipamente de proiecție în săli, închise în timpul pauzei de masă) ori expoziții (cu echipamente expuse pe holuri, păzite necorespunzător). Am scris şi pus mai multe afişe care anunțau o expoziție importantă de echipamente de calcul peste câteva zile, şi am ales ca sală ce putea fi supravegheată bine – sala de consiliu.

Am rezolvat cu Fabrica de Memorii şi cu ITC să-mi dea cu o zi înainte multe cutii goale, dar cu etichete de aparate, şi le-am transportat în fața facultății. Am chemat personalul tehnic de la catedra de electronică, pe care l-am instruit să se prefacă a duce în brațe şi pe umăr greutăți autentice. Totul a decurs ca la carte.

În noaptea dinainte de deschiderea expoziției am organizat supravegherea permanentă a sălii încuiate. Am fost instalați pe întuneric şi în mare taină în camere cu vedere spre sala de consiliu, spre culoare, spre

fațada şi curtea clădirii. Pe atunci câinele de pază Boby nu era încă „angajat" al facultății.

Totul a fost însă de pomană. Nu s-a prezentat nimeni şi am fost tare dezamăgit. Poate cumva ne-am deconspirat ori poate sala era prea aproape de cabina portarului. Scrierea romanului polițist s-a mai amânat.

Ultima încercare

Mergând la facultate într-o dimineață, aflu că din nou a fost o spargere în şcoală şi am început cercetările. Portarul îmi spune că omul de serviciu din timpul nopții a scris în registrul de pază că a fost **două ore** întrerupt curentul în facultate. Hopa, mi-am zis. Asta tehnică. Nici o alarmă (care între timp se mai montaseră) nu putea să mai sune, nimeni nu putea verifica clădirea, hoții puteau lucra în linişte, etc...

Am început cu verificarea la Uzina Electrică pentru că putea fi o pană de curent. Aflu că au fost doar două întreruperi scurte de tot de la ei. Atunci, m-am gândit că cineva a deconectat pentru două ore tensiunea de la tabloul principal al facultății. Dar nu oricine ştia din facultate să facă asta.

Am chemat un electrician de încredere şi am deschis sala cu tabloul principal. Am verificat maneta întrerupătorului general. Era plină de praf şi neatinsă de luni de zile ! Bine că nu am mai chemat iar serviciul de criminalistică să ia amprente.

Enigmă ! Apoi am reluat cercetarea de la registrul de poartă, pe care acum l-am citit de-a binelea. Am chemat de acasă şi portarul din tura de noapte. Nu ştia bine româneşte, aşa că, în loc de întrerupere „**de două ori**" a scris „două ore" ! Acum s-a lămurit treaba. Erau întreruperile de la Uzină.

Deci nu eram un detectiv prea strălucit ! Şi nu am mai scris cartea...

Hoțul de instrumente

Şi totuşi un hoț adevărat a fost prins până la urmă, în 1989, cu ajutorul studenților colegi cu el, dar a fost hoț de mărunțişuri, care nu a prea lămurit problemele noastre anterioare mari.

Avea numele mic G., era student în anul III Electroenergetică, era fiul unui cinstit colonel de grăniceri şi ultimul lui furt a fost un televizor mic Sport, aflat într-unul din laboratoare.

Studentul care a remarcat furtul era tocmai cel ce montase pe cablul de alimentare al aparatului un ştecher albastru la laborator şi, întâmplător, era cel căruia hoţul i-a oferit în cămin spre cumpărare televizorul furat !

Studentul G. a fost chemat la Decanat, a recunoscut fapta în scris, a fost predat Miliţiei şi dus la sediul acesteia. La urcarea lui în dubă a anunţat că nu poate fi bruscat deoarece este nepotul generalului de securitate M., din garda preşedintelui Ceauşescu. La Miliţie, a cerut imediat să i se facă legătura telefonică cu generalul M. căruia i-a relatat situaţia. Generalul a dat ordin să fie judecat în libertate. La controlul în camera sa din oraş s-au mai găsit câteva instrumente simple de măsură, furate din facultate. A fost exmatriculat din Politehnică fără drept de revenire, pentru furt din avutul obştesc (lucru înscris pe ordinul de exmatriculare). Mobilul furtului era cheltuiala de câteva mii de lei pe săptămână la jocul de cărţi, pentru care cinstitul tată colonel nu i-ar fi dat bani.

După proces a fost condamnat la 3 ani închisoare cu suspendare şi executare la locul de muncă. S-a angajat la o fabrică din Timişoara. Dar a avut şansa ca după „revoluţia" din Decembrie 1989, preşedintele I.I. să dea o amnistie pentru pedepsele mici, astfel că a devenit nevinovat ! Nu cred că a plătit facultăţii despăgubirea impusă de sentinţa judecătorească. Cineva l-a iertat şi de asta.

În 1990 însă, datorită „pilelor" ce le mai avea, a fost reprimit student la Facultatea de Mecanică agricolă, cu toată opoziţia din Consiliul de Administraţie a unor Decani, printre care, cel al facultăţii de unde era exmatriculat – profesorul Mircea Nemeş. S-a cerut verificarea ordinului de exmatriculare depus de student la decanatul Mecanicii agricole, care cuprindea pierderea dreptului de revenire în Politehnică. Stupoare ! Ordinul era cu ştersături şi corecturi, cu semnătură şi ştampilă. Cauza exmatriculării era înlocuită cu una care permitea revenirea : dezinteres în procesul didactic. La căutarea ordinului original de exmatriculare de la Facultatea de Electrotehnică, pentru a se face o confruntare, s-a constatat că acesta dispăruse. Şi astfel, un hoţ a redevenit student în anul III şi a ajuns inginer la o firmă din Timişoara !

Aşa mai merge !

La examenul oral cu profesorul Plauțius Andronescu, în jurul orei 12, s-a luat pauză, acesta trebuind să plece la masă. Noi am rămas în sală iar asistentul W a stat cu noi pentru a ne supraveghea.

Pe la ora 13, probabil după o masă completă, apare domnul profesor şi zice:

– Du-te măi W să mănânci şi tu !

Domnul asistent se duse, dar, ca să nu lipsească mult, s-a întors gâfâind după 15 minute. Probabil mâncase la Bufetul Expres de lângă Catedrală.

– Ai mâncat, măi W ?

– Am mâncat, domnule profesor !

– Da o bere băut-ai ?

– Nu, domnule profesor !

– Du-te măi W şi bea o bere ! Ce om e ăla care nu bea ceva la masă ?

Asistentul a îndeplinit ordinul şi după alte 15 minute revine, confirmând executarea.

– Aşa mai merge, zise profesorul mulțumit. Acum să continuăm !

Profesorul nepoliticos

Profesorul P.A. făcea uneori glume mai dure. Ascultând odată la examen o studentă scundă, ce abia ajungea să scrie în partea de jos a tablei, s-a distrat fără nici o rezervă. Apoi, constatând el că studenta nu excela în răspunsuri, îi zice:

– Nu e bai că eşti aşa de mică…dar la tine prostia pe unitatea de suprafață e mare !

Studentul patruped

La parterul Facultății de Mecanică, unde existau şi laboratoare ale Facultății de Electrotehnică, exista o porțiune de coridor înclinat şi mai lunecos. Trecând pe acolo un grup de studenți conduşi de profesorul Plauțius Andronescu, spre laboratorul de Înaltă tensiune, s-a întâmplat ca unul dintre tineri să se dezechilibreze şi să cadă. Profesorul observă şi zice:

– Vezi, vezi, dacă ai fi avut patru labe nu căzeai !

– Ehei, domnule profesor, de când se străduieşte şcoala asta să mi le pună ! Dar nu mă las !, replică studentul ridicându-se.

(Relatată de prof. Mircea Nemeş)

Cadoul de Crăciun

Consultaţiile profesorului Plauţius Andronescu erau obligatorii dar, în acelaşi timp, binevenite deoarece lămureau multe aspecte practice şi aplicative ale cursului de Bazele electrotehnicii.

Într-o zi de decembrie, profesorul ne spune:

– Unul dintre voi primeşte drept cadou de Crăciun doi magneţi permanenţi. Îi apropie "Nord" cu "Sud", nu se atrag. Încearcă invers, Nord cu Nord şi Sud cu Sud – nu se resping. Care este explicaţia ?

Noi ne-am lansat imediat în demonstraţii cu forţe magnetice, scriem ecuaţii, căutăm interpretări ale câmpului magnetic… După două ore, în care am parcurs tot capitolul, profesorul începe să râdă de noi cu o poftă teribilă:

– Măi băieţi, ce proşti sunteţi, păi magneţii nu interacţionau pentru că erau din lemn vopsit în negru !

(După relatarea prof. Mircea Nemeş)

Aşa l-am văzut eu !

(Scrisă de prof. Sabin Ionel)

Umblau zvonuri despre animozitatea dintre profesorul nostru de matematică, Vasile Mioc, şi profesorul Octav Sacter. Se zicea că fiind membru într-o comisie de doctorat, Sacter i-ar fi spus cu satisfacţie candidatului (care era cine altul decât Mioc):

– Ei, Mioc, acum te voi deriva până nu mai rămâne nimic din tine !

– Puteţi să mă derivaţi cât vreţi; eu sunt e^x ! ar fi venit mândru răspunsul.

Eram astfel încântaţi de spiritul dascălului nostru căci, îl simţeam de partea noastră în confruntarea cu examinatorii "atoateştiutori şi atotcunoscători". Desigur, duelul verbal de mai sus putea fi o simplă invenţie; destul că, la unul din cursuri, profesorul Mioc s-a întors spre noi şi mânat parcă de o amintire fugară, iar nu de o durere adâncă, ne-a spus:

– E normal ca voi să nu ştiţi matematică pentru că aţi învăţat după cartea lui Sacter, care nu este proastă…este sub ori ce critică !

Corul asistenței, cu locuri rezervate în prima bancă din EA1, a jubilat şi un freamăt vesel s-a propagat în întrega sală. Am simţit atunci nedreptatea căci aproape toți pregătiserăm admiterea după lucrarea lui Sacter şi, slavă Domnului, intraserăm la facultate.

Paranteza

Domnului prof. V. Berindean i-a scăpat într-un an întreg doar o singură glumă. În timpul unui curs, cineva demara sub geamul sălii o motocicletă care însă nu mai pornea. Specialist în motoare cu ardere internă, profesorul a ascultat câteva secunde cu atenție şi fără să întrerupă prezentarea cursului, a spus:

–Deschid o paranteză: amicul are avans prea mare la aprindere. Închid paranteza !

Viteza sunetului

În cadrul cursului de fizică al d-lui profesor B.Rothenstein am aflat "toate lucrurile posibile, imposibile şi multe altele".

Astfel, am aflat cum se poate determina viteza sunetului: se ia un câine, i se leagă o tinichea de coadă şi i se dă drumul. Câinele începe să alerge speriat şi accelerează până ce nu mai aude tinicheaua. Atunci încetineşte şi o aude din nou. Accelerează… şi astfel îşi reglează viteza pe viteza sunetului, care acum poate fi uşor măsurată, fiind constantă.

Ştiința cere sacrificii !

Profesorul Mihai Braşovan, de la Catedra de Acționări, era cunoscut pentru sprijinul pe care îl acorda studenților ce-şi efectuau lucrarea de diplomă în laboratorul său.

Studentul M. Stanciu (1962) avea de măsurat rezistența la cald a bobinajului rotoric la un motor electric. Pentru aceasta a primit de la domnul profesor o punte de măsurat nouă, împreună cu sfatul de a nu uita să deconecteze tensiunea de alimentare a motorului înainte de conectarea punții spre măsurare.

După mai multe măsurări cu conectări şi deconectări, se întâmplă să se omită o deconectare a tensiunii şi puntea de măsură s-a făcut scrum !

Profesorul, aflând de ispravă, zice:

– Ştiința cere sacrificii !

Şi, cum problema urmărită era importantă, scoate din dulap o a doua punte de măsură nou-nouță dar ia decizia de a participa personal la reluarea experimentelor.

Evident că Dracul îşi băgă coada din nou, distrugându-se şi cea de a doua punte de măsură. Aici, profesorul, necăjit tare, observă calm:

– Ştiința cere uneori să sacrifici tot ce ai !

Poante la curs

Introducerea unor poante la curs, indiferent de materia predată, este importantă. Acestea reuşesc să țină trează atenția studenților, cel puțin pentru câteva zeci de minute (după care, desigur, unii adorm din nou).

Redau mai jos câteva poante inventate (uneori spontan) de mine, care au fost mai reuşite pentru că legau electronica de fapte din societate, adică erau "microfabule electronice".

A fost numit un nou şef peste semiconductori. Acesta avertizează:

– Tovarăşi semiconductori, în funcționarea dumneavoastră nu mai admit goluri !

Un tranzistor avea "câştigul" de curent foarte mare. A fost reclamat imediat la comisia pentru verificarea câştigurilor ilicite !

Un tranzistor a fost găsit conectat pe picior greşit : fura curent dintr-un divizor de polarizare.

Dintr-o biată diodă semiconductoare a devenit foarte repede conducătoare. I-a pus cineva în circuit o "pilă" !

Două tranzistoare FET-e lucrează într-un punct de funcționare : la barul hotelului Continental. Ambele au un α–Romeo ...

La CEC fac operațiuni de extragere, respectiv de depunere doi tranzistori MOŞ-i; unul e în regim de „sărăcire", celalalt în regim de „îmbogățire".

Profesorul aşteptat n-a mai venit

Era 15 septembrie 1972 şi peste o zi începeau cursurile. Profesorul de Electronică industrială Ioan Ponner, de la Bucureşti (bănățean de altfel),

care a promis că se mută la Timişoara, nu dădea nici un semn de viaţă. De altfel, a doua zi s-a aflat că plecase definitiv din ţară, nu se ştia cum (era aproape imposibil atunci).

Şeful catedrei, disperat, m-a însărcinat pe mine să preiau această nouă şi dificilă disciplină. După două zile, cu o pregătire fulger, intram în sala de curs din clădirea bibliotecii. Studenţii primei noastre promoţii de electronişti îl aşteptau însă pe profesorul I. Ponner, aşa că nu m-au băgat în seamă, gândind probabil că am venit să fac vreun anunţ neimportant. Vorbeau tare între ei şi mulţi stăteau cu spatele la catedră. Am înţeles de ce. Atunci, am avut inspiraţia să bat cu pumnul în catedră şi să strig:

– Linişte ! Eu sunt Ponner-ul vostru !

În sală s-a făcut linişte, apoi, după un timp, studenţii şi-au revenit, pricepând cum stau lucrurile, şi s-a putut ţine cursul.

Mereu prezent la datorie

Ne aflăm la practică în hala de Transformatoare a marii uzine Electroputere Craiova (1959). Colegul Ion Dulcă doarme liniştit, cu caietul de practică în braţe, într-un cilindru izolator de preşpan, înalt de 2 m şi cu diametrul de 1,5 m, aşezat vertical în centrul halei.

În cilindru poate fi văzut numai de către manipulanta de la podul rulant ce circula sub tavanul halei. Aceasta era instruită să bată în clopot într-un anumit fel, când vine în inspecţie domnul asistent Vintilă Chioreanu, aflat în control de practică.

Astfel, asistentul îl evidenţiază zilnic pe student pentru prezenţa permanentă şi activă în secţie !

Negaţii prelungite

În anii ’50 se râdea foarte puţin la cursul de Matematici. Era explicabil, profesorul Emanuel Arghiriade a râs o singură dată la curs.

Odată ne-a demonstrat cum se rezolvă o integrală definită şi ne-a întrebat dacă ştim cum se integrează prin părţi. Deşi ştiam, noi am răspuns în cor:

– Nuuu !

– Bineee ! Vă arăt eu ! Şi ne arătă. Rezultau alte integrale, simple.

La întrebarea profesorului dacă pe astea ştim să le rezolvăm, răspundeam în cor:

– Nuuu !

Una dintre integrale se rezolva uşor grafic şi profesorul ne-a spus că funcția trebuie atunci reprezentată pe hârtie milimetrică. Se opreşte brusc şi ne întreabă:

– Ştiți ce e aceea hârtie milimetrică ?

La care, noi toți, antrenați anterior, răspundem în cor :

– Nuuu !

(Relatată de prof. Mircea Nemeş)

Profesorul precis

Profesorul Vasile Berindean, cu care studiam Motoare cu ardere internă, intra şi ieşea din sală absolut la ora exactă, în timp ce suna clopoțelul. Din acest motiv a fost poreclit "Fixi".

La ultimul curs însă, ne-a reținut peste timpul normat circa un minut. Vădit nemulțumit de această imprecizie, dar cu un zâmbet discret, ne-a spus:

– Îmi cer scuze pentru că mi-am planificat greşit materia !

(Relatată de prof. Mircea Nemeş)

Primul tranzistor "fabricat" la Timişoara

Era prin anii '55. Se întorsese de la Moscova asistentul Wiliam Lőwenfeld aducând probabil primul tranzistor la Politehnica din Timişoara. Din neglijență, în timpul călătoriei lungi cu tranzistorul în buzunar, s-a rupt un picioruş metalic chiar de la ieşirea din dopul izolator al capsulei.

Relipirea picioruşului părea aproape imposibilă dar, în disperare, asistentul a apelat la cel mai îndemânatec meşter, atotştiutorul N. Negruț.

După o noapte de lucru, meşterul s-a prezentat cu două tranzistoare şi zice:

– Domnule inginer, pe ăsta vi l-am adus înapoi cum a fost, că nu se poate lipi, dar v-am făcut eu unul nou din alamă, la strungul de precizie, şi i-am sudat trei picioruşe mai sănătoase, să nu se mai rupă !

(Relatată de tehn. Constantin Năsasi)

Studentul sincer

Tinerii asistenți, proveniți de puțină vreme dintre studenți, sunt înclinați să-i ajute pe aceştia la examene, cu un sfat, semnalarea unei greşeli ori cu unele lămuriri, când profesorul părăseşte pentru scurt timp sala de examen. Am trecut prin asta aproape toți.

Eram asistentul profesorului Alexandru Rogojan şi supravegheam studenții la un examen oral de electronică. Profesorul urma să vină după ce primii intrați epuizau timpul acordat pentru pregătirea răspunsului.

Un student avea nişte nelămuriri şi eu i-am sugerat câteva lucruri pentru ca el să dea explicații corecte. A venit apoi profesorul şi a început examenul.

Studentul meu s-a prezentat foarte bine, explicând cu logică perfectă fenomenele din tubul tetrodă (destul de complicate de altfel) şi impresionându-l pe profesor.

Când profesorul trecea nota zece în carnetul studentului a remarcat pe fața acestuia o expresie deosebită. Îl întrebă:

– Ce-i, ce-i,…te bucuri ?

– Nu,…mă mir !, a răspuns studentul.

În comparație cu examenul de rezistență…

Îmi amintesc că examenul oral la disciplina "Legislația muncii", susținut cu domnul conf. A. Coracu, în anul 1961, la un total de 55 studenți, a durat numai trei ore. Cineva stătea cu lista lângă uşa permanent deschisă şi striga:

– Intră cutare şi cutare, se pregătesc cutare şi cutare !

Am intrat şi eu şi am tras din mers un bilet. Nu se mai acorda timp de gândire, aşa că am urcat direct pe podium pentru răspuns. Am avut pe bilet primul subiect "Planificarea economiei socialiste" şi am început:

– Spre deosebire de economia capitalistă, dar am fost întrerupt:

– Mulțumesc, treci la subiectul următor !…

În timp ce la examenul de Rezistența materialelor cu domnul profesor Iosif Hajdu, când intrai la examenul oral, puteai ceda cartela de masă cu prânz şi cină la altcineva, că nu mai ajungeai la masă. Era într-adevăr o chestiune de… rezistență.

Iată explicația !

De ce am ştiut eu foarte bine la examenul de Rezistența materialelor ?

Pentru că am învățat mult, tremurând de groază că domnul profesor Iosif Hajdu şi-ar putea aminti de pauza consumată pe jumătate pentru predarea cursului, când i-am propus din fundul sălii:

– Să facem fără pauză !

La care dânsul a răspuns:

– Lăsați că nu sunt surd !

Şi a continuat să predea în pauză.

Era într-adevăr un risc…

Domnul decan Toma Dordea (1960) a aflat că studentul C.T. se lăuda în fața colegilor că el învață pentru examene numai în sesiune. Pe vremea aceea, lucrul acesta reprezenta o propagandă total nepermisă de educația socialistă, prin care studenții erau presați să învețe în tot timpul anului universitar.

Chemându-l pe student la Decanat, domnul decan îi spune foarte scurt:

– Tovarăşe T., eu te rog să înveți şi în timpul anului universitar !

Dar studentul îi replică prompt:

– Nu vă supărați, tovarăşe decan, învățând numai în sesiune eu am luat doar note de 9 şi 10 ! Nu vreau să-mi schimb stilul că risc !

(Relatată de prof. C.T.)

Tele-poantă

A fost inventată de studenții noştri despre un coleg de-al lor, fiul unei persoane sus-puse (1974).

Se zice că domnul profesor X avea un examen la care participa o "odraslă", pentru care s-a dat un telefon de "sus". Studentul trage un bilet pe care se afla, printre altele, subiectul "Telemăsuri şi telecomenzi". Venindu-i rândul la răspuns, acesta nu a fost în stare să spună nimic despre subiect. Atunci profesorul i-ar fi explicat:

– Vezi măi, când cineva de la Județ dă un telefon pentru un dobitoc ca tine, asta pentru el reprezintă o "telemăsură" iar pentru mine o "telecomandă"!

La aşa întrebare…

După ce studentul (pe atunci) Corneliu Toma, a răspuns foarte bine la examenul de Termotehnică susținut cu profesorul C. U., acesta din urmă i-a mai pus totuşi o întrebare clasică pentru problema captării de căldură:

– De ce oamenii poartă iarna costume negre iar vara costume albe ?

Corneliu, un om cu mult humor, nu putea să scape pentru nimic în lume ocazia de a face o glumă:

– Păi ce-i mai elegant decât asta, domnule profesor ?

A urmat o altă întrebare a profesorului, legată de o sobă încinsă şi un dulap din apropiere :

– Ce măsură iei ca să nu se deterioreze dulapul ? (se gândea la interpunerea unui paravan de protecție termică).

Corneliu însă, în nota lui comică răspunde :

– Mutăm dulapul, domnule profesor !

(Relatată de prof. Corneliu Toma)

Memorie bună

Prin anul 1960, la un examen cu profesorul Y, studentul Burchilă, dotat cu o memorie deosebită, pune pe tablă o formulă uriaşă.

După o examinare atentă profesorul îi spune:

– Dar formula este greşită !

– Nu se poate, domnule profesor, aşa ne-ați predat-o la curs !

Profesorul neîncrezător verifică notițele studentului apoi pe ale altuia şi se convinge de adevăr.

– Mă rog, s-a strecurat o greşeală, zice dânsul încurcat.

– Da, dar greşeala este a dumnevoastră !, a subliniat studentul Burchilă pentru a nu fi penalizat la notă.

(Relatată de prof. Mihail Tănase)

Nota care strică

Prin anul 1963, studentul Munteanu Leon, obținând nota 10 la examenul de Centrale electrice cu profesorul Iuliu Heinrich, s-a prezentat de urgență la acesta:

– Domnule profesor, vă rog să-mi schimbați nota ! Vă rog să-mi puneți 8 !

– Dar de ce, Munteanule ?

– Pentru că mi-ați stricat notele !

Profesorul rămâne uimit şi fără grai. Studentul explică:

– Domnule profesor, eu am avut până acum numai note de 8 pe linie şi nu accept alte note !

(Relatată de prof. Mihail Tănase)

Moaşa la examen…

Prin anii ’60 examenul de admitere se încheia cu o probă orală de matematică. Într-o sală cu vedere spre Parcul Central. Din clădirea numită azi “Electro-Vechi”, patru candidați, după ce schițaseră subiectele pe fâşii de pe tablă, răspundeau alternativ în fața celor doi profesori din Comisie. Alți candidați pregăteau răspunsurile în bănci iar de pe coridor răzbăteau emoțiile celor care-şi aşteptau rândul, ca şi bucuria sau obida celor care, într-un fel, “scăpaseră”.

Cum se mai întâmplă, o domnişoară nu izbutea să scoată la bun sfârşit demonstrația de la un subiect.

− Ei Mărio, iese ori nu iese ?, întrebă cu şireată îngăduință unul dintre examinatori.

− Să vină Moaşa ! interveni aparent nevinovat celălalt examinator, căci aşa se întâmplase a fi numele candidatului următor din bancă.

(Relatată de prof. Ionel Sabin)

Cea mai scurtă carieră sportivă

Era prin anul 1960. Aveam un bilet la film, la cinematograful Arta, de la ora 19. Era 18.45 şi mergeam grăbit, pe jos, spre Piața Kűtl.

Colegul meu Sandu Cristea, din echipa de tenis de masă a Politehnicii, mă ajunge din urmă.

– Nea Mircea, scoate-ne dintr-o mare încurcătură ! Am nevoie de tine în echipă; suntem numai 4 şi nu ne putem prezenta. Pierdem prin forfait cu 7-0 şi retrogradăm. Hai cu mine, chiar dacă pierzi meciul tău direct, nu vom pierde pe echipă mai rău de 5-2. E perfect.

– Nea Sandule, îmi pare rău, am bilet la film !

– Pierzi numai jurnalul; te pun primul pe listă, joci şi ajungi la film.

Am acceptat în cele din urmă văzându-l pe Sandu disperat.

– Da’…, Nea Mircea, ştii să ții paleta în mână?

– Ei, doar am jucat bine în liceu !

– Bravo, Nea Mircea, hai !

În echipa adversă, cea a Tehnolemnului, erau jucători grozavi. Cel mai bun era capul de listă şi urma să joc contra lui. Văzând el un nou cap de listă în echipa Politehnicii a devenit cam îngrijorat. Şi când l-am luat "tare":

– Ce încălzire Dom'le că n-am timp ! s-a pierdut de tot. Şi-a revenit abia când îi prindeam serviciul cu mâna şi-i aruncam bila ca să servească din nou, mai repede…

A doua zi, în "Drapelul Roşu" citeam: "Meciul de tenis de masă Tehnolemn-Politehnica: 5-2. Partida "greilor" X contra M.C. s-a încheiat (!) cu 21-0, 21-1 !" Acest unic punct câştigat de mine în al doilea set a fost o greşeală a învingătorului.

Meciuri paralele

Ce efect or fi avut orele de consultaţii înainte de examenul de Motoare cu ardere internă (cu prof. Vasile Berindeanu) duminica la ora 16, când alături de clădirea laboratorului, la acea oră, se desfăşura, pe un stadion aproape incendiar, celebrul meci Ştiinţa Timişoara-Petrolul Ploieşti (1960, meci important pentru titlul de campioană). Din 10 în 10 minute, neauzind urlete de gol ale tribunei alăturate, trimiteam afară pe furiş un coleg, să afle scorul.

Şi aşteptam să ia foc carburantul de motoare cu ardere internă "Petrolul" sub acţiunea pistonului Lereter-Ciosescu.

Asta s-a şi întâmplat cu 15 secunde (!) înaintea fluierului final: 1-0 pentru noi, gol înscris cu capul de Ciosescu !

Apoi, consultaţiile au mers mult mai bine !

Devotament !

Cine nu-şi aminteşte de valorosul jucător al lui Poli din anii '70, Ionel Bungău ? Când intra pe gazon demonstra o voinţă şi un devotament ieşite din comun. Şi avea acel şut fantastic…

Dar puţini au văzut ceea ce am văzut eu. La prima vizită la domiciliul familiei Bungău, după ce Nelu mi-a arătat apartamentul, mi-a sugerat să vizitez baia şi să spun apoi dacă am constatat ceva interesant. Bineînţeles că nu am remarcat nimic deosebit la o inspecţie rapidă, şi nici a doua şi a treia oară. Ce putea fi de văzut ?

Într-adevăr, era greu de observat că modelul de pe faianța albă nu reprezenta altceva decât inscripția în culoare violet, cu litere de aproape un metru, a unui nume pentru care şi-a dat atâta osteneală: "POLI".

Cât pe ce să intru în istoria UEFA

În septembrie 1993 "Poli" avea de jucat un mare meci în Cupa UEFA, cu puternica echipă Real Madrid. Arbitrii partidei urmau să vină din Polonia. Eu eram în Consiliul de administrație al clubului şi printre puținii timişoreni care vorbeau polona, aşa că am fost însărcinat să-i preiau pe cei patru arbitri de pe Aeroportul Otopeni şi să-i aduc la Timişoara.

Ajuns la Otopeni, am arajat să trec "frontiera" şi să-i aştept în fața scării pe care arbitrii urmau să urce venind de pe pistă. Mi-am pregătit o pancardă cu inscripția "Arbitrii polonezi" în limba polonă. Pasagerii au început să urce scara spre mine. Cei patru polonezi, văzându-se întâmpinați pe limba lor, mi-au făcut semne prieteneşti şi s-au apropiat repede.

I-am preluat, i-am dus la masă la o grădină din Pădurea Băneasa şi i-am dus cu microbusul la Aeroportul Băneasa, de unde trebuia să luăm avionul spre Timişoara. Dar surpriză ! Din cauza unui miting aviatic plecările în țară s-au mutat pe Otopeni. Alergăm deci înapoi la Otopeni. Aveam timp suficient. I-am "încălzit" pe oaspeți cu un pahar mare (ca la ei) de whisky, la un restaurant.

Dar, la ora plecării, avionul de Timişoara, un AN24 adus de pe Băneasa, nu putea să-şi pornească motoarele cu alimentare electrică de la rețea pentru că pe aeroportul Otopeni nu mai dispuneau de prize potrivite pentru avioane demodate. Plecarea se tot amâna şi polonezii mei au intrat în panică, crezând că avionul are o defecțiune.

După două ore de tergiversări şi de stat lângă avion, comandantul navei s-a decis să facă pornirea, neregulamentar, pe bateriile avionului, descărcându-le parțial şi riscând să nu mai poată reporni în zbor vreun motor oprit. Motoarele au pornit şi eram invitați în avion. Dar arbitrii, speriați, n-au mai vrut să urce în avion. M-au trecut năduşelile…

Am avut atunci ideea salvatoare de a folosi spiritul lor naționalist cunoscut, şi le-am spus că avionul este sigur pentru că este o realizare comună ruso-polonă. Amețiți puțin de whisky nu au sesizat că avionul era un AN24 şi nu un AN2 (despre care se spunea că este realizat în colaborare).

– Dacă este polonez atunci e bun !, au spus aceştia şi s-au urcat.

Pe drum, am aflat de la ei că mai era la Otopeni o echipă de patru arbitri polonezi, veniți cu acelaşi avion, pe care nu-i aşteptase nimeni, şi care urmau să arbitreze un meci de Cupa UEFA la Craiova. Atunci m-au trecut a doua oară năduşelile dar mult mai rău: m-am îngrozit la gândul că, din greşeală, aş fi putut lua la Timişoara cealaltă echipă de arbitri.

Am avut mare noroc ! Aş fi putut face o încurcătură demnă de istoria fotbalului !

Cel mai comod jucător

Studentul, şi apoi doctorul Ciosescu, a fost poate cel mai bun atacant central pe care l-a avut vreodată echipa de fotbal Ştiința Timişoara (devenită mai târziu Poli) şi poate chiar Națională.

Era deosebit de tehnic şi rafinat, avea o detentă uimitoare şi o lovitură de cap magistrală. Şi un calm în fața porții cum rareori se mai vede astăzi. Era spaima portarilor ! Aşa s-a făcut că prin 1957 a marcat echipei din Braşov, 6 goluri, devenind golgeterul primei divizii de fotbal.

Din tribună lucrurile se vedeau puțin altfel. Ciosescu, fiind adeptul ideii că trebuie să se plimbe mingea şi nu jucătorii, apărea ca un comod, un indolent şi, s-o spunem pe a' dreaptă, ca un leneş. Pur şi simplu enerva tribunele astfel încât i se strigau tot timpul îndemnuri urâte, să alerge, să se mişte. Odată, în ziarul Drapelul Roşu, un reporter scandalizat scria:
„Ciosescu, în afară de faptul că a marcat trei goluri n-a făcut nimic în teren" !

Pe bază de cunoştințe…

Era prin anii 60'. La Electro era decan profesorul Toma Dordea. Se zice că prin preajma examenului de admitere, o femeie cu aspect simplu insistă să fie primită în audiență. Intră şi-i declară domnului Decan că are un copil care vrea să se înscrie la facultate, că ştie că-i greu de intrat dar că-i oferă 5.000 lei (pe atunci cam două salarii de-ale profesorului) numai să fie sigură intrarea.

Domnul Decan, teribil de încurcat de mentalitatea şi insistența femeii, îi spune:

– Doamnă, la această facultate nu se intră cu bani ci numai pe bază de cunoştințe !

La care femeia răspunse perplexă:

– Păi, io ce mă fac, că nu cunosc pe nimeni !

(Relatată de prof. M. Nemeş)

Pile, relaţii, cunoştinţe

Povestea de mai înainte a mai avut o reluare amuzantă.

În 1964, la o şedinţă a cadrelor didactice de la facultatea de Electrotehnică, profesorul N.B. a protestat contra celor ce-l năpădesc ca să pună „pile" la examene.

Domnul decan, Toma Dordea, a fost obligat ca atare să ia atitudine:

– Să se termine cu intervenţiile ! Să se ştie că la noi nu se trece pe bază de relaţii ci numai pe bază de cunoştinţe !

La care, din sală, doamna Cornelia Ivaşcu a remarcat cu voce tare:

– Păi, e tot aia !

Când sala „s-a prins" a fost un râs copios, la care a aderat şi Decanul.

Atenţie la ierarhie !

Prin anul 1965, domnul profesor Toma Dordea, de la Maşini electrice (sau „curenţi tari") era Decan, iar profesorul Alexandru Rogojan, de la Electronică (sau „curenţi slabi") era Prorector !

S-a organizat atunci la Casa Universitarilor o festivitate sindicală şi m-am nimerit la masă vis-à-vis de profesorul Dordea. Acesta, deschide discuţia cu mine, care eram la catedra de electronică :

– Ce mai fac cei de la „curenţi slabi"?

– Nu uitaţi, domnule profesor, „curenţii tari" se comandă cu „curenţi slabi"!...

– E 1-0 pentru tine!, zise Decanul, sesizând sensul răspunsului meu.

La aceeaşi festivitate, cu ceva mai târziu, Decanul întreabă :

– Ei, ce faceţi, nu dansaţi ?

Şi tot eu, cu gândul la faptul că la decanat secretara avea deseori un cuvânt de spus, i-am dat replica de 2 – 0 :

– Aşteptăm aprobarea doamnei Zoiade !

Pentru numai 5 lei !

În anul 1958, noi studenţii nu prea eram năpădiţi de bani. Am fi făcut orice să-i câştigăm dar nici ocazii nu se prea iveau.

Odată, studentul A. Peterffy, coleg de cameră cu mine la Căminul 2MV, face următorul pariu pe 10 lei: va înconjura la pas căminul, prin

străzile Bd. Mihai Viteazul, Bd. Eroilor, Traian Lalescu, la o oră de circulație de vârf, după-masa, în pijama !

Dificultatea probei consta în faptul că în clădirea ce a devenit apoi Ortopedia, pe Bd. Mihai Viteazul, se afla pe atunci sediul Miliției de cartier, de unde oricând putea ieşi un ofițer.

Au urmat pregătirile. Bineînțeles, geamurile căminului s-au umplut cu suporteri care scandau încurajări pentru mărşăluitor, riscând să scoată în stradă ceva milițieni.

Dar totul s-a terminat cu bine, deoarece colegul în pijama a promis 5 lei, din câştigul de 10, unui alt coleg, care s-a dus la sediul Miliției şi l-a ținut de vorbă pe ofițerul de serviciu.

Replică

(Scrisă de prof. Sabin Ionel)

La unul dintre cursurile festive ale secției – pe atunci – de Electronică şi telecomunicații, a luat cuvântul şi studentul Leu Romeo. Îi dădeau târcoale muzele, după ce fusese câțiva ani şi activist ASC. Într-o fabulă, dumnealui se punea în postura asinului împovărat cu sarcini, amenințat la tot pasul de sperietorile junglei universitare. Apoi, pentru ca lucrurile să fie şi mai limpezi, a lansat şi câteva epigrame la adresa unor dascăli.

Am improvizat atunci două catrene de răspuns, pe care, de teama de a nu mă face de râs, nu le-am divulgat până acum. Aici dezvălui unul pentru a-mi elibera câteva celule de memorie şi în urma dobândirii unei resemnări cu trecerea anilor, că de ce ți-e teamă nu scapi :

Vorbindu-ne de lupi şi lei
Ai cam umplut la mulți paharul;
De-acum să te păzeşti de-acei
Ce-au înțeles cine-i măgarul !

Economia de curent din „epoca de aur”

Economisirea energiei electrice în perioada „răposatului” devenise sâcâietoare. Se spunea chiar că curentul electric se deconectează de la „tablou” (căci nu era sală în care să lipsească tabloul lui Ceauşescu). Trebuia să stingem luminile prin laboratoare, să conectăm cât mai puține

aparate, să lucrăm cu montaje ce consumau puțin, să conectăm cât mai puține aparate, să lucrăm cu montaje ce consumau puțin, etc.

Odată, iritat, am povestit studenților următoarea glumă, care, dacă ar fi ajuns la urechile mai marilor vremii, poate că ar fi fost realmente impusă ca temă de cercetare.

„Un electron mergea grăbit spre anodul tubului electronic. Întâlneşte pe drum un alt electron ce mergea în sens contrar.

– Ce-i cu tine de circuli contrar legilor electrotehnicii ?
– Tu n-ai auzit de economia de curent ?

Patent

În 1960, colegul Victor Jianu a inventat o nouă metodă de predare a proiectului de an la Maşini electrice, după termenul ultrarigid stabilit de domnul asistent C.V. Cum?

Procedeul era următorul:

- se lasă barba să crească cu patru zile înainte,
- în a patra noapte se joacă un poker ca să arate omul obosit,
- dimineața se ia proiectul şi se predă soției asistentului, la domiciliu,
- văzând doamna cât este de obosit şi cât a muncit studentul, primeşte proiectul întârziat şi îşi înduplecă soțul să-l accepte.

Legea lui Nemeş pentru Electrotehnică

E vorba de fapt de „legea" de numire a decanilor facultății de Electrotehnică, descoperită de profesorul Mircea Nemeş. Nici nu era greu de descoperit pentru că ea a rezultat scriind în dreptul decanilor care au ființat până atunci – ziua de naştere:

- prof. Toma Dordea 1 ianuarie
- prof. Ioan Novac 2 ianuarie

Aşa a anticipat descoperitorul legii că va ajunge decan (ceea ce s-a şi întâmplat !) pentru că în listă urma:

- prof. Mircea Nemeş 4 ianuarie

În lista sa mai erau previziunile:

- prof. Ioan Boldea 7 ianuarie
- prof. Tiberiu Mureşan 11 ianuarie.

Dacă această ultimă previziune s-a îndeplinit de asemenea, cea referitoare la prof. Ioan Boldea rămâne de perspectivă şi nu este deloc exclusă.

Dar, ca toate legile, legea lui Nemeş a avut şi o prime excepție, pentru că a fost de asemenea decan domnul prof. Avram Heler, – 3 martie (dacă ar fi fost tot ianuarie legea ar fi devenit axiomă).

Încântat de descoperirea sa, colegul M. Nemeş mă întreabă odată:

– Mă, tu când te-ai născut ?

– În iunie, răspund eu.

– În iunie ? N-ai nici o şansă !

După despărțirea facultății în trei facultăți am devenit totuşi decan, dar la o facultate la care legea lui Nemeş nu mai acționa. Poate eu ar trebui să găsesc acum o lege pentru facultatea de Electronică şi telecomunicații !?

Aveam mână bună

În primăvara anului 1968 mă pregăteam cu febrilitate pentru a pleca la specializare în Franța. Preşedintele De Gaulle era în vizită la Bucureşti şi toate lucrurile păreau favorabile mie. Doar că, izbucnind manifestările şi grevele studențeşti de amploare în Franța şi generalul întorcându-se în grabă acasă, toate înțelegerile au rămas neperfectate. În plus, ministerul nostru a vrut să evite o eventuală contagiere a tinerilor români cu spiritul revoluționar francez.

Planul de specializare a fost atunci comutat de minister, spre Cehoslovacia, şi în aceeaşi toamnă urma să plec la Bratislava. Mă şi apucasem să învăț ceva cehă când, în august, a avut loc „vizita" Armatei Roşii în Cehoslovacia şi totul a căzut.

Amânat pentru anul 1970, planul de specializare includea pentru mine altă țară: Polonia. Dar, greva de la Gdansk din acel an a dus la altă amânare.

Aşa se făcu, că la o şedință de catedră din 1970, profesorul Eugen Pop a remarcat faptul că am mână bună : acolo unde sunt propus apar greve, manifestații şi lupte de stradă. La care, colegul Virgil Tiponuț a sugerat :

– Să-l propunem pe domnul Ciugudean la specializare la Bucureşti !!

Pălăria nouă

În ianuarie 1964 avea loc la Facultatea de Electrotehnică din Timişoara primul examen din țară la disciplina extraordinară de Calculatoare electronice, introdusă de profesorul Alexandru Rogoan la anul IV de studii.

La această premieră națională (Bucureştiul a urmat abia după un an) avea să asiste şi domnul director Paisie din Ministerul învățământului. Ca asistent al profesorului am fost însărcinat să preiau VIP-ul de la hotelul Central şi să-l conduc la facultate. Cum hotelul era aproape, urma să-l conduc pe jos.

Bătând la uşa camerei de hotel, a ieşit directorul Paisie şi m-a întrebat:

– Sunteți **şoferul** domnului profesor ?

– Nu, sunt asistentul lui, facultatea e aproape şi nu e nevoie de maşină.

La care dânsul, cam ruşinat că m-a făcut şofer, n-a mai spus nimic. L-am condus la examen.

M-am întrebat care era cauza confuziei şi am ajuns la concluzia că de vină era bascul pe care îl purtam pe cap în loc de pălărie. Drept urmare mi-am cumpărat imediat o pălărie elegantă. Peste câteva zile m-am întâlnit în troleibus cu domnul profesor Eugen Seracin şi, pentru că mi-a admirat pălăria, i-am povestit pățania. Am rămas însă cu un nod în gât când am observat că şi dânsul purta un basc.

Ne-am reîntâlnit apoi când profesorul purta o pălărie nouă iar eu aveam din nou bascul (mai comod) pe cap. Mi-a spus în glumă :

– Sper că nu ai redevenit şoferul profesorului Rogojan !

Electroniştii precoce

Ca şi alte cadre didactice, am încercat să inoculez băiatului meu Lucian (4 ani) virusul meseriei mele. Ca urmare, el a reuşit în scurt timp să cunoască multe componente electronice şi să le deosebească cu uşurință.

Odată, luându-l cu mine la laborator, unde aveam studenți la practică, electronistul precoce găseşte pe masa de lucru o piesă maron, mi-o arată şi mă întreabă cu voce tare (copilul tot copil rămâne) :

– Tata, condensatorul acesta este de ciocolată ?

Vă dați seama cât s-au distrat studenții mei atunci. Unii m-au întrebat pe la întâlnirile lor, după zeci de ani, ce mai face băiatul cu condensatorul de ciocolată.

Mergând în ziua aceea acasă, am povestit familiei ce am pățit arătându-le condensatorul cu pricina. După câteva minute condensatorul dispăruse, pentru că un al doilea electronist precoce, băiatul meu Horia de 3 ani (care îşi dovedea de pe atunci calitățile de practician), îl proba cu dinții spunând categoric :

– Nu este din ciocolată !

Tot Lucian (4 ani)

Am încercat să-l învăţ pe copil circuite electrice şi electronice de la o vârstă cam fragedă.

Odată, a trebuit să-i explic ce e cu fulgerele dintre nori. Şi i-am mai spus câtă energie este în nori, pe care oamenii nu o ştiu încă utiliza.

Deodată, ştiind că energia electrică se transmite prin circuite, sare să-mi spună ideea lui de folosire a energiei norilor. Zice :

– Luăm un fir foarte lung, ne urcăm într-un plop foarte înalt, băgăm sârma în nori, coborâm cu ea şi o trecem prin reşoul electric din casă apoi o legăm la pământ, pentru a ne încălzi !

La care eu, îngrozit, am strigat :

– Nu, nu, nu, că luăm foc !

Tot Lucian (5 ani)

Fiind odată în laborator cu studenţii, îl văd pe Lucian că ia de mână o studentă şi-i spune :

– Porneşte osciloscopul !

La care, studenta simulează că pune în funcţiune aparatul cerut.

– Pune-l la priză ! veni prompt răspunsul electronistului precoce.

M-o fi auzit oare pe mine cum povesteam că montajele studenţilor trebuie verificate începând...de la priză !

Ce se poate vedea la osciloscop

Luându-şi băiatul de câţiva ani cu el la laborator, profesorul X de la Bazele electrotehnicii, încearcă să lucreze ceva. Dar puştiul nu-l lasă. Ca să obţină puţin răgaz, profesorul puse în funcţiune osciloscopul şi cu un generator de semnal face pe ecran o sinusoidă.

– Copile, uite un şarpe !

– Tăticule, te rog fă-mi şi un câine !

Însuşiri salvatoare

Zice un student din an mai mare :

– Dragii mei, pentru ca s-o duci bine la practică, trebuie să ai o serie de calităţi, cum ar fi :

- bun simţ, ca să simţi când poţi pleca din fabrică ;
- modestie, ca să spui alt nume dacă eşti descoperit ;
- elasticitate, ca s-o întinzi în caz de încurcătură !

Lupul părul schimbă

Spre sfârşitul semestrului, făcând bilanţul prezenţei la seminar a studenţilor dintr-o grupă, am constatat că o studentă absentase la 12 seminarii din 13. Anunţând constatarea în grupă şi întâmplându-se ca tocmai atunci studenta să fie în sală, aceasta mi-a replicat :

– Tovarăşe conferenţiar, vă înşelaţi ! Eu am fost la seminarii, dar, pentru că mi-am schimbat des culoarea părului, nu m-aţi recunoscut !

Am rămas o clipă surprins căci era foarte drăguţă, dar mi-am revenit:

– Nu se poate domnişoară !

După pauză, reintrând în sală, am citit studenţilor o epigramă adresată celei în cauză :

Proverbul cu lupul
Aplicat la ea :
Numai părul schimbă
Dar absenţa ba !

La ieşirea de la oră studenta m-a ajuns din urmă pe culoar şi mi s-a adresat plângând :

– M-aţi făcut de râs în faţa întregului an !

I-am răspuns prompt :

– La fel şi dumneata, făcând să se înţeleagă că eu nu pot remarca prezenţa în sală a unei studente frumoase !

Soluţia mai ieftină

Profesorul Eugen Pop, de la Măsuri Electrice, intrând odată în biroul unor colegi, îl întreabă pe asistentul de atunci, Mihail Tănase :

– Măi Tănase, tu când ai de gând să te faci om serios ?

– Cum se poate face asta, domnule profesor ?, răspunse cel întrebat.

– Ori te însori, ori îţi iei o pălărie !

La care intervine domnul conferenţiar Ioan Cimponeriu :

– Atunci du-te repede Tănase şi cumpără-ţi pălărie, că ieşi mai ieftin!

(Relatată de prof. Mihail Tănase)

Amenințarea

Obişnuiam ca la prima oră de curs cu un an de studii să fac apelul şi să cunosc studenții. Acest lucru avea efect favorabil asupra prezenței la curs pentru că studenții rămâneau cu impresia că îi țin minte.

Prin anul 1977 întâmplarea a făcut să-l am student la Calculatoare, unde țineam cursul, pe fiul profesorului meu de matematică din liceu. A fost o surpriză mare pentru că toți consătenii mei din Ocna Mureş mă anunțau când îşi trimiteau copiii la facultatea de Electrotehnică din Timişoara, spre a-i urmări şi sfătui. Era deci ceva curios în faptul că profesorul meu Vasile Mirion, la care țineam nespus de mult, m-a ocolit. Profesorul a fost foarte sever cu noi în liceu dar tocmai acest lucru a făcut să mă pregătesc bine în matematici ajungând până la olimpiada pe țară.

Apelând deci studenții îl ridic şi pe Mirion. Îl întreb :

– De unde eşti ?
– Din Ocna Mureş !
– Eşti cumva rudă cu profesorul de matematică ?
– Da, sunt fiul lui, răspunse cu teamă studentul.
– Acum am să-ți fac eu ție ce mi-a făcut el mie !, spun eu amenințător, dar era o glumă pe care am făcut-o cu acest student. Tonul însă era foarte sobru şi toți studenții, care nu mă cunoşteau încă, au înghețat.

Au trecut câteva luni din semestrul 2, în care am constatat că studentul Mirion s-a pregătit excelent la seminar, laborator şi proiect astfel că eram liniştit în privința lui.

În luna Mai am avut la Ocna Mureş întâlnirea de 20 de ani de la terminarea liceului şi m-am dus la fața locului cu soția. La banchetul de întâlnire am invitat-o la dans pe soția profesorului Mirion iar acesta a invitat-o la dans pe soția mea. Amândoi soții Mirion au început să se roage de noi, în paralel, să nu-l năpăstuiesc pe băiatul lor, cerându-şi scuze pentru comportamentul dur din liceu. Atunci am înțeles că amenințarea mea a fost luată în serios de student şi părinții lui. M-am oprit din dans, am chemat şi cealaltă pereche şi i-am spus fostului meu profesor :

– Dar domnule profesor, ce-ați înțeles din „amenințarea mea" ? Dumneavoastră mi-ați făcut numai bine ! Acelaşi lucru m-am gândit să-l fac şi eu băiatului dumneavoastră !

Şi astfel, lucrurile s-au lămurit în sfârşit. Absolventul nostru Mirion a fost unul dintre cei mai buni ingineri produşi iar în prezent este în Germania.

Perioada vacilor nebune

Eram într-o vizită de două săptămâni la Universitatea din Mulhouse (2000) şi am fost invitat de profesorii din departamentul de automatică la o cină la restaurant.

Am fost primul la locul de întâlnire ca să fiu sigur că-l nimeresc. Francezii au întârziat cam mult, astfel încât era să cred că am greşit localul.

Am studiat fiecare meniul iar eu m-am decis să comand o friptură de vacă cu toate că era exact perioada vacilor nebune în Franța. Mi-a venit deci şi ideea de a face o glumă pe acest subiect. L-am avertizat însă pe chelner că este o glumă şi toți aşteptau poanta mea. Într-o franceză aproape perfectă am comandat:

– Vreau o friptură de vacă, poate să fie chiar şi de vacă nebună, dar să fie mare !

Chelnerul s-a distrat copios şi s-a observat mai târziu că a reprodus poanta colegilor lui. Am primit deci o porție de friptură uriaşă.

Triplu sec

În 1972 ne pregăteam de organizarea întâlnirii de zece ani de la terminarea facultății. Ne-am adunat deci vreo zece colegi din Timişoara la restaurantul „Central" şi între gustări şi nişte şprițuri am pus la cale festivitatea.

Unul dintre colegi a ținut să consume un lichior tare, care se chema „Triplu Sec". După câteva ore de discuții şi tratări cu băuturi, a venit timpul să încheiem şedința de pregătire a întâlnirii. Am cerut nota de plată. Nu era prea
încărcată. Un coleg s-a uitat totuşi atent pe ea şi a zis :

– Noi nu am comandat trei lichioruri Triplu Sec cum scrie aici !

La care am replicat eu :

– Las-o măi aşa, că de-aia e Triplu Sec ca să plăteşti sec de trei ori !

Cea mai bună riglă din an...

Prin anul 1960 făceam seminar de Hidraulică şi-l aveam asistent pe domnul Octavian Popa, de la Facultatea de Mecanică. Dânsul a lansat o problemă de calcul al vitezei apei printr-o conductă cu foarte multe coturi şi diafragme. Formula acesteia a ajuns să ocupe aproape o tablă întreagă.

Tocmai a sunat de pauză şi atunci, domnul asistent a propus ca cei mai ambiţioşi să rămână în sală pentru a calcula viteza şi a da rezultatul după pauză. Eram eu ambiţios dar nici nu vroiam să pierd recreaţia. Am plecat spre uşă dar, trecând pe lângă catedră, am văzut caietul asistentului cu problema calculată şi mi-a trecut prin cap să preiau imediat rezultatul. Ceea ce am şi făcut. Apoi am ieşit pe culoar.

S-a terminat pauza şi am reintrat toţi în sală. Ambiţioşii grupei au fost invitaţi să spună valoarea vitezei calculate de ei. Au fost rezultate apropiate, date cu 3 cifre zecimale, pentru că pe atunci noi calculam cu rigle de calcul. Eu, bunăoară, avem o riglă mică de buzunar, care era şi mai ieftină.

În final ridic mâna şi eu, şi citesc în glumă valoarea vitezei cu 7 cifre zecimale. Domnul Popa rămâne uimit, se opreste puţin, apoi mă întreabă :

– Cum ai calculat asta ?
– Cu rigla, zic eu arătându-i rigla mea de buzunar.
– Extraordinar, zice, ţi-a dat ca maşina mea electrică de calculat !

Şi de atunci, colegii mei m-au poreclit „Cea mai bună riglă din an" !

Eram rapid la calcule şi vă spun drept că m-am obişnuit cu ea în facultate într-atât că am mai folosit-o până prin anii '90. De altfel, la Electronică îmi erau suficiente 3-4 cifre zecimale cât obţineam cu o riglă mare. La Rezistenţa materialelor am fost învăţaţi să folosim rigla de calcul şi să stabilim operativ numărul de cifre din faţa sau din spatele virgulei. Când au apărut calculatoarele electronice de buzunar, la seminarul de circuite electronice cu studenţii de la Calculatoare, mă întreceam cu ei în calcule grele şi câştigam întotdeauna cu 5-10 secunde avans. Iar studenţii nu aveau totdeauna stabilit şi ordinul de mărime (adică numărul de zerouri). Am uimit odată şi pe doi studenţi francezi veniţi în practică. Ei n-au văzut rigle de calcul.

Deosebire

Secretariatul Facultăţii Electro, dar şi cadrele didactice, au avut dificultăţi mari în a deosebi doi studenţi cu acelaşi nume şi a nu încurca notele lor la trecerea în procese verbale ori registre. Îi chema Oprea N. Alexandru cu N de la Nicolae, numele tatălui fiecăruia !

Doamnele de la secretariat, între care era doamna Gabriela Vintilă, au venit cu ideea de a le ataşa la nume data naşterii. Stupoare ! Erau

născuți în aceeaşi dată !! Incredibil, dar adevărat ! Doamnele nu s-au lăsat însă şi au găsit soluția de a-i deosebi : Oprea Alexandru Timiş şi Oprea Alexandru Argeş. Deci li s-a dat nume de județ ca la maşini !

Eu am glumit odată, după examene în decanat :

– Doamnelor, trebuia să-i deosebiți nu după județ ci după judecată, adică „Cel Bun" şi „Cel Slab", pentru că distanța dintre notele lor era mai mare decât aceea dintre județele de baştină !

„Blestemul"

Prin anul 2002 îl înlocuiam la cursul de Dispozitive şi circuite electronice de la anul I Calculatoare pe colegul meu, profesorul Sabin Ionel, plecat în schimb de experiență în Germania.

Deşi m-am străduit să predau foarte bine şi doar lucruri utile şi interesante pentru studenți (predasem deja la această secție 22 de ani cursul respectiv iar după trecerea la noua Facultate de Electronică am evoluat mult în circuitele integrate), ascultătorii mei nu dovedeau mai deloc interes pentru electronică. Le-am vorbit şi de proiectarea circuitelor integrate (aveam experiența de la firma americană Spaceborne) şi tot degeaba.

Odată i-am întrebat :

– Vă place electronica ?
– Nuuu !, veni prompt răspunsul, deşi ei erau abia în primul an.
– Dar ce vă place ?, întreb eu curios.
– „Softul" răspunseră câțiva.

M-am gândit atunci să le atrag printr-o glumă atenția asupra celui mai dificil şi mai scump „soft" la care lucrau cca. 300 de firme din lume. Şi le-am zis luând o față de om sever :

– Cine vrea să facă „soft"?

Toți au ridicat mâna sus. Atunci şi mai răstit :

– Vă blestem !

Toți au înghețat. Dar eu am continuat zâmbind :

– Vă blestem să ajungeți să faceți „soft" pentru electronică !

După care le-am vorbit despre dificultatea de a face software de proiectare a circuitelor integrate în siliciu şi despre faptul că acesta nu poate fi făcut fără a se cunoaşte bine electronica.

Studentă de Miss

La un examen de diplomă cu comisia condusă de domnul profesor Tiberiu Mureşan a prezentat lucrarea şi o studentă (erau mai puține la Electronică). După ce comisia a trecut la deliberare, membrii au apreciat că fata nu a fost prea pregătită şi estimau o notă mai modestă.

Conducătorul ei de diplomă, profesorul X, încercă totuşi să o susțină ca să ia o notă mai onorabilă şi zice preşedintelui :

– Trebuie ținut cont, domnule preşedinte, că este cea mai frumoasă studentă a facultății noastre !

– Şi la ce foloseşte asta în electronică ?, întreabă râzând şeful.

(Relatată de ş.l.dr.ing. Lucian Jurca, secretarul Comisiei)

Poantă de reporter

Prin anii ’64, profesorul Alexandru Rogojan se ocupa cu producerea de miezuri mici din ferite, realizând cu ele apoi nişte rame cu o țesătură de fire, adică „**memorii de ferite**”. Acestea urmau să echipeze calculatoare electronice de generațiile a doua şi a treia.

Un reporter de la presa locală a venit la profesor pentru a-i lua un interviu. Adevărul este că profesorului îi plăcea mult publicitatea şi poate făcea ceva ca reporterii să aibă „inițiativa”.

După ce i s-au prezentat reporterului sculele de făcut şi testat miezurile de ferite, apoi ramele de memorii, testarea şi conectarea acestora la calculator, reporterul, ținând să lămurească bine lucrurile l-a întrebat pe profesor :

– Din ce sunt făcute aceste **memorii diferite** ?

Dar a mai fost în vizită şi un profesor de la Agronomie care l-a întrebat pe domnul Rogojan dacă feritele sunt din lemn !

(Relatată de prof. Tiberiu Mureşan)

„Aranjarea” meciului

Prin anii ’90 eram şi eu în Consiliul de administrație al Clubului de fotbal Politehnica. Am fost astfel delegat odată să însoțesc echipa la meciul de campionat cu X.B. Probabil era un meci „nearanjat” că altfel, ar fi fost delegat un om mai versat în tratarea problemelor de specialitate.

Am intrat cu echipa la vestiarele stadionului şi urma ieşirea jucătorilor la încălzire. Eu, am vizitat terenul de joc şi am intrat prin tunel

spre vestiare. Prin coridorul principal de la vestiare tocmai trecea arbitrul principal al meciului, A.P. Acesta m-a confundat cu fratele meu, care era foarte cunoscut în lumea arbitrilor şi de mare încredere în faţa lor. Mă mir, pentru că nu semănam prea mult între noi. Mai târziu m-am gândit cât de rău vedea el în teren...

Arbitrul a venit imediat spre mine şi m-a îmbrăţişat prietenește. Am înțeles pe loc cauza şi i-am spus, mizând totul pe o carte :

– Ştiți, eu sunt fratele lui Horia ! El vă transmite salutări şi vă roagă să ne ajutați !

A fost suficient să pronunț cuvintele „magice". Probabil că echipa gazdă nu discutase nimic cu arbitrul, ori, după mine, legea numărul 1 a arbitrajului cere ca măcar să-l întâmpini „politicos" pentru că există şi legea numărul 2 : arbitrul nu merge cu mâna goală acasă !

Nu a fost nevoie decât ca arbitrul să „sufle" corect pentru că Poli era mai bună. Poli a bătut (nu spun scorul) pentru că îl avea pe Surdan, care ştia să surprindă o apărare ce juca la ofside. În orice caz, eu am rămas cu impresia că mi-am adus aportul la victorie. Am transmis conducerii clubului că trebuie să se revanşeze... Am aflat că „revanşarea" era deja făcută dinainte de meci !

A scris o integrală...

În anul 1974 lucram cu fotbalistul P.M. de la Poli, care avea de elaborat proiectul de diplomă. Deşi era la secția Electrotehnică, îi dădusem o temă de electronică pentru a-l putea pregăti mai bine. Ca mare suporter al lui Poli făceam uneori acest efort când fotbaliştii terminau şcoala la noi (ştiu vreo trei).

L-am pregătit destul de bine; diploma era consistentă, deşi el o scrisese prin cantonamente. La unele cantonamente luam şi eu parte în mod special. Pentru prezentarea în faţa comisiei l-am pregătit într-o şedere de trei zile la Piteşti, unde i-am cerut drept recompensă să joace ca un inginer ! Colegii lui de echipă l-au susținut şi am câştigat nesperat punctele puse în joc.

A urmat şi Examenul de diplomă. Comisia includea mai mulți susținători ai lui Poli aşa că nu l-au încuiat cu întrebări grele (excepție profesorul Mircea Nemeş, care avea ceva contra studenților fotbalişti). Aşa cum l-am învățat, la o anume întrebare trebuia să scrie şi o integrală. A făcut-o perfect. Comisia s-a prefăcut surprinsă !... I s-a acordat la sfârşitul şedinței nota 7.

După chemarea în fața comisiei a întregului lot de ingineri, li s-au comunicat acestora notele, li s-au strâns mâinile şi ei au ieşit pe coridor. Acolo însă fotbalistul meu, de-acum inginer, a început să-şi declare în gura mare nemulțumirea, uitând cum s-a desfăsurat examenul :

– M-au nedreptățit la notă! Şi le-am scris chiar şi o integrală !!

Mai bine decât prima dată...

În anul 1961, studentul Ion Caragea susținea examenul de matematici cu profesorul Arghiriade. Scrie pe tablă subiectul 1 şi apoi îl expune corect profesorului. I se spune să treacă la subiectul 2.

Şterge tabla, dar pe acesta nu îl cunoştea deloc. El se adresează în soaptă colegului Petru Gheju :

– Ce mă fac că nu-l ştiu !

– Te priveşte, îi răspunde Gheju cu expresia lui preferată în astfel de cazuri.

Caragea are atunci o idee salvatoare : să profite de neatenția profesorului. Rescrie pe tablă din nou subiectul 1 şi aşteaptă să-i vină rândul la răspuns. Profesorul, după ce a ascultat mai mulți studenți, nu a observat repetarea subiectului.

Caragea l-a expus chiar mai bine decât prima dată !!

(Relatată de prof. Petru Gheju).

Esențialul

Studentul Ion Petica, coleg cu mine, se afla la examenul de Electrotehnică (1959), în fața temutului profesor Plauțius Andronescu. După ce a prezentat cam incomplet un subiect, a fost întrebat de profesor :

– Măi, tu ştii cum se face o mămăligă ? Ia spune cum se face !

Studentul povesteşte cum se face, că doar a stat pe lângă mama când pregătea aşa ceva.

– Vezi măi, zice profesorul la sfârşit, ai scăpat şi aici esențialul : **sarea** !

(Relatată de ing. Ion Petica)

Primul test ca stagiar

La repartiția locurilor de muncă de la terminarea studiilor, în iulie 1962, nu am vrut să rămân asistent. Mă speriase regretatul profesor Vasile

Pop (pe atunci asistentul profesorului Rogojan), care mi-a spus că asistentul este sluga profesorului. Mi-am ales un loc în oraşul cel mai aproape de munte – Oraşul Victoria, de la poalele munților Făgăraş. După terminarea stagiului militar, prin Decembrie m-am prezentat la locul de repartiție ca inginer stagiar. Am fost trimis de conducerea combinatului să lucrez la Uzina electrică sub mâna inginerului Gheorghe Popa. Se montau atunci două turbine noi aşa că, mai întâi, inginerul mi-a prezentat stadiul montajului.

Popa, care terminase facultatea de mecanică din Cluj, era un oltean ager, simpatic, deseori pus pe şotii. Mai târziu am devenit foarte buni prieteni. A ținut să mă testeze încă din prima zi de lucru ca să ştie cu cine va colabora. Îmi arătă un recipient metalic de vreo trei litri din biroul lui şi zise :

– Mută vasul ăla mai încolo ca să poți sta comod la masa de lucru !

Eu prind mânerul vasului cu lejeritate şi dau să-l ridic. Mi-am dat însă seama imediat că vasul era foarte greu şi că de fapt mă testa ca să vadă dacă mă „prind" sau nu la destinația acestuia. Eu am mărit atunci corespunzător forța de ridicare şi am mutat vasul cu un metru, la colț. Avea cam 40 kg. Apoi am spus :

– Văd că încă nu s-a pus mercurul în aparatajul de măsură de la turbine !

– Ai trecut testul tinere !, zise atunci şeful meu.

A urmat apoi o perioadă de stagiatură scurtată de la 12 la 9 luni, pentru că am mai trecut multe teste. Eram pregătit bine la Timişoara. Făcusem şi multă practică foarte serioasă prin uzine renumite. Dar, după stagiatură, am revenit la facultate ca asistent. În uzină nu mă puteam califica la nivelul spre care aspiram. Am fost dojenit de profesorul Alexandru Rogojan, căruia i-am cerut postul de asistent, că nu am acceptat de la început oferta lui. Şi, în anii ce au urmat, nu m-am simțit deloc sluga profesorului !

Zăpăceală

Profesorul David Fränkel, de la catedra de Electrotehnică, ține un curs pe care îl încheie în grabă, trebuind să meargă undeva.

Pleacă în mare viteză din sală şi, ajungând pe culoarul lung de la parterul clădirii vechi, se întreabă dacă nu cumva şi-a uitat în sala de curs balonseiderul (denumit şi „balon") cu care venise îmbrăcat la şcoală dimineața. Îi era însă cam jenă să revină în sală, de unde plecase brusc şi

vine până la scări unde întâlneşte pe unul din studenţii săi. Îl întreabă pe acesta:

– Nu ştii cumva dacă am venit la curs cu „balonul" ?

Studentul, încurcat, îi răspunde :

– Nu ştiu, că eu am venit pe jos !

(Relatată de prof. Ştefan Hărăguş)

Prodecanul detectiv

Prin anul 1975, o studentă de la căminul de fete „3 Expres" a venit la domnul Prodecan X ca să reclame că în timpul nopţii a intrat în camera ei (greşind camera) un tânăr în pijama. La ţipătul ei, acesta a dispărut.

– L-ai recunoaşte dacă este studentul nostru ?, întrebă Prodecanul.
– Nu, că era cam întuneric !
– Dar pijamaua i-ai recunoaşte-o ?
– Pijamaua da, aş putea s-o recunosc, răspunse studenta bucuroasă !

Aşa se făcu că după o zi, Prodecanul a convocat la Decanat toţi studenţii băieţi din facultate, cu pijamaua la pachet. Se făcu o coadă, pe 5 rânduri, până la capătul culoarului lung de la parter. A început apoi verificarea pijamalelor, ca în povestea cu pantoful cenuşăresei, studenta fiind pusă la grea încercare.

Nu s-a găsit pijamaua implicată în incident. Prodecanul şi-a încercat şansa dar...

(Relatată de secretara Y)

În practică la FEA Bucureşti

Prin anul 1974 conduceam două săptămâni practica studenţilor de la secţia de Electronică la faimoasa uzină de automatizări electronice din Bucureşti, unde foarte greu am prins locuri de practică. Deoarece trebuia să ţinem cu dinţii de acest loc bun de practică mi-am propus să dau de lucru studenţilor din prima zi. I-am repartizat rapid pe lângă muncitori, maiştri şi ingineri, urmând să perfectez în zilele ce veneau sarcinile lor concrete şi mai interesante.

Pe unul dintre cei mai buni studenţi, Alexandru Puhala, din anul IV, l-am pus să urmărească modul de execuţie a cablării unui spate de dulap electronic mare şi complicat. Meşterul ce făcea operaţia chiar avea

nevoie de ajutor pentru că dulapul urma să plece în câteva zile la Combinatul Siderurgic Hunedoara.

După o oră de la implicarea sa în activitate, studentul Puhala vine la mine şi mă roagă să verific şi eu modul cum se face cablarea dulapului întrucât lui i se pare că totul se face pe dos. Mă pun pe verificat şi constat că meşterul lucra dinafara dulapului în timp ce planurile de cablare erau făcute cu vedere din dulap. Sesizez imediat pe inginerul şef de secţie. Acesta vine, verifică şi apoi îl îmbrăţişează pe studentul meu, zicandu-i :

– Îţi mulţumesc tinere ! Ne-ai salvat de la o mare pagubă ; am fi aprins tot combinatul de la Hunedoara la punerea în funcţie !

Şi în alte locuri studenţii şi cu mine am făcut o treabă foarte bună. Am reparat şi pus în funcţiune câteva zeci de sertare de automatizare care erau rebutate de secţie şi le umpleau magazia de produse.

Astfel am ajuns, noi timişorenii, studenţii preferaţi la practică la FEA. A devenit o formalitate, în fiecare din anii ce au urmat, obţinerea aprobării de practică.

Cădere şi ridicare

Prin anii ’70, profesorul de desen Constantin Câlniceanu relua la fiecare început de curs chestiunea predată la sfârşitul cursului anterior. După reluare anunţa :

– Iată că am căzut peste ultima idee de la cursul precedent !

La care, odată, un student mai îndrăzneţ, spune cu voce tare :

– Vă rugăm să vă ridicaţi !

(Relatată de prof. Dumitru Irimia)

Concurs de secretară

Prin anii ’80 are loc un concurs pe postul liber de secretară la facultatea noastră.

Comisia întreabă pe o candidată :

– Ştiţi care este obiectul muncii dumneavoastră ca viitoare secretară ?

– Da, trebuie să răspund de întreţinerea relaţiilor cu studenţii...!

– Dar cu cadrele didactice nu ?, întrebă cineva din comisie.

(Relatat de doamna secretară Gabriela Vintilă)

Ne-aţi învăţat de toate dar...

La întâlnirea de 35 de ani a promoţiei de la Secţia de Calculatoare şi automatică, în anul 2004, un absolvent a mulţumit profesorilor pentru tot ce i-au învăţat :

– Ne-aţi învăţat de toate mai puţin un lucru : cum să facem bani !

Atunci, doamna profesoară Coletta De Sabata, i-a replicat imediat :

– Pe vremea aceea, dacă vă învăţam să faceţi bani, aţi fi ajuns repede la Comisia de Anchetare a Veniturilor Ilicite !

Ăla salar de absolvent

Prin anii ’90, eram profesor şi aveam un salar de care eram mulţumit.

Odată, fiind în clădirea tribunalului, mă întâlnesc cu un fost student de-al nostru de la Seral, care abia a trecut prin şcoală... Se angajase la Securitate dar după „Revoluţie” era la SRI. Acum, era îmbrăcat ultra elegant, în costum de mătase, şi avea o geantă diplomat la vederea căreia mi-am ascuns la spate diplomatul meu modest.

– Ce mai faceţi domnule profesor ?

– Mulţumesc bine, îmi văd de meserie şi sunt în regulă cu toate, răspund eu cu precauţie, ştiind unde era angajat.

– Dar ce salar aveţi ?, mă întreabă el.

Îi spun salarul şi faptul că îl consider bun.

– Păi, domnule profesor, eu am un salar de două ori şi jumătate mai mare !, se lăudă absolventul.

Atunci am compus catrenul denumit „*Pe la SRI*”:

Foşti slabi studenţi s-au pripăşit
Pe-aici şi ce-i hilar :
Profesorii şi-au depăşit !
Dar numai la ... salar.

După „revoluţie”

În ianuarie 1990 am avut o iniţiativă la separarea Facultăţii de Electronică din facultatea mamă şi, din lipsa unui aspirant la funcţia de decan, am acceptat eu această funcţie, mai ales că bătălia pentru aprobarea noii facultăţi nu era terminată.

După circa o lună eram instalat în decanat şi aveam ca secretară pe doamna Gabriela Vintilă. Apare fostul ofiţer de securitate X, care înainte a răspuns de facultatea de Electrotehnică, şi se prezintă ca trimisul SRI pentru „legătura" cu facultatea nouă de Electronică. Doamna Vintilă îl cunoştea bine.

Personajul zice, după ce se aşează sigur pe sine în scaun :

– Şi acum, nu-i aşa, o să lucrăm ca înainte ?

– Cum ca înainte ? Ferească Dumnezeu ! Vorbiţi cu domnul decan ca să vedeţi cum vom lucra !, i-a răspuns secretara.

La care, agentul X, a plecat cu coada între picioare.

Nu s-a mai lucrat ca înainte.

Prima dovadă a fost aceea că Facultatea de Electronică a refuzat să întocmească şi să predea o listă cu studenţii necăminişti şi adresele lor de locuit din Timişoara, refuz pentru care am fost felicitat de Rectorul Institutului.

Senzor de nivel

Într-o vreme, la barul facultăţii lucra o vânzătoare de statură redusă, care nu putea vedea nivelul cafelei din cana în care turna. Ca urmare, ea şi-a pus la punct un senzor termic de nivel, original, că doar era la o facultate de specialitate.

Astfel, ea ţinea un deget propriu în cană, introdus până la nivelul final al cafelei mici sau mari, după caz, şi oprea umplerea când simţea că e friptă la deget !

Numai după 23 August !

Conferenţiarul Ioan Cimponieru, de la catedra de Măsurări electrice, era renumit prin mai multe lucruri. În primul rând prin faptul că a fost un adept convins al comunismului din România, pentru victoria căruia şi-a sacrificat mulţi ani din viaţă, ca inginer. Cu atât mai mult am rămas mirat de un răspuns ce mi l-a dat odată, când am încercat să-l descos despre un alt lucru pentru care era renumit.

Este vorba de faptul că dintre cadrele didactice de la facultatea noastră, lui i s-au furat cele mai multe biciclete ! Era un pasionat al mersului pe bicicletă şi doar gheaţa de pe stradă îl oprea să o folosească.

Furându-mi-se şi mie odată bicicleta şi ştiind că recent păţise un astfel de lucru, l-am întrebat ce i s-a întâmplat. Mi-a răspuns :

– Este adevărat, până acum mi s-au furat şase biciclete, dar toate numai după 23 August 1944 (adică după venirea comuniştilor la putere) ! Până atunci în România nu se furau biciclete.

Pariu câştigat dar neonorat !

Era prin anii ’72, aproape de vacanța de vară, când eram şef de lucrări la catedra profesorului Rogojan şi aveam cabinetul la parterul clădirii Electro Veche. Tocmai trecuse evenimentul despărțirii în două a unei catedre mamut, condusă până atunci de profesorul Rogojan. Cred că s-a separat Catedra de Măsuri şi rețele electrice de cea de Calculatoare, electronică şi automatică.

Profesorul X, cu funcție de conducere la facultate, a povestestit că profesorul Adam Semlyen tocmai a cerut o aprobare pentru a merge în concediu, la prieteni în Anglia, cu fiica lui. Şi aprobarea facultății i s-a dat.

Pe atunci se obținea greu aprobarea şi paşaportul pentru o ieşire în Vest. Trebuia ca solicitantul să fie un „tovarăş de încredere”, să aibă o casă, soție şi copil dar să meargă fără aceştia într-o țară capitalistă.

Eu, care mai auzisem câte ceva despre renumitul profesor Semlyen (era unul dintre cei mai valoroşi din Politehnică), am tresărit şi imediat am făcut nişte conexiuni. I-am spus profesorului din conducere, de față cu alți colegi, că profesorul Semlyen nu se va mai întoarce în țară (când încă nu era plecat). I-am prezentat cele trei lucruri ce m-au convins că am dreptate :

- Profesorul Semlyen era foarte supărat că, la valoarea lui, nu a fost pus şef de catedră (ținea mult şi la banii de indemnizație),
- Era despărțit de soție (ceea ce toți ştiau),
- Fiica lui, studentă foarte bună la facultatea noastră în anul II sau III, a renunțat dintr-odată, inexplicabil, să se mai prezinte la examenele din sesiunea de vară (poate nu mai avea nevoie de acestea ; dacă pleca trebuia oricum să reia studiile afară).

Nimeni nu m-a crezut atunci. Ambiționat, i-am propus profesorului X din conducere să facem un pariu pe 5 sticle de vin, eu susținând că profesorul Semlyen nu se mai întoarce în țară. Pariul s-a făcut.

Dar, în septembrie, când ar fi trebuit să beau, pariul nu a fost onorat...

100

Am mai ieşit şi eu prin Europa de Vest...

Acest lucru s-a întâmplat însă după „revoluție”. Am fost chiar de mai multe ori. Ultima dată s-a întâmplat în toamna anului 2000.

Pe urmă, m-am considerat prea bătrân şi cu maşină prea bătrână ca să mai ies !

Am fost aproape o lună în Franța, la fiul meu, împreună cu soția. Am plecat în mare grabă şi nu eram pregătit ca altădată.

Nu vă spun cum mi-am petrecut timpul acolo. Vă spun doar că la întoarcere am predat la editură cea mai importantă carte de specialitate scrisă de mine (la care am lucrat foarte mult şi care nu se vinde pentru că nu este un curs şi nu mai sunt mulți electronişti adevărați !).

Vă povestesc însă ce s-a întâmplat după ce am ajuns acasă. Mă pregăteam seara ca să merg a doua zi la curs. Am pus deoparte paşaportul, valuta rămasă şi actele de care nu mai aveam nevoie în țară, pregătind un portofel mai mic şi mai uşor. Când să pun în acesta permisul de conducere, ia-l de unde nu-i ! Am înlemnit, şi am cerut soției să-l caute în poşeta ei, unde poate a rămas în urma controlului la frontieră. Dar de fapt nu mi-l ceruse nimeni prin Europa.

Apoi stupoare : l-am găsit pe birou, acasă. Atunci m-a apucat groaza ; umblasem toată Europa fără carnet de conducere ! Bine că nu mi-am dat seama acolo ! Asta probă de profesor distrat !

Explicație cu barză...

Ca la toată lumea ce are copii, vine o vreme când trebuie să răspunzi acestora la întrebarea : – Cine aduce copiii ?

Cel de al doilea băiat a fost cel care a pus întrebarea încuietoare. Soția i-a povestit chestia cu barza. Dar, surpriză ! Copilul mai întreabă :

– Mama, barza este o pasăre călătoare ?
– Da !
– Şi pleacă iarna în țările calde ?
– Da !
– Dar atunci cine l-a adus pe fratele meu care e născut în Ianuarie ?

Aici a trebuit să intervin eu rapid, salvator, cu o explicație plauzibilă şi am făcut-o :

– Iarna rămâne o barză de serviciu !

Proba în timpul fabricației

Tehnicianul Negruț de la Facultatea de Electronică era un meşter foarte priceput. Se lăuda că poate fabrica orice i s-ar cere, chiar şi tranzistoare!

Odată bobina la strung o rezistență de reşou din fir de nichelină pe care îl întindea cu un lemn. Un capăt al firului rezistiv atârna pe jos, departe de strung. La un moment dat acest capăt intră într-o priză şi atinge faza rețelei de 220V. Firul se încălzeşte brusc şi aproape se roşeşte dar meşterul nu observă. Din bucata de lemn iese fum. Atunci meşterul exclamă :

– Măi, ce reşou iese, încălzeşte şi fără curent !

(Relatată de tehn. Traian Mierluț)

O mică întârziere

Studentul Văcariu (promoția 1978, secția Electronică) a venit la cursul de Electronică industrială al profesorului Viorel Popescu în ora a doua, la care a mai şi întârziat.

Dar profesorul îl lasă să intre şi îi spune :

– Măi, ai întârziat 5 minute... că ora-ntâia n-o mai socotim !

(Relatată de ing. Valeriu Brătescu)

Negociere

Într-o perioadă în care eram foarte ocupat cu un proiect şi eram cam stresat, soția m-a trimis la piață să cumpăr o cantitate mai mare de ardei pentru murături. Mi-a zis să negociez neapărat prețul, să nu fie prea scumpi că sunt mulți.

În piață, întreb o femeie :

– Cum dați ardeii ?

– Trei la doi lei !

Mă gândesc eu că sunt cam scumpi şi întreb :

– Da, doi la trei lei nu dați ?

– Ba da maică !, răspunse după o şovăială scurtă.

Şi i-am luat, bucuros de negocierea făcută !!

Ştiţi ungureşte ?

La un examen oral, profesorul Traian Jurca de la Măsurări electrice, examinează un student care nu se descurca deloc la subiectul primit. Studentul se scuză :

– Nu ştiu bine româneşte !

– Spune atunci subiectul în maghiară !

La care, studentul, văzând că nu ţine, s-a retras din examen. Asistentul îl întreabă pe profesor :

– Ştiţi ungureşte domnule profesor ?

– Nu, dar aş fi putut aprecia măcar cursivitatea prezentării...

(Relatată de prof. Traian Jurca)

O dezvăluire surprinzătoare

Fac publică pentru prima dată o faptă de-a mea cu care nu ştiu dacă trebuie să mă ruşinez sau să mă laud. Unor prieteni mai apropiaţi le-am povestit-o iar acum culpa este sigur prescrisă, după 37 de ani !

Prin anul 1967, poate un an mai repede sau mai târziu, eram membru în Consiliul Asociaţiei Studenţilor Comunişti pe Politehnică şi am fost şef al comisiei culturale. Răspundeam de formaţiile artistice ale institutului, pe care le-am preluat într-o stare aproape jalnică. Am repurtat un prim succes întărind formaţia de dansuri populare (peste 12 perechi) şi am reuşit să încropesc chiar un mic taraf al Politehnicii, descoperind studenţi talentaţi ce cântau la instrumente populare. Doar pentru ţambal nu am găsit om.

Dar cu formaţia de muzică uşoară am avut mai multă bătaie de cap. Ea era condusă de Nicu Covaci, student la Facultatea de muzică, (devenit celebru mai târziu !) şi includea instrumentişti din institut (vezi Kámócsa Béla), care şi-au urmat mai târziu conducătorul, devenind toţi celebrii. Dar formaţia s-a autobotezat „Sfinţii” după numele eroului de film în spatele căruia era Simon Templer (film la modă atunci). Pe staţiile şi tobele lor era scris numele formaţiei. Acest lucru nu era permis în acele vremuri când totul pornea în cultură de la principiile educaţiei comuniste şi orice aplecare spre cultura ţărilor capitaliste era caracterizată drept „cosmopolitism”, puternic înfierat de organele superioare de Partid.

Asta ca asta, dar de formaţie se lipise ca solist elevul Moni Bordeanu, de la Liceul Loga, care era foarte talentat. Acesta însă era un fan

al rockului apărut recent la noi, venea pe scenă îmbrăcat într-un cojocel de blană de oaie, şi se rostogolea pe jos.

Toate spectacolele formaţiei înnebuneau publicul tânăr şi se sfârşeau cu forţarea uşilor la intrarea în săli, apoi cu deteriorări de mobilier (vezi Cantina 2 MV şi Casa Studenţească). Rockul nu era admis în acea perioadă pe scenele unor aşezăminte culturale (poate doar la săli de dans, că nu erau pe atunci discoteci). Ar fi multe de povestit aici. Cert este că atât conducerea de Partid de la Politehnică cat şi aceea de la Centrul Universitar erau scandalizate (poate primeau reproşuri de mai sus).

Reproşurile se spărgeau în final în capul meu, pentru că răspundeam şi de repertoriul formaţiei şi de educaţia culturală a studenţilor. Faptul că ţineam la formaţie nu a mai contat la un moment dat. Mi s-a cerut să desfiinţez formaţia „Sfinţii", să le iau instrumentele şi să-i opresc să mai vină în spaţiile Politehnicii. Nu mi-a fost uşor, mai ales că trebuia să fac apoi altă formaţie.

Băieţii au înţeles şi totul s-a sfârşit. Ei au trecut la un club din oraş de unde s-au lansat drept formaţia „Phoenix" (renăscuţi din cenuşă), atât de cunoscută în toate timpurile care au urmat. Se pare că e adevărată vorba : „orice picior în fund înseamnă un pas înainte".

Eu nu am ştiut niciodată dacă trebuie să-mi fie ruşine că le-am „dat un picior" sau că trebuie să mă laud că „i-am făcut cenuşă" din care au putut să renască precum pasărea cu pricina şi să-şi pună numele ei – Phoenix. Uneori, las modestia la o parte şi mă laud (în glumă) că am avut contribuţia esenţială la înfiinţarea acestei celebre trupe ! Sper ca această carte să ajungă şi în mâna lui Nicu Covaci ca să-şi amintească de mine...

O amintire a colegei Ani

Era prin anul 1961 şi eram în ultimul an de studii. Relaţiile noastre cu cadrele didactice erau mai amicale. Într-o după-masă caldă de octombrie, la seminarul de Centrale electrice cu doamna şefă de lucrări Cornelia Ivaşcu, colega mea Ana-Maria Buchsbaum, o studentă înaltă şi slabă, şi-a scos pentru o clipă pantoful din picior. N-o mai făcuse niciodată până atunci... şi nici după aceea ! Un coleg din spatele ei a observat gestul şi i-a sustras pantoful. Când Ani a vrut să se încalţe la loc nu găsea pantoful. Asta a stârnit o distracţie în ultimul rând din sală (unde ajunsese pantoful). Doamna Ivaşcu a remarcat discuţia dintre Ani şi colegii învecinaţi şi a poftit-o pe Ani la tablă. Aceasta s-a ridicat într-un picior şi

s-a scuzat că nu poate ieşi deoarece îi lipseşte un pantof. Doamna Ivaşcu a înțeles, a zâmbit şi a continuat seminarul.

Ora s-a terminat şi colegii lui Ani au plecat lăsând-o singură. Ea nu s-a temut că va rămâne peste noapte în facultate. Într-un târziu, a apărut colegul Peter Arendt , unul mic şi grăsuț, cu pantoful ei. Nici azi Ani nu ştie dacă gestul cu sustragerea pantofului a fost o revanşă a lui Peter (pe care în anul I îl pălmuise uşor pentru o impolitețe) sau dacă restituirea pantofului a fost un gest de cavalerism din partea acestuia, care reuşise să o salveze.

Episodul s-ar fi uitat repede dacă nu apărea la gazeta de perete a facultății o caricatură cu „cenuşăreasa" probând pantoful, în care cei doi protagonişti aveau dimensiunile inversate: Ani mică şi grasă iar Peter înalt şi slab !

(Relatată de ing. Ana-Maria Buchsbaum)

Suplinire cu exces de zel

Odată, tânărul Ioan Naforniță l-a suplinit la curs pe profesorul Tiberiu Mureşan. S-a pregătit foarte mult pentru această apariție pe podium. A predat pe nerăsuflate.

Profesorul Mureşan preda de obicei 4-5 pagini. Numărând la sfârşit paginile predate în caietul unui student, înlocuitorul a contorizat 10 pagini. Atunci şi-a zis :

– Deci nu am uitat nimic !

(Relatată de prof. I. Naforniță)

Curs la orele de masă

Era prin anii '64. Regretatul profesor Y ținea cursul de Electronică de la secția Electromecanică, programat exact la orele prânzului când, după alte 4 ore de curs, studenții se gândeau la masă.

Lucrurile erau însă şi mai grave. Profesorul mai preda un capitol cu tuburi electronice iar la grila triodei sau pentodei îi spunea „grătar". Astfel, la ora de prânz, studenților li se prezenta montajul „cu grătarul la masă" !! În plus, profesorul era îmbrăcat elegant, cu un sacou de culoare deschisă, cămaşă albă, cravată... Toate acestea i-au făcut pe studenți să-l boteze „chelnerul".

Dar, după câțiva ani, nu s-au mai predat tuburile electronice şi atunci cursul putea fi predat la orice oră fără să producă salivare.

La admitere *(Probabilitate de adevăr 50%)*

În anii ’60 la admiterea de la facultate participau şi tehnicieni din producţie, dintre care unii depăşeau 40 de ani, şi arătau mai obosiţi de muncă.

Se zice că odată, un tânăr candidat studia listele afişate cu notele de la proba scrisă, alături de profesorul Toma Dordea. Candidatul i se adresează :

– Ce zici, Bătrâne, reuşim ?

– Nu ştiu ce faci dumneata dar pe mine m-au făcut Decan !, veni prompt răspunsul profesorului.

Ghicitoare salvatoare

Un profesor care avea un ochi de sticlă obişnuia ca la examen să pună studenţilor ce erau „pe picate” o ultimă întrebare salvatoare :

– Care din ochii mei este de sticlă ?

Odată, un student a ghicit ochiul şi urma să treacă.

– Cum ţi-ai dat seama ?, mai întrebă profesorul.

Studentul, un tip mai sincer, îi răspunse :

– Era singurul ochi cu licărire de omenie !

(Relatată de prof. B.Rothenstein)

Studiu de rentabilitate

Profesorul Corneliu Micloşi era simultan şi Director la Intreprinderea de tramvaie. Odată, cineva l-a întrebat cum se stabileşte rentabilitatea construcţiei unei linii de tramvai pe un anumit traseu. La aceasta, profesorul respunse :

– Se pun doi cerşetori la capetele traseului şi dacă aceştia câştigă înseamnă că cetăţenii au bani şi de tramvai !

(Relatată de prof. B.Rothenstein)

Prezenţa la curs

Făceam prezenţa la curs pe o foaie care circula prima oră în sală, unde studenţii se treceau singuri. Odată intru la a doua oră de curs şi văd mult mai puţini studenţi decât pe foaie. Zic :

– Cine a mai venit să se treacă pe listă iar cine a plecat să se taie !

Noutățile

Prin 1986 eram prodecanul Facultății de Electrotehnică. Am fost întrebat din politețe de cineva :

– Ce mai e nou pe la facultate ?

Răspund fără să mă gândesc mult ;

– Ce să fie ? (Atunci îmi amintesc ceva noutăți şi continui) Au venit doi prodecani noi şi o secretară este gravidă !

Beznă în tren

Prin anul ’87, ca prodecan, răspundeam de muncile agricole ale studenților noştri. M-am dus într-un control de rutină la Uivar, unde aveam încartiruiți vreo sută de studenți.

Seara târziu, m-am suit în trenul aproape gol pentru a reveni la Timişoara. Acesta era însă neiluminat, aşa că nu am fost recunoscut de un student de-al meu care a intrat în acelaşi compartiment.

Dintr-o vorbă în alta am aflat că chiulea de la munci spunându-i asistentului ce răspundea de ei o braşoavă cu bunica bolnavă. Chestia cu „bunica bolnavă” era tipică pentru motivarea absențelor la studenți (bieții bunici !). Oricum, am mai aflat câte ceva despre cum mergeau lucrurile la ferma din Uivar şi cum se omorau studenții cu munca. Ce mai, studentul a spus tot.

Ajunşi la Timişoara şi coborând pe peronul bine iluminat, vă imaginați ce surprins şi jenat a fost colegul meu de drum.

Întâlnire ratată

Cu ceva ani în urmă, profesorul Virgil Tiponuț a fost într-o vizită de lucru la Universitatea din Ilinois – SUA. Acolo s-a împrietenit cu profesorul David Cohn.

După mulți ani s-a întâmplat ca profesorul american să vină la o conferință internațională de la Budapesta, împreună cu soția. Fiind aproape de noi profesorul Tiponuț i-a invitat câteva zile la Timişoara. S-a perfectat o întâlnire pentru o anume zi, la ora 11.oo, în holul hotelului Hilton din Budapesta, de unde ar fi venit cu maşina la Timişoara. Aşa s-a făcut că Virgil, care nu avea maşină, a apelat la colegul nostru, profesorul Mihail

Tănase, să îl ducă până la Budapesta şi să-i aducă pe americani la Timişoara.

Dar socoteala de acasă nu s-a potrivit cu cea din târgul de pe Dunăre. Deşi erau sigur cu toţii, la ora fixată în holul hotelului, cei doi români nu i-au întâlnit pe cei doi americani ! Acuma, e sigur că profesorul din Ilinois a îmbătrânit şi s-a schimbat mult, încât Virgil nu l-a recunoscut, dar şi mai sigur e că Virgil era imposibil de recunoscut cu barba ce şi-o lăsase de câţiva ani. Mai puteau fi multe alte cauze ale ratării întâlnirii, cert este că după ceva timp de aşteptare au trecut la acţiune. Americanul a aflat că la frontieră e o coadă enormă şi poate de aceea colegul Tiponuţ nu ar fi ajuns. Acesta din urmă a aflat cam târziu că americanul a făcut lichidarea camerei de hotel şi a plecat undeva.

La prânz, românii decid să plece înapoi spre Timişoara, cu groaza cozii de cca.14 ore ce-i aştepta la frontieră. Profesorul Cohn, operativ ca un american ce era, a fluturat câteva sute de dolari în faţa unui taximetrist din Budapesta, a mai dat ceva la frontieră şi în 4 ore era la Timişoara, cazându-se imediat la Continental.

De acolo a fost sunată doamna Tiponuţ, care m-a mobilizat şi pe mine. Am organizat imediat o cină în familie prelungită cu cei de la faţa locului.

L-am luat şi pe asistentul meu Ionuţ Mirel cu chitara, ca să-i impresionăm pe americani. Cheful era în toi, americanii cântau şi ei de-ale lor, când au apărut de la frontieră căutătorii de profesor. Atunci petrecerea s-a mai lungit odată.

În acea noapte, eu am devenit însă invidios pe colegul Virgil când am constatat că ştia să cânte (foarte bine) mai multe romanţe decât mine !

Ia mai butonaţi măi !

Profesorul Ioan Naforniţă a remarcat că la laboratorul său de Microunde din clădirea actuală studenţii se jucau tot timpul cu butoanele şi comutatoarele aparatelor de măsură. Cum se ştie că acestea nu au fiabilitate foarte mare el a găsit o metodă de a-i astâmpăra pe studenţi tocmai lăsându-i să butoneze.

Pentru aceasta, a fost pusă o masă cu pânză roşie (vizibilă) imediat la intrarea în laborator, pe care a fost aşezat un aparat vechi de măsură foarte robust, de-acuma neutilizat. Acesta avea pe panou o droaie de butoane şi comutatoare mari şi extrem de rezistente. Un afiş mare de pe masă anunţa „Loc pentru butonat”.

Pot să recunosc că aproape de fiecare dată când intram în acel laborator mai roteam şi eu câte un comutator, pentru că era extrem de tentant. Se mişca şi suna excelent.

Azi nu se mai fac aşa comutatoare bune !

Scuzaţi, nu ştiu!

Pe vremea când era student, actualul profesor C.T. susținea un examen de Aparate electrice cu regretatul profesor Ioan Suciu. C.T. era cam obosit după un alt examen greu dat anterior.

Profesorul îi arată două piese solidare dintr-un aparat şi-l întreabă ce reprezintă acele piese.

– Scuzați, nu ştiu !

– Sigur că nu ştii, pentru că stai în parc cu pipița pe genunchi în loc să înveți!

(Relatată de prof. C.T.)

Specialişti în electronică de putere

Colegul meu Ion Străinescu (reşițean, promoția 1962) a fost repartizat la Institutul de Cercetări şi Proiectări în Electrotehnică Bucureşti şi a devenit în scurt timp un mare specialist pe plan național în electronică de putere. A făcut doctoratul în acest domeniu şi a realizat acționări electronice pentru tramvaie şi troleibuse.

Am cunoscut odată câțiva colegi din colectivul lui, deveniți şi ei specialişti în acționări electronice de putere.

I-am întrebat unde au terminat facultatea de electronică. Am aflat cu stupoare că au făcut Facultatea de automobile la Braşov, au fost tare îndrăgostiți de autoturisme şi de aceea au ales repartiția la Uzinele Dacia din Colibaşi-Piteşti.

– Dar atunci, de ce ați plecat de acolo ?

– Pentru că am fost dezamăgiți de nivelul procesului de producție ; dacă am fi confiscat ciocanele meşterilor s-ar fi oprit fabricația de Dacii !

Tranzistoare proaste ?

Profesorul Al. Rogojan lucra de zor la realizarea calculatorului electronic CETA, prin anul 1966. Era un calculator de generația a doua, cu

componente discrete, care, dacă ar fi fost terminat în 2 ani în loc de 11 ar fi fost un timp la modă.

A comandat la IPRS Bucureşti un lot mare de tranzistoare de germaniu pentru plăcile cu porți logice. Marfa a sosit după mult timp de aşteptare, cu certificate de garanție, dar tehnicianul Constantin Nănasi a primit sarcina să testeze tranzistoarele (profesorul era neîncrezător în calitatea tranzistoarelor primite). A fost folosit un tranzistormetru foarte bun, de producție germană, pe care eu îl stăpâneam cel mai bine. Garantam pentru performanța aparatului. Nu am fost însă consultat.

După sute de măsurători pe tranzistoare profesorul a fost convins de tehnician că tot lotul este în afara datelor de catalog. Profesorul s-a înnegrit la față. Tot programul lui de construcție urma să se dea peste cap şi să întârzie un an. Mi-a cerut să redactez o plângere contra fabricii şi să fac restituirea tranzistoarelor necorespunzătoare.

Eu, tânăr asistent, tocmai venisem de la o specializare de o lună la fabrica în cauză, unde lămurisem o problemă legată de curenții reziduali ai tranzistoarelor pe care nici inginerii de acolo n-o observaseră. Mi-a luat ceva timp ca să-i demonstrez profesorului că tranzistoarele erau bune şi că aparatul era bun. Se făcuseră însă două greşeli: nu s-a folosit bine aparatul de măsură iar la calculul curentului rezidual nu s-a folosit un factor de amplificare corect.

Profesorul Rogojan a răsuflat în fine uşurat. N-am stat decât doi ani asistentul Dumnealui deşi mi-a dat ocazia să devin celebru : m-a pus să traduc din limba rusă prima carte de calculatoare electronice intrată la Timişoara (1963), din limba polonă prima documentație despre o unitate de bandă magnetică, din limba germană prima documentație despre un sertar de eşantionare de osciloscop,...(adică din limbi foarte grele şi pe care nu le stăpâneam).

Ştiuleții invizibili

Prin anul 1987, fiind prodecan, am fost chemat urgent la Comitetul Județean de Partid pentru a da explicații asupra ştiuleților de porumb rămaşi neculeşi în urma studentelor noastre, aflate la munci agricole la Uivar. Mi s-a spus că un control făcut cu milițieni în lanurile de porumb parcurse anterior de studente a condus la strângerea a încă 400 kg de porumb la hectar. Am fost trimis urgent la fața locului pentru constatări şi luarea de măsuri spre eliminarea pierderilor.

Prezent în aceeaşi zi la Uivar, pe lotul cu pricina, însoțit de câțiva reprezentanți ai județenei de partid şi miliție, am trecut prin lanul care fusese parcurs de două ori. Mi-am umplut repede toate buzunarele de la

haine cu câte 2-3 stiuleți mici, pe care îi scăpase controlul, fără să fiu văzut. Erau aproape invizibili dacă nu studiai atent fiecare tuleu de porumb. Am trecut pe la echipele de studente ce culegeau de zor şi le-am cerut să fie mai atente, să nu se grăbească, fiind mai important să se culeagă tot decât să se culeagă repede.

M-am întors spre seară cu însoțitorii mei la Județ şi, conform dispoziției din acea dimineață, m-am prezentat la Primul secretar (cred că era tovarăşul Dănică). Şi i-am scos pe masă ştiuleții neculeşi de organele de ordine la a doua trecere. I-am arătat că e vorba de cca.100kg. de porumb la hectar şi că oricine mai trece prin lan mai poate culege porumb, atât de mic şi ascuns este. Aşa am scăpat de sancționare.

Infinitul mic

La o oră de curs de Matematici, profesorul Emanoil Arghiriade desenează în interiorul unui corp un element de volum infinitezimal. Zice :

– Considerăm un element infinit mic...

Din fundul sălii se aude o voce :

– Nu se vede !

Profesorul reia desenul şi zice :

– Considerăm un element infinit mic mai mare !

Aceeaşi voce revine :

– Nu se vede !

Profesorul mai măreşte elementul din desen şi spune :

– Considerăm un element infinit mic foarte mare !

(Relatată de prof. Constantin Cristuinea)

Cu „boboci”

Ca să treacă anul , „bobocii” din II trebuiau să promoveze examenul dificil de Electrotehnică. Materia profesorului Ioan De Sabata era foarte
matematizată şi puțini luau examenul la timp. Aşa a apărut cântecelul :

„Dar bobocul nu e gata
pân’ nu-l dă pe De Sabata
gata !”

(Relatată de prof. Marius Babescu)

Curs cu haz

La cursul de Analiză matematică al profesorului Vasile Mioc se râdea mult. Iar râsul pornea parcă la comanda profesorului. Acesta însă nu apuca să spună poantele notate pe foi în dreptul unor anumite relații matematice că râsul se şi pornea.

Explicația era aceea că studenții ce repetau anul aveau deja notițele şi glumele marcate pe ele la locul potrivit iar înainte de curs îşi puneau în temă colegii. Astfel, anul era pregătit şi se sincroniza bine cu cursul.

(Relatată de prof. Marius Babescu)

Faimosul π

Prin anii ’50**,** cursul de geometrie descriptivă era predat de profesorul Constantin Câlniceanu, un dascăl ce făcuse studiile în Franța.

Se povestea că la un seminar de matematici de acolo, rezultatul corect al unei probleme ce se rezolva în bancă era numărul π. Asistentul ar fi întrebat grupul de studenți :

– Cine are rezultatul π ?

La care tânărul Câlniceanu ar fi răspuns

– *J’ai* π !

Aşa se pare că i-a apărut porecla „Jepi”, cu care s-a întors în țară şi care era transmisă din an în an studenților.

În unul din anii I, studenții au predat şefului de grupă caietele cu temele de Geometrie descriptivă. Acesta s-a dus în sala profesorală şi a spus că îl caută pe profesorul Jepi. Profesorul era acolo dar era mascat de uşă. A apărut şi i-a spus şefului de grupă :

– Pe mine nu mă cheamă Jepi ! Mă cheamă Câlniceanu ! Dar pentru asta nu-ți port pică. Dă caietele şi ieşi afară javră !

(Relatată de prof. Marius Babescu)

Coşmar cu haz

(Scrisă de prof. Sabin Ionel)

Dumnezeu să-l odihnească pe profesorul Constantin Câlniceanu ! Tărăgănat îi era mersul, tărăgănată-i era vorba. Dar de teama sentințelor lui ajunsesem să-l visez în nopți de coşmar. Şi astăzi, dacă închid ochii, parcă-l văd trecând cu căciula-i neagră, țuguiată, făcută dintr-o oaie întreagă, şi

cu geanta vânturată departe de corp, ca o pendulă de orologiu străvechi ce a uitat să se oprească.

Cu desenul am pătimit totdeauna. Mi-au lipsit uneltele necesare şi, poate harul. Chiar şi drumul spre „Republicii", unde la etajul 5 făceam seminarul cu însuşi profesorul, devenise pentru mine un chin. Am fost şi cel dintâi admonestat. Ni se cerea să avem un dosar în care să strângem viitoarele planşe. Cu trăgătorul meu de linii marca „Pionier" nu reuşeam să dau liniilor o formă prea atrăgătoare. Ce-l deranja pe profesor era mai ales chenarul planşei. A scos creionul de tâmplar, totdeauna neascuţit, şi mai cu mina, mai cu lemnul, a tras o linie din colţul stânga jos până în colţul dreapta sus pe care a scris apăsat : „În desenul tehnic, liniile se trasează conform normelor". Îi înţelegeam nemulţumirea dar aşteptam indicaţii mai precise.

– Conform normelor !, mi se repetă cu asprime.

Însemna să mă pun să citesc, dar, nedumerit, nu mă puteam aşeza.

– Ei, ce-ai rămas stană de piatră ? Stai jos şi lucrează, că altfel rămâi în urmă şi dai de alt bucluc.

Un coleg din Mărginimea Sibiului se antrena la poligonul de tir din Balta Verde, în ore suprapuse cu cele de desen.

– Dragii mei, spuneţi-i ăluia să nu mai tragă cu puşca în ciori, să vină la şcoală că altfel şi-o găsi beleaua cu mine !

Şi, ca un făcut, la fiecare seminar, câte unul din noi dădea de bucluc sau de „belea".

„Lupanu" lipsea din motive de boală deşi numai slab de constituţie nu era.

– Dragul meu, dacă-ai ştiut că eşti aşa de firav, să-i fi spus lui tat'tu să te dea la „Fabrica de popi", să te bage într-un borcan de sticlă ; vântul nu te bătea, frigu' nu te-ajungea, iar nu să vii la Politehnică unde eşti supus la toate intemperiile. Priceputu-m-ai ?

Mi-l amintesc şi pe „Blondu", venind cu planşa uşor şifonată. Urma :

– Dragul meu, de ce te-ai culcat pe planşe ? N-aveţi voi cearşaf la cămin ?

Colegul încearcă să-i explice că sunt mulţi în cameră, că masa e neîncăpătoare...

– Dacă-ai ştiut că eşti aşa de neajutorat, să-i fi spus lu' tat'tu să-ţi cumpere un miliţian care să te păzească şi pe tine şi planşa...

Studentul vrea să evidenţieze că măcar a citit cursul, susţinând că o anumită secţiune s-ar putea desena şi altfel.

– Dragul meu, de mai bine de patruzeci de ani de când predau „desemnul" a fost în tot felu', numai aşa cum spui tu, n-a fost. Când îi fi tu

mare şi tare, să pui să se modifice normele, dar până atunci fă cum îți spun eu, c-aşa-i mai bine.

În sfârşit „Blondu" se lămureşte că trebuie să refacă planşa dar mai spuse că mai vrea să ştie ce să facă cu cea ratată ; s-o îndosarieze sau nu ?

– Iar cu planşa veche ț-oi spune eu ce să faci : te duci acasă, în mod discret te apropii de sobă şi repede o bagi, ca nu cumva să vază cineva de ce-s în stare studenții de la Calculatoare ! Priceputu-m-ai ?

Dumnezeu să-l odihnească pe profesorul Câlniceanu, care ne-a purtat, „conform normelor", prin toate stările, de la agonie la extaz. Dar, dacă temerile mele s-au risipit cu vremea, râsul dezlănțuit al colegilor îmi mai răsună în urechi şi azi.

Ca la o filmare

Prin anii '80, un număr mare de studenți de la noi erau duşi la munci agricole la Ferma Viticolă din Teremia Mare. Acolo aveau de cules struguri. Nici nu era prea rău la Teremia, când nu ploua ! Uneori studenții erau plătiți, mâncarea era relativ bună şi se mai completa cu struguri, must şi vin.

Cel mai bun coordonator al muncilor de la Teremia era şeful de lucrări H. C., care îşi dovedea talentul incontestabil de gospodar şi de manager. Pentru ca activitatea sa să fie foarte eficientă ferma i-a pus la dispoziție o trăsură cu cai. Treaba mergea ca pe roate, producția de struguri zilnică era bună şi atât conducerea fermei cât şi conducerea facultății erau foarte mulțumite.

O glumă bună petrecută la Teremia, a fost creată de colegul nostru conferențiar I. J. Acesta se întorcea într-o seară cu studenții lui de la lucru, pe jos. Au fost ajunşi din urmă de trăsura coordonatorului H. C. Atunci I.J. pune la cale o scenă istorică : el şi studenții fac o plecăciune adâncă, cu şepcile în mână, şi salută :

– Săru' mâna Conaşule !

Deschiderea anului universitar

De obicei, deschiderea anului universitar se făcea prin adunarea studenților la 15 septembrie într-o sală mare de spectacole, la Cantina 2MV, la Casa Studenților sau în vre-un amfiteatru. Discursurile ținute acolo de conducerea şcolii şi de oameni din conducerea de Partid şi de Stat erau lungi si plictisitoare.

În perioada studenției mele, de cele mai multe ori am făcut deschiderea festivă mergând cu grupa condusă de colega Ana-Maria Buchsbaum la Cinematograful Arta. Aici, înainte de începerea filmului, în văzul spectatorilor surprinşi, colega Ani scotea jurnalul de grupă şi făcea apelul în gura mare, declarându-i absenți pe colegii ce nu ne-au urmat (puțini).

Apoi vizionam filmul.

Generatorul „Woody"

Prin anii '80 erau la modă filmele de desene animate cu ciocănitoarea Woody. Copiilor (dar şi adulților) le plăceau mult aventurile dar mai ales strigătul ciocănitorii. Era un sunet compus, simplist vorbind, dintr-un tren de joasă frecvență de semnale sonore de câțiva kiloherți, cu scădere a amplitudinii în timp. Cum erau la modă şi schemele electronice care încercau să reproducă simplu sunete din natură, era normal ca unii să încerce să realizeze „generatorul Woody".

Pentru copiii mei, pe care am început să-i învăț electronică de la vârsta de 4 ani, făcusem deja unele generatoare de sunet ce imitau animale obişnuite. Găsirea în revista Tehnium (nu într-un număr de 1 Aprilie !) a schemei unui generator Woody m-a pus la lucru. Speram să fac o frumoasă surpriză copiilor.

Am strâns repede piesele specificate în schemă, am luat o placă de montaj şi i-am adunat aproape pe cei doi băieți spre a asista la montarea şi apoi încercarea schemei. Când totul era gata, am făcut testul de funcționare şi sunetul obținut numai a cântecul lui Woody nu semăna ! Dezamăgire totală în rândurile electroniştilor precoce.

A doua zi am dus montajul la facultate şi l-am încercat din nou în laborator, având de data asta aparatură profesională. Tot nimic ! Trecând la analiza teoretică a schemei îmi dau seama că ea nu putea produce sunetul mult aşteptat. Mă pripisem deci cu demonstrația în fața copiilor.

Colegul Tănase ,care trecuse prin astfel de experiențe înaintea mea, îmi vede preocuparea şi mă dojeneşte.

– Cum poți să faci aşa o mare greşeală, să le prezinți o schemă ce nu merge? Trebuie să o încerci prima dată la şcoală şi apoi, dacă merge, să o demontezi şi să o refaci acasă în fața copiilor, ca să nu-i dezamăgeşti şi să le laşi impresia că electronica se face la întâmplare !

Biata mamă

Colegul meu de cămin T. D. era un ardelean serios şi aşezat. Învăţa bine şi nu lipsea de la cursuri sau laboratoare. În plus, era un bun povestitor de glume, era spiritual şi cânta bine la vioară. Toţi îl stimam.

Odată se întâmplă că o zi întreagă a lipsit de la ore şi s-a îngropat la Grădina Bănăţeană, nu ştim cu cine şi cum. Destul că, după câţiva ani de studenţie, tocmai atunci a venit la Timişoara să-l vadă, neanunţată, mama lui.

A ajuns de la Gară cu greu la Cămin, cu un bagaj mare de haine şi mâncare. S-a aşezat obosită pe un scaun în holul căminului, după ce l-a căutat zadarnic în cameră. A reuşit să ne mobilizeze pe rând pe mai mulţi colegi ca să-l căutăm pe la facultate, bibliotecă, sala de sport, stadion, cinematografe, etc. Cine s-ar fi gândit că este la un restaurant. Mergea doar la câte o bere, destul de rar.

Seara târziu, după o aşteptare de peste 12 ore, biata mamă a trebuit să fie condusă de un coleg la Gară ca să ia trenul spre Dej, fiind *musai* să meargă la slujbă a doua zi. Şi asta, după ce noi toţi colegii de cameră (12 studenţi) i-am promis că îl vom căuta şi găsi, apoi îl vom pune să dea un telefon acasă a doua zi.

Spre înoptat, a apărut în sfârşit fiul mult aşteptat, şi aflând el cele petrecute l-a podidit plânsul. Nu mai putea ajunge la gară în timp util. S-a tânguit multe zile de necazul ce i l-a produs mamei sale. Au fost momente grele şi pentru noi, colegii lui dar ce era în sufletul bietului om puţini au ştiut.

Ghiveciul „naţional”

Aşa se numea un fel de mâncare pe care în anii studenţiei l-am primit la Cantina 2MV cu o frecvenţă prea mare de repetiţie. Era făcut din orez fiert, legume fierte şi urme slab vizibile de carne de vită.

Am ajuns să ne fie lehamite să mai mergem la cantină la prânz. Mai ales că ştiam de dimineaţă meniul. Constatam zi de zi că nu mai scăpăm de acest ghiveci. Am ajuns să-l rebotezăm de mai multe ori, făcându-l din naţional – internaţional, continental, mondial. În final eu l-am denumit ghiveci ***interplanetar*** ! Asta vroia să sublinieze faptul că nici în Cosmos nu am fi putut scăpa de el !

Abia spre terminarea facultăţii am reuşit acest lucru : au fost arestate şase persoane, de la contabilul şef până la bucătăreasă pentru o fraudă la cantină de valoare impresionantă pe atunci. Era vorba de faptul că suma delapidată pe cap de infractor depăşea valoarea pentru care, pe

vremea aceea (1962) se „acorda" pedeapsa cu moartea. Soluția de salvare a vieții celor implicați a fost aceea de atragere în grup a încă unei persoane, astfel încât suma pe cap de acuzat să scadă sub pragul de condamnare la moarte.

Nu era de mirare că multă vreme am fost subnutriți, că eram slabi ca nişte aşchii, de plângeau mamele noastre când mergeam în vacanță acasă.

Cutremurul din 1958

În iunie 1958, după-masa, eram acasă în Căminul 1MV, la etajul 5. Era sesiune şi căminul era aproape plin cu studenții ce învățau de zor. La un moment dat auzim un zgomot puternic, ca de camion foarte mare, ce se apropia repede. Am ieşit la geam să văd ce utilaj greu trece pe stradă făcând aşa zgomot. Am reuşit doar să constat că era zgomotul țiglelor de pe case care se scuturau, că a şi început balansarea căminului înalt în care locuiam.

Cred că am strigat – Cutremur ! şi m-am retras de la geam. Era primul cutremur simțit în viața mea ; nici nu ştiu cum de l-am recunoscut ? Dulapurile şi paturile din cameră au început să se deplaseze şi s-au mutat câteva zeci de centimetri.

Deşi până în curtea căminului era distanță mare, neştiind cât durează un cutremur, am luat-o cu toții la picior pe culoar şi scări. Scuturătura a durat însă numai vre-o 20 de secunde şi, cum am aflat mai târziu, a fost de gradul 6 pe scara Richter.

Destul că toți eram speriați şi ne-a cuprins teama că fenomenul va reveni în următoarele ore. Mulți din studenții din cămin au dormit noaptea aceea în curte, pe iarbă, unde şi-au scos saltelele de pat.

În zilele ce au urmat, s-au făcut multe sperieturi cu cutremure. Cea mai frecventă era aceea în care se profita de faptul că un tapet lung de pe podeaua camerelor ajungea pe sub uşă pe coridor şi se putea trage de el, mişcându-se astfel masa şi un scaun din cameră.

Anii învățământului eroic

Dacă am trasa o curbă a numărului de ore în care se învăța pe zi în sesiune de către studenții serioşi, începând de la înființarea facultății de Electrotehnică (1948), am găsi un palier lung de vre-o 40 de ani corespunzător unui număr de 14-15 ore/zi. Apoi, urmează o rampă

monoton căzătoare ce continuă până în zilele noastre, ajungând sub jumătatea valorii de palier sau chiar mai jos.

E greu pentru studenții comozi de astăzi să-şi imagineze cât se învăța în acea perioadă eroică ce corespunde palierului. Şi nici nu pot înțelege că era bătaie pe locurile din Bibliotecă, unde cu o jumătate de oră înainte de deschidere se făcea coada. În sălile de lectură din cămine locurile erau ocupate cu o săptămână înainte de sesiune. De fapt, perioada de învățat serios pentru colocvii şi examene începea cu două săptămâni înainte de sesiune, interval ce a şi fost botezat din acest motiv „pre-sesiune".

Şi mai e greu să-i facem pe studenții de azi să învețe 30-40 de zile continuu cât durau pre-sesiunea şi sesiunea. Degeaba le spunem că notele la examene sunt proporționale (aproape egale) cu numărul de ore în care se studiază într-o zi de sesiune.

Păcat că din acea vreme nu s-au păstrat imagini ale celor şapte săli de lectură din Biblioteca Institutului. Azi mai este suficientă o singură sală şi poate e şi asta goală în sesiune. Cine poate spune ce s-a întâmplat în viața studențească de nu se mai învață ? Poate comoditatea să se instaleze de la şcoala primară ? E posibil. Eu spun studenților mereu :

– Comoditatea e ca un consum de droguri ! Odată instalată nu se mai vindecă ! Doar că nu ucide !

Ciocolata cu trei pisoi

Colegul şi prietenul meu, prof. Corneliu Toma, era, cum v-am mai povestit, un om de spirit care inventa poante bune pe loc.

Prin anii '70, fiind împreună la practica de vară a studenților la intreprinderea FEA Bucureşti, am primit pentru fotocopiere un material foarte util studenților noştri. Pe vremea aceea era mare lucru să găseşti o maşină de fotocopiat. Am reuşit să înduplecăm pe doamna care stăpânea "Xeroxul" fabricii să ne copieze gratuit materialul desul de extins.

Ca să ne revanşăm, ne-am gândit să luăm de la o cofetărie din Bucureşti o cutie de ciocolată pentru doamna de la xerox. Intrând într-o cofetărie vedem numeroase cutii cu ciocolată, între care şi vestita cutie cu poza a trei mici pisoi. Dar trebuia să fie proaspătă, deci Corneliu comandă :

− Vă rog o cutie cu trei pisoi, cei mai tineri !

La Bibliotecă

Lângă un geam de pe culoarul Bibliotecii, de unde se vedea grădina Restaurantului Cina şi unde ajungea mirosul de grătar, apăruse în timpul unei sesiuni de vară un afiş cu conținutul:

"Cedez geam cu vedere dinspre Bibliotecă spre Grădina Cina contra vedere dinspre Grădina Cina spre Bibliotecă".

Concurs studențesc la Iaşi

Prin anii '80 eram în Comisia pentru Concursul național studențesc de electronică, "Tudor Tănăsescu", desfăşurat la Iaşi, tocmai în incinta marii intreprinderi de electronică "Tehnoton". Directorul fabricii ne-a primit şi ne-a tratat cu mare fast, tipic pentru ospitalitatea moldovenească.

Într-o anexă mare a biroului directorului se amenajase camera de protocol, cu numeroase gustări, bunătăți şi cafele. Dar, ceea ce era mai deosebit, erau produsele de la renumitele crame Bucium-Iaşi. Erau vinuri şi țuică de Bucium deosebite.

Concursul, cu probă teoretică şi practică, a durat două zile complete iar noi, vizitam frecvent încăperea cu pricina, invitați în special de neuitatul profesor de electronică ieşean, Laurențiu Turic.

Ca să nu înțeleagă studenții scopul invitației, eu am propus să o codificăm cu "Haideți să mai buciumăm puțin !" Invitație repede adoptată.

Schimbarea de nume

Prin anii '70, domnul profesor Avram Heler era prodecan al Facultății de Electrotehnică din corpul vechi. Pentru dânsul, şi pentru noi ceilalți, ținuta studenților conta foarte mult. Vă spun sincer că era o plăcere să ții curs într-o sală plină de studenți îmbrăcați şi tunşi civilizat. Era o atmosferă cu adevărat academică.

Era deci normal ca domnul prodecan să-i trimită la plimbare pe studenții ce veneau în pantaloni scurți, netunşi, etc. Când prindea pe culoare un student cu ținută necorespunzătoare îl lua "tare":

− Dumneata, tovarăşe, eşti studentul nostru ?

− Da, răspundea studentul mirat.

− Nu cred ! Studenții noştri nu au aşa ținută. Du-te şi te tunde !

− Dar n-am bani la mine !, încerca studentul să se eschiveze.

− Uite zece lei, te tunzi şi mâine îmi aduci banii înapoi !

Se pare că studenţii au înţeles repede că nu e de glumit cu prodecanul şi au trebuit să se conformeze. Unica lor răzbunare a fost aceea de a boteza "Decanatul facultăţii" drept "Heleratul facultăţii"!

Corelarea pieţii cu industria la Craiova

Efectuam practica de vară ca student, la Electroputere Craiova, în anul 1960. După-masa vizitam bogata piaţă cu produse alimentare din centrul oraşului, aflată relativ aproape de Facultatea de Agronomie unde eram cazaţi. Găseam struguri ieftini dar şi must sau vin ieftin pentru că, fiind producţii mari în acei ani, producătorii din zonă nu aveau destule butoaie să păstreze lichidele pentru valorificare ulterioară.

Odată, aud în piaţă un anunţ ciudat, neînţeles până la vederea produsului agricol :

− Ia rapideleee ! Ia rapideleee !

Am mers în direcţia sunetelor şi m-am lămurit că era vorba de ardei iute, care, la olteni, devenise şi mai iute, adică − rapid.

Peste un an, eram din nou la practică în acelaşi oraş şi aceeaşi intreprindere. Şi din nou am dat o tură prin piaţa de fructe. De data asta aud strigătul comercial :

− Ia Dieselul ! Ia Dieselul !

Mirat, mă duc să văd ce-o fi cu produsul care avea numele recentei locomotive introdusă în fabricaţie la Electroputere. Bineînţeles că era tot ardeiul iute, devenit la modă, şi mai iute acum !

Prin anul 1970, conduceam deja practica studenţilor timişoreni la Uzinele Electroputere. Trec prin piaţa din centrul Craiovei şi aud :

− Ia Electricele ! Ia Electricele !

Astfel, ardeiul iute oltenesc anunţa începerea producţiei de locomotive electrice la Craiova !

Ferorezonanţa la olteni

Eram în conducere de practică cu studenţii de la Electro, la Craiova. Era pe vremea când primele televizoare alb/negru cu tuburi electronice mergeau prost acolo unde tensiunea reţelei de 220 V era instabilă. Aflasem de la tehnicianul nostru Constantin Nănasi că cele mai

bune stabilizatoare de tensiune erau cele ruseşti, cu ferorezonanţă. Dar acestea se găseau atât de rar pe atunci !

Lângă hotelul Minerva din Craiova se găsea un mare magazin de aparate electrice-electronice unde zilnic urmăream intrarea de stabilizatoare. Odată, prind intrarea aparatelor foarte căutate şi mă pregăteam să cumpăr unul. Totuşi, am vrut să fiu sigur că iau ce trebuie şi-l întreb pe vânzătorul oltean :

− Astea sunt stabilizatoare cu ferorezonanţă ?

− Da domnule, au rezonanţă ! Bâzâie !

Am reuşit să mă abţin să râd în magazin dar am ieşit cu mâna la gură ca din puşcă şi am izbucnit în râs pe stradă, ca în desenele animate, spre mirarea trecătorilor. Şi nu am mai avut curajul să cumpăr stabilizator, că… bâzâie !

La chioşcul de ziare din Craiova

Într-o practică cu studenţii la Craiova am avut un băiat neamţ. Peste o vreme, acesta a simţit nevoia să mai citească o gazetă în limba germană. După program, se duce el pe centru la Craiova şi zice unei băbuţe la un chioşc :

− Doamnă, aveţi ziarul "**Neuer Weg**" ?

− Da maică, avem şi noi şi vechi !, veni prompt răspunsul.

Cumpătare

Profesorul Alexandru Rogojan ţinea mult la silueta sa şi mânca puţin. Odată, chemă pe secretara Stănilă şi o rugă să-i cumpere ceva de mâncare. Aceasta îi spuse :

− O să vă iau 100 grame de parizer.

− Nu, că e prea mult. Ia-mi 50 !, zice profesorul cumpătat.

− Dar aşa puţin nici nu se poate tăia !, răspunse secretara.

− Atunci ia-mi 75 !

(Relatată de prof. Crişan Strugaru)

Pierderile în reţelele electrice

La un examen de Reţele electrice, prin anul 1964, profesorul Adam Semlyen îl întreabă pe un student ieşit la tablă :

− Ce tipuri de pierderi intervin la maşinile electrice ?

− Pierderi în cupru şi pierderi în fier !

− Foarte bine, dar în liniile reţelelor electrice ?

− Păi…la fel, pierderi în cupru şi pierderi în fier !, răspunse studentul.

− Unde apar pierderile în cupru ?

− În conductoarele lungi !

− Dar cele în fier unde intervin ?

− În stâlpi !, răspunse prompt studentul.

După care, a fost căzut la examen.

(Relatată de prof. Ştefan Preitl)

Caracterizarea cu calculatorul

Prin anul 1971, vizitam, împreună cu profesorii Alexandru Rogojan şi Mircea Bodea (de la Facultatea de Electronică din Bucureşti), Expoziţia Realizărilor Naţionale de la Bucureşti. Acolo era expus şi un prim exemplar de Calculator FELIX C256, adus în cadrul licenţei cumpărate de la firma CII din Franţa. Operatorii au pregătit pentru publicul vizitator un program de caracterizare a persoanei ce răspundea la vreo 20 de întrebări cu DA şi NU. Programul avea prevăzută încheierea caracterizării cu o frază corectă dar cu iz comic.

Profesorul mă invită pe mine să răspund primul (oare bănuia ceva ?). Eu, curajos, răspund la întrebări sincer şi cu siguranţă. Apare la imprimantă caracterizarea mea de vre-o 6 rânduri. Cred că era corectă şi nu aveam de ce să mă ruşinez. Se încheia însă cu poanta : "Se poate spune despre dumneavoastră că trăiţi cu capul în nori !"

Urmează prietenul meu, profesorul Mircea Bodea, la testare. Acesta, un om de mare spirit, răspunde când mai serios, când mai în zeflemea. Calculatorul a fost oarecum derutat de răspunsurile lui. Îl caracteriza când bine, când rău, de parcă nu l-a putut dibui. La final apare fraza comică : "S-ar putea spune despre dumnevoastră că sunteţi un om cumsecade. Păcat !"

Văzând acestea, profesorul Rogojan s-a temut că o frază de acest gen ar putea ajunge pe buzele studenţilor săi şi s-a eschivat de la test. În schimb, a prezentat studenţilor săi de la Timişoara caracterizarea mea, pe care mi-o confiscase, pentru a le arăta ce poate face un program scris de psihologi. Mi-a făcut o bună reclamă.

Sarcinile date de Rector

Prin anul 1985 eram şef adjunct al Oficiului pentru studenți străini al Politehnicii, un fel de prodecan, cu biroul la Rectorat.

Aveam foarte multe probleme de rezolvat şi, deşi stăteam toată ziua acolo, eram efectiv năpădit de ele. Unele erau situații cerute de domnul Rector Ioan Anton.

Odată mă cheamă secretara dânsului, simpatica Doamnă Cârcioban, şi îmi zice:

− Vezi că te cheamă acum Rectorul pentru materialul pe care ți la cerut. L-ai terminat ? Dacă nu, spune-i că lucrezi la el !

Nu făcusem raportul cerut şi ştiam că voi fi beştelit, dar mai ştiam că pe Rectorul Anton nu-l poți minți ; avea o pricepere deosebită în privința oamenilor. Cu dânsul, cea mai bună apărare era **adevărul**. Acesta îl dezarma.

− Bine, o să intru şi ştiu ce să-i spun, am zis eu.

Mi-a cerul exact raportul nefăcut. I-am prezentat situția sarcinilor mele:

− Am o listă cu 30 de sarcini nerezolvate !

− Bine, bine, dar sarcinile pe care ți le dă rectorul trebuie să fie pe primul plan !

− Vă asigur, Domnule Rector, că sunt în capul listei de sarcini nefăcute !

Dânsul mă cunoştea bine, ştia cât lucrez şi cât de serios. Nu s-a supărat. Îi mulțumesc şi acum în gând pentru încrederea pe care a avut-o în mine şi pentru curajoasa avansare a mea la funcția de conferențiar (înaintea sosirii avizului de la Comitetul Central al PCR).

În aşteptarea paşaportului

Prin anii ’80, când eram prodecan, aveam doar 20 de zile de concediu în vacanța de vară. Odată, aveam depusă cererea pentru vizită în Ungaria la serviciul de paşapoarte şi eram în aşteptare. Zilele se scurgeau repede şi nu eram chemat la ghişeu să scot paşaportul meu şi al soției.

Când mai aveam doar 11 zile din concediu întâlnesc pe “Corso” un personaj cu relații la Securitate, care se considera prieten cu mine. Zice :

− Ce-i Nea’ Mircea, de ce eşti necăjit ?

− Aştept să obţin paşaportul ca să plec în concediu în Ungaria, nu mai vine şi acuşi mi se termină concediul.

− Las' că-ţi rezolv eu asta. Dar nu vrei şi viză de Viena ?

− N-am timp şi bani de Viena acum. Pe de altă parte, nu vreau ca "tovarăşii" să-şi pună întrebarea dacă mă mai întorc sau nu de afară !

− Ce vorbeşti, Nea' Mircea, la noi eşti atât de cunoscut că primeşti şi viză de plecare în SUA !

− N-am ştiut că mă cunoaşteţi mai bine decât mă cunosc eu însumi. Dar e adevărat că nu mă gândesc la plecare. Voi pleca din România numai atunci când se va interzice cântatul !

A doua zi am primit înştiinţarea că pot ridica paşapoartele.

La loc comanda !

Odată, Decanul facultăţii, prof. Avram Heler, cheamă părinţii unor studenţi aflaţi în pragul exmatriculării.

Unul din părinţi zice :

– De ce m-aţi chemat, băiatul meu este la Universitate !

– Nuuu, este la noi !, răspunde decanul.

Pentru lămurirea situaţiei este chemat chiar studentul în cauză, care confirmă de faţă cu tatăl său că e la Electrotehnică. Atunci tatăl zice :

– Fă-ţi bagajele, te retrag. Eu am vrut să te fac domn !

Nu-i chiar aşa

(Scrisă de prof. Cornelia Ivaşcu)

La o oră de laborator la disciplina Automatizări şi protecţii prin relee le-am spus studenţilor ca la viitoarea şedinţă de laborator să nici nu vină dacă nu s-au pregătit din lucrarea ce urmează a se face, pentru a se evita situaţiile neplăcute şi pentru dânşii, şi pentru mine, întrucât voi trimite acasă studenţii nepregătiţi.

Peste o săptămână, studenţii vin, mai mult sau mai puţin pregătiţi dar unul dintre ei, studentul H. A., lipsea. Peste încă o săptămână, l-am întrebat pe H. A. de ce a lipsit la şedinţa de laborator precedentă. Acesta răspunde prompt :

– Doamnă, dumneavoastră aţi spus că dacă nu învăţăm şi nu ştim lucrarea să nu venim la laborator ! Eu nu am citit, ca atare nu am ştiut şi deci nu am venit.

– Dar de ce nu ai citit ?, îl întreb eu.

– Deoarece am învățat pentru lucrarea de control la Sisteme !

– Atunci este clar : la Sisteme iei 10 iar la Automatizări şi protecții iei 4 !

– Nu-i chiar aşa ; la Automatizări iau 4 dar la Sisteme nu iau 10 !

– De ce ? N-ai învățat ?

– Ba da !

– N-ai ştiut ?

– Ba da !

– Atunci ?

– Păi, să vedeți, când s-a dat lucrarea la Sisteme am adormit şi nu m-am mai dus !

Hai să facem poze

(Scrisă de prof. Cornelia Ivaşcu)

Distinsul nostru profesor Plauțius Andronescu avea bunul obicei ca în perioada premergătoare examenelor de an să țină câteva şedințe de consultații, în afara orelor de seminar, şedințe în care dânsul relua practic toată materia sub o formă concentrată, foarte bine sistematizată.

Şedințele de consultații din luna Mai se încheiau de obicei cu o ieşire a grupei de studenți, împreună cu profesorul, în parcul din fața facultății (clădirea veche) pentru a face fotografii. La prima tufă verde întâlnită după intrarea în parc profesorul propunea :

– E un loc minunat băieți, facem poza aici (fete erau pe atunci foarte puține în an).

După câteva fotografii, colegul cu aparatul se oprea din activitate. Contrariat profesorul întreba :

– Gata ? Nu mai facem poze ?

Se mai făceau câteva în acelaşi loc, după care iar se încerca oprirea. La solicitarea profesorului de a continua, unul din colegi îndrăznea o propunere:

– Să mai mergem şi în altă parte ca să schimbăm decorul !

Replica venea prompt :

– Nu e nevoie băieți, vă schimbați voi poziția față de mine şi e ca şi când s-a schimbat decorul !

Aşa se făcea că aveam 36 de fotografii în acelaşi loc dar fiecare ajungea să fie într-una din poze lângă profesor. Deci toată lumea era mulțumită.

Ştii cum te cheamă ?

(Scrisă de prof. Cornelia Ivaşcu)

După ce termina de explicat unele probleme esențiale, profesorul Plauțius Andronescu făcea observații sau chiar glume, având scopul de a fixa unele noțiuni.

Astfel, după ce ne-a prezentat expresia forței electrostatice $F=q\times E$, ne-a spus :

– De acum înainte, şi când vă voi întreba cum vă cheamă, voi să-mi răspundeți : qE mă cheamă.

Noi am luat-o, evident, ca o glumă de moment. În săptămâna următoare, la ora de curs, profesorul îl scoală pe studentul I. I., din banca a doua, şi-l întreabă cum îl cheamă. Respectuos, dar şi mirat, studentul îşi spune numele I.I. Replica profesorului :

– Nu-i adevărat ! qE te cheamă, mă ! Nu-ți ştii numele !

Acest lucru a stârnit râsul întregului an.

Mi-am amintit că şi la alte promoții profesorul Andronescu proceda la fel pentru a-i face pe studenți să rețină o formulă :

– Măi, când vă duceți la masă la Cantină, luați o lingură de supă şi spuneți: $F=q\times E$, apoi mai luați o lingură şi spuneți $F=q\times E$, şi tot aşa...

Ei, şi ce-i dacă a sunat !

(Scrisă de prof. Cornelia Ivaşcu)

Profesorul Iosif Hajdu, de la Rezistența materialelor, avea obiceiul, deloc agreat de studenți, de a ne lua pauzele. După ce suna de ieşire în pauză, dânsul îşi continua demonstrația la tablă. În sală se iscau murmure, apoi se striga :

– A sunat !,

dar profesorul, imperturbabil, continua scrisul pe tablă. Într-o asemenea situație, studentul B. G. din prima bancă se întoarce spre clasă şi comentează :

– Ei, şi ce-i dacă a sunat ? Noi stăm şi în pauză !

La auzul acestei „dorințe” profesorul se întoarce şi spune :

– Stați şi în pauză ? Mulțumesc !

Şi continuă calculele, spre dezamăgirea noastră.

Ora de Matematică

(Scrisă de prof. Cornelia Ivaşcu)

În anul I, am avut ore de matematică cu profesorul Emanoil Arghiriade, un om foarte corect, ordonat şi precis, ca orice profesor de matematică. Dânsul pretindea să aibă totdeauna tabla ştearsă, să fie cretă şi cârpă de şters. De aceea, în fiecare săptămână era de serviciu o grupă şi, evident, sarcina revenea şefului de grupă.

Într-una din zile, la ora de curs lipseau creta şi cârpa ! Profesorul, care vorbea foarte repede întreabă cine-i de serviciu. Studenții răspund în cor :

– Grupa 3-a ! Iulius !

Profesorul se adresează atunci şefului de grupă înghițând unele silabe :

– Iulius, unde-i creta, unde-i cârpa ?

Colegul nostru era un bănățean lent, vorbea rar ; se sculă încet, timp în care profesorul a mai întrebat de trei ori acelaşi lucru, şi-i răspunde :

– A dispăruuut !

Ca la cinema

Prin anul 1963, profesorul Nicolae Budişan preda cursul de Automatizări cu proiectarea figurilor pe un ecran, după ce ferestrele sălii erau acoperite cu perdele negre. Astfel, în sală se făcea întuneric ca la cinematograf.

Se zice că odată, un student l-ar fi întrebat pe profesor dacă poate să vină la curs cu „tipa” lui.

Bombardat de telefoane

Prin anul 1980 sărbătoream revelionul în familie. În seara de ajun au început să vină apeluri telefonice, unul după altul, cu urări şi felicitări. După ceva timp, eu constat :

– Niciodată nu am mai primit atâtea telefoane de Anul Nou !

Dar soția, mai realistă îmi zice :

– Dar când naiba ai mai avut tu telefon ! Abia de o lună îl avem !

Pe cine nu laşi să moară...

Terminând lucrarea de laborator mai repede cu o semigrupă, şeful de lucrări X a uitat să deconecteze o instalaţie cu tensiune periculoasă şi în timp ce îi mai ţinea de vorbă pe studenţi s-a rezemat cu mâna de o bară aflată sub tensiune. Este elcectrocutat şi rămâne blocat. Studenţii sar şi cu greu îl desprind de la bara cu pricina, îl culcă pe masă şi alertează semigrupa de pe culoar, ce aştepta să intre la ore.

Studenţii din ambele semigrupe nu se lasă afectaţi de accident. Unii fug şi dau telefon după salvare, alţii se ocupă de reanimarea cadrului didactic făcându-i respiraţie artificială. Când salvarea a venit, acesta era deja salvat. Totuşi a fost dus pentru investigaţii la spital. Normal, studenţii s-au împrăştiat, că doar nu se mai putea ţine şedinţa de lucrări de laborator.

Cadrul didactic a terminat repede controlul la spital şi, ultra-conştiincios cum era, plecă imediat, ajunge în 10 minute la laborator şi îi pune absenţi pe toţi studenţii salvatori din semigrupa planificată.

Aflând aceasta, un student în cauză zise :

– Uite dom'le pe cine nu am lăsat noi să moară !

Rolul activităţii solare

Era prin anul 1977 sau 78. Intru la primul curs de Circuite electronice la anul II Calculatoare. Era de obicei un an cu multe studente, înalte, frumoase, fapt ce stimula profesorii în predarea cursului...

Dar de data aceasta constat că am de a face cu o situaţie nemaiîntâlnită: toate studentele erau mici, şi foarte puţin atrăgătoare !

După o oră de curs anost m-am întors atunci în cabinet întristat, fără entuziasm. Colegul de birou profesorul Mihail Tănase mă vede aşa şi mă întreabă :

– Ce-i cu tine de ai figura asta plouată ?

– Ce să fie ? Spune-mi, anul 1959 a fost un an cu activitate solară minimă ?

– Nu ştiu, da de ce întrebi ?

– Păi atunci s-au născut studentele la care predau eu acum !

Alimentaţia raţională

Era pe vremea „împuşcatului" (N. Ceauşescu) când lipseau carnea şi produsele de carne din magazine. Presa îi era aservită şi îi susţinea teoria

cu alimentația rațională. Dintre redactorii de publicații cel mai zelos era Adrian Păunescu. El publica mereu în revista „Flacăra" articole legate de alimentația sănătoasă cu verdețuri a animalelor şi oamenilor, lansată de chimistul Valeriu **Popa.**

Odată, eram numeroşi colegi de la electronică (corp B, etaj I) adunați în cabinetul meu, cred că la o cafea şi o țuică. Peste câteva zile urma să aibă loc la Timişoara „Cenaclul Flacăra" al lui Adrian Păunescu. Am prezentat colegilor un catren destinat acestuia :

Cu verdețuri à la Popa
Vei fi svelt ca antilopa
Şi-ai să scoți verzi şi uscate
Şi prin spate !

Le-am spus că doresc să i-l transmit în timpul spectacolului. Colegul T. M. m-a avertizat însă că Păunescu este foarte răzbunător şi va trebui să-l dau anonim. Atunci colegul V. T. zice :

– Fii serios, că pune Securitatea să descopere maşina cu care s-a scris ! (Pe atunci toate maşinile de scris erau înregistrate cu lista de caractere tipărite, la securitate).

Colegul A. F. zice atunci :

– Îl dai făcut cu tăieturi din ziar !

La care, colegul V. T. replică din nou :

– Fii serios, că pune Securitatea să descopere foarfeca cu care s-a tăiat din ziar !!

Utilizarea lemnului

În anul 1958, când eram „boboci", locuiam cu mulți colegi în Căminul studențesc „Gh. Doja", în camere mari cât o sală de seminar deci câte 15 studenți în încăpere. Printre colegii mei de cameră se găsea şi reşițeanul Ioan Străinescu.

Acesta avea două obiceiuri pe seama cărora noi, ceilalți, făceam glume. În zilele de duminică el se ducea la o biserică unde cânta cu vioara. Odată i-am pregătit o surpriză nu prea „ortodoxă". Vioara lui a fost înlocuită în cutie cu o bucată de lemn de foc cam cu aceeaşi greutate iar noi, răutăcioşii, am stat toți să aşteptăm întoarcerea lui de la biserică, pentru a-i vedea reacția.

Un alt obicei era acela de a veni din când în când acasă seara târziu. Cum era mai obosit se trântea în pat şi adormea fără să observe că

sub cearşaf noi i-am strecurat o mare planşetă de desen. Dimineaţa, când se trezea în râsetele întregului dormitor, era foarte drept de spate.

Un nou sistem de numeraţie

Era prin anul 1964, când aveam deja un an de asistenţie la catedra profesorului Alexandru Rogojan. Serveam alături de dânsul la disciplina ce se preda pentru prima dată la facultatea noastră şi în ţară : Calculatoare numerice.

La o şedinţă lungă şi plictisitoare a cadrelor didactice din facultate nu-mi găseam ocupaţie. La un moment dat mi-am pus întrebarea de ce la calculatoarele numerice se foloseşte sistemul de numeraţie cu baza 2 şi nu cu baza -2 ? Am făcut rost de o foaie de hârtie şi am început să studiez reprezentarea numerelor în această bază apoi operaţiile aritmetice simple cu numere în această reprezentare.

Primele concluzii erau surprinzătoare : sistemul era utilizabil şi aducea avantajul esenţial că transportul de la însumare se propaga în cazul cel mai defavorabil doar peste un număr mic de cifre binare. Aceasta putea scurta mult durata operaţiei de înmulţire şi poate chiar şi împărţire.

Şedinţa s-a încheiat, eu am mers în birou şi, cum eram ordonat, am luat un dosar, am scris pe el „Un nou sistem de numeraţie pentru calculatoare”, am pus foaia scrisă la şedinţă în dosar iar pe acesta l-am introdus într-un sertar din birou.

În perioada următoare am avut mult de lucru la un îndrumător de electronică şi la traducerea primei cărţi de calculatoare (din limba rusă) cerută de profesor astfel că, am uitat complet de dosarul nou deschis şi ascuns în sertar.

Au trecut vreo 8 ani. Lucram în cabinet la teza de doctorat, tot în domeniul aritmeticii binare, alături de colegul Corneliu Toma, care se întorsese de la o lungă specializare în Statele Unite şi îşi scria de zor teza de doctorat. Mă întreabă la un moment dat :

– Tu ai auzit de aritmetica cu baza -2 ?

Atunci am realizat că am uitat de dosarul deschis cu ani în urmă privind această aritmetică şi că am ratat publicarea ideii respective. Am spus în glumă :

– Sigur că da, am inventat-o eu în 1964 !

– Pe naiba ! A fost inventată în 1958 şi a căpătat numele de „aritmetica poloneză”. Este folosită la calculatoarele recente din Statele

Unite, în circuite de calcul numite „sisteme redondante”, care sunt cele mai rapide.

Se mai întâmplă ! Am mai inventat odată ceva şi am redactat repede o lucrare pentru publicare. Dar profesorul Rogojan mi-a ţinut lucrarea la citit un an întreg iar între timp a apărut ceva asemănător într-o revistă.

Tranzistorul lui... Columb !

Prin anul 1978, profesorul Rogojan conducea şi lucrări de laborator cu studenţii. Era tare mândru de calculatorul CETA, construit de dânsul, pentru uz didactic. Într-adevăr, calculatorul era robust, nu se defecta, şi avea afişaje ale stăriii registrelor principale, astfel încât studenţii puteau urmări simplu circulaţia informaţiei în tot calculatorul.

Dar studenţilor nu le prea plăcea acest calculator depăşit. Apăruseră deja calculatoare cu circuite integrate. În plus, profesorul se lăuda cam mult cu faptul că nimic nu se defecta la calculator.

Odată, într-o pauză luată de profesor, când calculatorul era oprit, studentul cu numele **Columb** a avut ideea de a scoate din calculator un tranzistor de putere. Ideea le-a surâs studenţilor şi au pus-o în fapt. Apoi, s-au aşezat cuminţi la locurile lor, aşteptând să vadă ce figură va face profesorul Rogojan când va porni calculatorul.

Profesorul a revenit, a pornit calculatorul şi surpriză : acesta a funcţionat normal !! Studenţii au rămas cu gura căscată, dezamăgiţi.

(Relatată de ing. Marin Lupuşoru)

Fără păpuşi !

Prin anii ’80 am condus activitatea de cercetare-proiectare a unor studenţi de la secţia de Electronică. Printre aceştia s-a aflat şi studenta lugojeană Carmen Prodea. Priceperea ei în lucrul cu aparatura electronică şi în măsurători pe plăcile electronice era ieşită din comun. Au fost puţine absolvente ale acestei secţii care s-au descurcat în electronica practică mai bine decât băieţii şi care, nu întâmplător, s-au căsătorit cu electronişti foarte buni.

Studenta Prodea m-a ajutat foarte mult la rezolvarea în bune condiţiuni a unui ştand electronic de încercări la levitaţie electronagnetică din laboratorul de Maşini electrice (corpul D). Lua cu o colegă de-a ei toate aparatele necesare pentru măsurători şi reglaje, se duceau în laborator

şi după două ore totul era pus în funcţiune şi reglat în parametri. Se înapoia cu toate diagramele trasate pe hartie milimetrică şi dădea raportul. Era de mare ajutor. Am reuşit astfel să terminăm cu bine un contract de cercetare important.

Am avut ocazia să merg la Lugoj şi i-am cunoscut tatăl, profesor de liceu, dacă îmi amintesc bine, de fizică sau matematică. L-am întrebat cum se explică faptul că fata dânsului are deprinderi practice astfel încât bate trei băieţi în electronică. Răspunsul tatălui a venit prompt :

– Să ştiţi domnule profesor că fata mea **nu s-a jucat niciodată cu păpuşi** cât a fost mică. A desfăcut însă multe jucării mecanice şi electrice !

Necenzurată

Am predat câţiva ani curs de Dispozitive şi circuite electronice la secţia de Electronică-seral. Într-un an (prin 1977) am avut studentă pe nora unui profesor din Politehnică. Când s-a apropiat examenul m-am trezit cu vizita soţiei profesorului în cauză care a venit să-mi povestească despre nora ei, că e frumoasă şi harnică dar prostuţă şi timidă, şi că trebuie doar puţin ajutată la examen.

Văzând eu cât de binevoitoare este o soacră cu nora ei, am fost chiar impresionat. Nora a luat examenul. După câteva zile soacra băgă capul pe uşa cabinetului meu şi, cum era cam plin de colegi, mă chemă puţin afară pe culoar. Mi-a pus repede în mână, fără să pot reacţiona, o pungă cu un cartuş de ţigări bune.

Dar mi-am revenit repede văzând ţigările, i-am înapoiat-o bucuros zicându-i :

– Ştiţi, eu nu fumez !

– Poate fumează soţia !, zice dânsa, punându-mi din nou punga în mână.

– Soţia nu fumează !, zic eu din nou uşurat, şi-i înapoiez obiectul.

– Atunci, poate fumează amanta !, răspunde doamna şi-mi repune punga cu ţigări în mână !

– Dar eu nu am amantă !, răspund eu fericit că am posibilitatea să scap de cadou, dar cu un aer de vinovăţie amestecată cu jenă, şi-i pun în mână punga.

– Cum n-aveţi, că soţul meu are !, mai răspunde dânsa stupefiată şi blocată cu punga în mână.

Astfel, am scăpat de insistenţa doamnei.

Denumiri mai populare...

La discipina de Convertoare de la opțiunea Electronică de putere domnul conferențiar Dan Lascu a prezentat convertorul de tip „flyback". Un student a înțeles însă că acesta se cheamă „playback" şi l-a prezentat astfel într-o discuție cu cadrul didactic. A fost luat peste picior şi poanta s-a reținut.

Odată, conferențiarul se întâlneşte cu un student iar acesta îl salută. Apoi, văzând că nu este recunoscut, studentul întreabă :

– Nu mă recunoaşteți ?
– Nu, zice conferențiarul.
– Păi, eu sunt acela cu „playbackul" !
– Acuma te ştiu !

Astfel de redenumiri de termeni de electronică de putere au mai fost. Un student care a lipsit la curs şi şi-a copiat cursul a înțeles numele :

„*Boost*" ca „*B 00S7*" (vezi agentul *007* din filme).

Altul a rebotezat denumirea convertorului

„*Ĉuk*" (nume sârbesc) drept „*Cook*" (vezi căpitanul *Cook* din filme) iar altul, acelaşi convertor drept :

„*Chuck*" (vezi actorul *Chuck* Noris)...

(Relatată de conf. D.Lascu)

Mai întâi domnul inginer !

În decembrie 1962 m-am angajat ca inginer stagiar la Combinatul Chimic Oraşul Victoria, pentru că era foarte aproape de munte şi mă săturasem de praful oraşului de câmpie unde am terminat studiile.

La intrarea şi la ieşirea de la serviciu eram zilnic controlat serios de portarul combinatului, poate şi pentru că eram nou pe acolo. La un moment dat, enervat de atâta control, spun portarului :

– Sunt nou inginer în Combinat. După o lună de controale ar fi cazul să mă recunoşti !

– Am înțeles, să trăiți !, zise portarul.

Din ziua ce a urmat nu am mai fost oprit şi controlat. Ba chiar eram salutat cu respectul cuvenit. Într-o zi, plecând de la serviciu cu şeful meu, inginerul A. Ijac, tot absolvent al Facultății noastre, care era îmbrăcat mai muncitoreşte, ajungem la poartă şi îl invit să treacă primul. Dar portarul atent, îl dă la o parte, îmi face mie semn şi zice :

– Mai întâi să treacă domnul inginer !

Şeful meu, un om de spirit, înţelege poanta şi mă poftеşte pe mine să ies primul. Iar dincolo de barieră ne pufneşte pe amândoi un râs copios. Atunci i-am povestit ce se întâmplase anterior de am devenit atât de respectat.

Confuzie ori glumă?

Era prin 197...şi făceam corectură la tezele de admitere, la proba de Fizică. Eram zeci de corectori în sala de sport de la clădirea veche. La întrebarea „Care este unitatea de măsură pentru inductanţă?", un candidat a dat un răspuns foarte drăguţ. M-am ridicat în picioare şi am propus corectorilor din sală să asculte răspunsul găsit în lucrare:

– Unitatea de măsură pentru inductanţă este Henri, denumită astfel în cinstea savantului român Henri Coandă !

Interdicţie de la Minister

Eram prodecan şi trebuia să studiez şi să aplic întocmai dispoziţiile venite în scris de la Minister. Odată m-am chinuit să înţeleg ceva care interzicea dar totuşi permitea...Adresa anunţa clar :

„1. Se interzice organizarea în cantinele studenţeşti a următoarelor festivităţi : banchete, petreceri, nunţi, botezuri, pomeni, aniversări de zile de naştere, onomastici, etc.

2. Cu ocazia unor astfel de festivităţi, se interzice cu desăvârşire consumul de alcool !"

Prin urmare, punctul 1 era anulat de punctul 2. Ca atare, la următoarele banchete de absolvire, ţinute în Cantina 1 Complex, alcoolul, coniacul sau vinul de culoarea potrivită, era transportat la sală în sticluţe de Pepsi-Cola şi se consuma din căni de cafea.

Ultimul cuvânt

Era prin anii '80. Pe atunci echipa de la Institut era condusă de rectorul Ioan Anton; profesorul Ioan De Sabata era prorector şi nu cred că Politehnica a avut vreodată o echipă mai puternică. O perioadă de cel puţin un an am asistat la şedinţele Biroului Senatului, alături de această echipă deosebită, pentru că eram şef al Oficiului pentru studenţi străini de la rectorat. A fost pentru mine o adevărată şcoală de conducere.

Mi-amintesc că, de multe ori, rezolvarea unor probleme sociale, materiale sau studenţeşti se bloca pentru faptul că nu se găsea o soluţie bună. Rectorul dorea să adopte întotdeauna cea mai bună variantă dar aceasta nu se arăta imediat. Dânsul ştia însă o chestiune: Prorectorul De Sabata se abţinea să propună o variantă de soluţie, rezervându-şi dreptul la cuvânt spre sfârşit.

Aşa se făcea că, la urmă, nefiind încă rezolvată convenabil o problemă, rectorul Anton, într-o ultimă încercare, se întorcea spre Prorectorul De Sabata şi zicea:

– Să ascultăm acum părerea domnului Prorector !

Nu ştiu de unde îi veneau profesorului De Sabata ideile teribile. Oare faptul că era strălucitor în Electrotehnică îl putea face genial şi în soluţionarea chestiunilor administrative şi sociale ? Cert este că acesta dădea frecvent idei bune sau chiar surprinzător de bune ! L-am admirat şi l-am invidiat.

Mai apoi l-am aprobat când a anunţat că se pensionează pentru că nu mai poate înţelege studenţii de azi...

Spaţiul insuficient în facultate

Clădirea actuală a facultăţilor „electrice” s-a dat în funcţiune în luna septembrie a anului 1976. Pe atunci era „domnie”. Aveam spaţiu suficient de laboratoare şi, cu oarecare strâmtoreală, şi pentru cabinetele dascălilor. Ar fi fost extraordinar dacă, la prezentarea machetei în faza de proiect, făcută şefului statului, Nicolae Ceauşescu, acesta nu ar fi schiţat gestul atât de cunoscut de consilierii lui. Era un gest cu mâna dreaptă care rădea câte un etaj de la clădirile mari proiectate când i se prezentau machetele. Dar, uneori, gestul reprezenta şi raderea totală a unor biserici sau cartiere...

Generaţia actuală are acum răspunsul la întrebarea de ce nu au fost lăsate spaţii de cabinete în noua facultate. Acestea se geseau tocmai la ultimele etaje din corpurile A şi B şi au fost tăiate înainte de a se construi.

Prin 1990, separându-se cele două facultăţi din facultatea mamă, ne-am lovit imediat de problema spaţiului pentru cursuri şi seminarii. Întrucât participasem alături de decanul de atunci, profesorul Avram Heler, la definitivarea proiectului clădirii prin 1974, ştiam de tăierea ultimului etaj şi am sperat ca această „operaţie” a marelui „arhitect al României” să fi fost făcută după terminarea proiectului. În acest caz am fi putut obţine de

la proiectant aprobarea de supraetajare. Am făcut deci demersurile necesare.

Dar nu a fost să fie aşa. Nici un mare proiect nu putea fi demarat fără reducerea de rigoare a „Atotpriceputului". Ca urmare, clădirea s-a proiectat după „aranjarea" ei de către Ceauşescu şi nu se mai putea extinde ulterior.

Marş afară!

Era prin 1986. Ca şef al oficiului pentru studenţi străini aveam multe probleme de rezolvat. Una dintre acestea ar fi fost demnă de atenţia actriţei Brigitte Bardot ! (Nu ştiu dacă pe atunci se ocupa cu protecţia câinilor !)

Studenţii străini din Complex au găsit repede soluţii de a face valută pentru a-şi asigura plata taxelor sau a acoperi costul unui automobil. Una dintre acestea era următoarea. Se cumpăra din România un căţel de rasă cu 100 mărci germane. Se creştea căţelul în Căminul studenţesc din Complex până făcea un an, apoi se scotea certificatul medical şi se intocmea un paşaport pentru patruped. În vacanţă, acesta era dus şi vândut în Germania pentru 1500 mărci. Cu banii obţinuţi se cumpăra o maşină veche dar bună, care era adusă în România şi înregistrată cu număr 12...pentru studenţii străini.

Operaţia a luat amploare, astfel că în căminele unde locuiau studenţi străini, călcai pe căţei de rase scumpe când circulai pe coridoare.

Asta până când s-a luat decizia de a se expulza câinii din cămine. Bietele animale, ce-au mai pătimit, pe unde or fi stat ele ascunse la controalele zilnice până ce s-a stabilit că misiunea a fost îndeplinită. Eu am dus muncă de lămurire a studenţilor timişoreni ca să preia căţeii colegilor lor străini.

După un timp, câinii au reapărut la locul lor, în camere şi pe culoare.

Absolvenţi în familie !

Nu ştiu cum a fost la alte facultăţi dar la Electro' am avut situaţii impresionante privind numărul de absolvenţi din aceeaşi familie. Luându-i în ordinea cantităţii (începând cu 3) avem următorul clasament (probabil incomplet) :

Familia Isar : tatăl, mama şi o fiică,
Familia Budişan : tatăl şi două fiice,
Familia Nemeş : trei fraţi,
Familia Cicârlie: tatăl, mama şi un fiu,
Familia Toma C.: tatăl, mama şi două fiice,
Familia Ciugudean : tatăl (eu), mama şi doi băieţi,
Familia Jurca Ion : tatăl, mama, un fiu şi o fiică,
Familia Naforniţă : tatăl, mama şi două fiice,
Familia Andreiciuc : tatăl şi trei băieţi,
Familia Chiora : patru fraţi şi surori,
Familia Crâsnic: tatăl, mama şi patru fii,
Familia Bocancea : tatăl plus cinci fraţi şi surori.

Obs. : Ginerii, cumnaţii, cumnatele şi nurorile nu s-au considerat !

Referitor la această ultimă familie, recordmenă, aş vrea să vă spun câteva cuvinte. Erau din Sibiu, dintr-o familie cu stare materială foarte modestă dar toţi au fost muncitori şi serioşi. Predând la mai mulţi dintre ei (la secţia de Calculatoare şi automatică) disciplina de Dispozitive şi circuite electronice şi strigând odată catalogul mai dau de unul. Zic :

– Măăăi..., mai sunteţi mulţi ?

– Mai este unul la liceu care va veni la anul !, răspunde Bocancea .

Aflând eu mai multe despre ei, printre care şi faptul că erau simultan cinci studenţi (dintre care unul la Facultatea de Construcţii, adică al şaselea din familie), am încercat să-i ajut susţinându-i la Asociaţia Studenţilor pentru a obţine ajutoare materiale. Şi asta, pentru că doar doi erau bursieri şi toţi cei cinci aveau doar două cartele de masă ! Prin urmare, mâncau cu rândul la cantină, sărind ba cina, ba prânzul, ba amândouă...

Cred că ei deţin şi recordul Politehnicii, pentru că au terminat cu bine toţi cei şase fraţi şi surori. Ăsta record, dar şi un exemplu pentru mulţi din studenţii de azi !

Doctorandul inspirat

Prin anul 1970, în perioada campionatului mondial de fotbal desfăşurat în Mexic, meciurile erau transmise în direct doar noaptea, pe la orele 1...4. După ce am văzut unul din meciuri, terminat la ora 2, trebuia să stau o oră pentru a prinde meciul următor, care se dovedea foarte interesant.

De teama de a nu ațipi şi a nu pierde meciul mi-am propus să stau pe întuneric şi să mă gândesc la teza mea de doctorat, la care de patru ani căutam soluția miraculoasă. Am avut atunci presimțirea că în acea oră de meditație voi avea norocul mult aşteptat. M-am concentrat şi, convins că sunt aproape, am început să mă gândesc la cele mai trăsnite soluții.

Miracolul s-a produs ! În câteva minute am rezolvat problema esențială din teza mea. Am aprins lumina şi am redactat ideea ca să nu o pierd. Şi bineînțeles, nu am ratat nici meciul Argentina contra nu ştiu cine ! A fost într-adevăr un campionat mondial de neuitat !

Doctorandul distrat

Mai întâi trebuie să insist să credeți ceea ce vă povestesc mai jos pentru că este o întâmplare incredibilă !

Eu eram doctorandul, şi pot spune că eram foarte distrat pentru că lucram la teză (era în iarna lui 1970). Venind odată acasă la prânz mi-am propus să fac focul ca să încălzesc camera şi să pot lucra. Am adus lemnele necesare din magazia din curte, le-am pus în soba de teracotă şi am aprins focul.

M-am aşezat la masă şi am început să lucrez. După vreo oră constat că nu s-a încălzit în cameră şi apoi că nici soba nu se încălzea deloc. Deschid uşa sobei şi stupoare : lemnele nu erau în sobă ! Am rămas blocat dar, revenindu-mi, încep să caut lemnele prin casă, fiind sigur că le-am adus. După lungi căutări le-am găsit : erau în dulapul cu haine ! Noroc că nu aprinsesem focul !

Imagini incredibile !

Era prin anii ’80, luna Aprilie. Am trecut podul peste Bega, venind din centru, şi ce văd ? Pe clădirea facultății, atât pe corpul cu trei etaje cât şi pe cele cu cinci...şapte etaje era plin de oameni. Toți se uitau în direcția est – sud-est foarte preocupați. Nu, nu e ce credeți ! N-a aterizat pe stadion helicopterul lui Ceauşescu cum s-a mai întâmplat. Ba atunci securitatea nici nu ne dădea voie să urcăm pe acoperiş şi trebuia să privim doar din spatele geamurilor închise.

Era cu totul altceva şi era o situație incredibilă. În acea zi de primăvară a avut loc un fenomen atmosferic extrem de rar. Aerul, cu o anumită umiditate şi cine ştie ce ionizare, a realizat un efect de lentilă cu magnificație de 10...20 pentru imaginile de la orizont.

M-am urcat şi eu repede pe platoul corpului A, care era mai aproape, şi am văzut incredibilul : Munţii Retezat erau la o distanţă de ordinul a 10 km. Se vedeau de altfel şi munţii Parâng, Godeanu, Ţarcu, Semenic. Îţi venea să iei rucsacul în spate şi să porneşti pe jos spre Retezat. Pe vârful tăiat al acestui munte se remarca şi zăpada !

Pentru cele câteva ore cât a durat vizibilitatea extraordinară nimeni nu a lucrat sau a ţinut ore. Poate doar lecţii de geografie pe teren...

Covorul prezidenţial

Prin anul 1988 cred, a avut loc la Facultatea de Electrotehnică şi la Facultatea de Mecanică din Timişoara deschiderea festivă a anului universitar, în prezenţa lui Ceauşescu şi a soţiei acestuia. Ca prodecan, am avut sarcina să mă ocup de pavoazare, reparaţii, decorări, expoziţa realizărilor, etc. Suma pusă la dispoziţia noastră de Minister pentru aceste amenajări depăşea de două ori tot ce se putea cheltui în două săptămâni.

O chestiune importantă dar şi dificilă era aceea a cumpărării unor covoare pe care să treacă marii conducători. Era dificilă pentru că, conform legii, nu era admisă cumpărarea de obiecte de lux cum erau mobilele şi covoarele. Aşa că, mai întâi, am căutat la Banca Naţională un tată de student la noi, pe care l-am lămurit că vom cumpăra covoare pentru protecţia conducătorilor contra alunecării şi accidentării ! Deci am obţinut acordul de plată.

După aceea, a venit o lungă căutare de covor prezidenţial prin toate magazinele din Timişoara. Am fost un mare norocos că am rezolvat problema. Cei de la Mecanică au luat un covor lung şi îngust, cu aspect modest. Covorul nostru era de 100m lungime şi 3m lăţime, de culoare albastru deschis cu alb în degradé şi lua ochii ! Mi-a trebuit o armată de oameni să-l încărcăm în camion, să-l descărcăm la facultate şi să-l întindem. A costat cât patru maşini Dacia. Acoperea însă tot traseul prin parterul facultăţii. Văzându-l, domnul rector Ioan Anton a rămas înmărmurit :

– Unde ai găsit Ciugudeanule, aşa un covor grozav ?

Dar să vă spun ce efect a avut acel covor asupra conducătorilor ce au vizitat în 15 Septembrie şcoala noastră ! Ceauşeştii radiau de plăcere. Se simţeau ca în ceruri (cum le şi convenea). Vizita la facultatea noastră a reuşit foarte bine. Iar eu încasam felicitări peste felicitări.

Vizita Mare a trecut. Cu eforturi şi chinuri covorul a fost strâns şi depus în Magazia institutului. O şedinţă de Senat a discutat special ce-i de

făcut cu el. A fost atunci folosit pentru sala de şedinţe a Senatului (arăta acum splendid), pentru birourile importante din rectorat, pentru decanatul de la Electro şi a mai rămas ceva în magazie.

Eu, care m-am zbătut o săptămână ca să-l procur, am cerut aprobarea noului rector ca să obţin $10m^2$ pentru cabinetul în care lucram cu alţi 3 colegi. Nu am obţinut aprobarea ! Nu era de nasul nostru.

Ceva însă, puţin mai târziu, m-a făcut să nu mai regret că nu am primit o bucată din acel teribil covor. Aşa cum un cer albastru de azur, cu nori subţiri albi (ca şi covorul în cauză) este acoperit repede de nori negri, faimosul covor prezidenţial avea hiba că se murdărea repede, arăta foarte urât şi nu se lăsa curăţat nicicum ! În câteva luni (aşa a vrut poate Cel de Sus) tot ce a fost frumos s-a stins. Covorul a fost scos de peste tot şi a dispărut din viaţa noastră!

Cavalerul cu emiţător

Prin anii ’90, după apariţia telefoanelor mobile, un student de la Electronică a fost surprins în holul facultăţii, în timpul unei sesiuni de examene, de către decanul de la Calculatoare, în timp ce dicta la un emiţător electronic tratarea unui subiect de examen de... calculatoare. Locul, nu prea sigur de efectuare a transmisiei a fost probabil ales pentru ca să nu fie o distanţă mare până la receptor.

Decanul „s-a prins” repede despre ce e vorba şi l-a întrebat :

– Ce faci tu aici ? Cui transmiţi cursul prin radio ?

Abordarea a făcut ca transmisia să se întrerupă şi nici în sălile apropiate nu s-a mai putut descoperi receptorul sau telefonul mobil receptor.

Studentul cu pricina a fost dus în decanat unde a declarat că dădea consultaţii pentru pregătirea de examen unei studente al cărui nume nu-l poate dezvălui din cavalerism.

Era totuşi ciudat că un student electronist putea da consultaţii unuia calculatorist. Dar, ca în multe cazuri din justiţia română, acesta a fost clasat din lipsă de probe...

De la Bacalaureat

Participarea mea ca preşedinte de comisie la Bacalaureat a fost de scurtă durată. Am cules doar o poantă drăguţă dintr-o teză de Literatura

română. Un elev, foarte bun de altfel, şi-a permis să scrie la subiectul Ştefan cel Mare în literatură :

„Ştefan cel Mare, ca tot omul, avea şi el copii din flori !”

Ceva însă m-a făcut să refuz a mai merge la Bacalaureat. Veți înțelege din povestirea care urmează.

Cu mulți ani în urmă, un coleg era preşedinte la un anume liceu. El deținuse ambele chei de la casa de fier a şcolii în care erau depuse tezele elevilor. El deschidea zilnic casa şi distribuia tezele spre corectare apoi, le punea la loc spre păstrare.

Bacalaureatul s-a terminat, tezele s-au predat la inspectoratul județean de învățământ, s-au semnat diplomele şi, totul fiind în ordine, a urmat despărțirea de directorul şcolii. Înainte de plecare, fostul preşedinte a predat cheile casei de fier, s-a ridicat şi a salutat pe directorul şcolii. Acesta s-a ridicat şi el, a deschis uşa casei goale şi s-a scuzat că merge după directorul adjunct ca să-şi ia şi de la acesta bun rămas. După câteva clipe, s-a deschis fundul casei de fier (!) şi prin aceasta, preşedintele a putut strânge mâna întinsă de directorul adjunct aflat în biroul alăturat...

Poveste veche...

Prin anii ’50, profesorul Plauțius Andronescu pleca de la consultațiile ținute săptămânal, Marțea seara, însoțit pe rând de către un student de companie. Locuia aproape, pe Corso.

A venit rândul la însoțire şi studentului de atunci Ioan Matlac (azi profesor la Universitatea din Braşov). Profesorul se tot oprea şi vorbea tare despre studenții săi. Zise :

– Vedeți, sunteți doar 20% ingineri „născuți” ! Cu restul se cheltuie degeaba ! Dacă aş avea eu cuvânt... Paguba ce o fac ceilalți în intreprinderi depăşeşte salariile lor !

(Relatată de prof. Ioan Matlac)

Eu totuşi am observat la absolvenții noştri mai recenți un lucru încurajator: se maturizează după vreo patru ani de la absolvire de nu-i mai recunoşti, se pun pe treabă, învață meseria şi nu ne mai fac de ruşine. Desigur, firmele trebuie să investească acest timp în ei ca pe urmă să fie mulțumite de rezultatele lor (părere recentă de la ALCATEL). Oare nu putem să-i „scoatem” mai maturi deja de la terminarea studiilor ?

Mi-am încercat odată şansa...

Era în 1993. Am mers la Bucureşti spre a depune dosarul meu pentru candidatură la un premiu al Academiei Române pe anul 1991. Era vorba de o carte foarte bună de proiectare în electronică, cu multe contribuţii originale, scoasă în mare tiraj şi mult apreciată de electroniştii din toate centrele universitare.

Trecând dimineaţa pe la prietenul meu, profesorul X de la Facultatea de Electronică din Bucureşti şi spunându-i eu pricina venirii mele în capitală, acesta îmi zise :

– Ca să ai şanse reale la premiu, trebuie să-l rogi pe fostul tău coleg de facultate şi prieten foarte bun, Vasile Baltac, să te prezinte Preşedintelui Academiei, cu care se cunoaşte foarte bine ! Fă cum te învăţ eu !

Am ignorat totuşi traseul indicat de un om cu experienţă în Bucureşti. Nu era stilul meu să încerc să obţin ceva ce poate nu mi se cuvenea. Am mers direct la Academie, am căutat persoana ce se ocupa de electronişti, am predat dosarul şi am luat-o spre ieşire.

Aici soarta mi-a făcut din nou oferta cu calea ocolită : dau nas în nas cu colegul meu Vasile Baltac, o somitate în domeniul calculatoarelor electronice, care tocmai se pregătea să intre, unde credeţi ?,... la Preşedintele Academiei !!

– Mircea, ce faci aici ? mă întrebă Bazil (aşa îl botezasem chiar eu ca student şi aşa i-a rămas numele) şi mă îmbrăţişă.

Nu ne mai văzuserăm de ani de zile şi tocmai atunci a apărut ! Să mai zici că soarta nu se ocupă de om ! Am stat câteva minute de vorbă, bineînţeles fără ca eu să-i spun de ce eram acolo... Apoi, el a intrat la Preşedinte iar eu am luat-o încet şi mulţumit spre Gara de Nord.

A !... Am uitat să vă spun că nu am avut şansă...

N-a fost gafă

La o consultaţie de Marţea seara cu profesorul Plauţius Andronescu, în toamna lui 1958, acesta, vorbind de vectori, viteză, acceleraţie, forţe, ne pune următoarea întrebare :

– Ia spuneţi-mi voi cum ne dăm seama că trenul merge încet printr-un tunel curb ?

Au spus unii de forţa centrifugă dar când trenul merge încet aceasta nu se simte. Atunci eu, vrând să fac o glumă bună, am strigat din fundul sălii (după care m-am ascuns sub bancă) :

– Cu busola !
– Care ai zis mă cu busola ?, întrebă profesorul.

Eu am înghețat de frică, simțind că am făcut o gafă ce mă va costa. Dar nu am putut sta ascuns deoarece profesorul a mai întrebat odată. M-am ridicat tremurând în picioare.

– Bravo mă ! zise temutul profesor.

Ascultă comanda la mine !

Cum v-am mai povestit, în toamna anului 1962, după absolvirea facultății, eram în serviciul militar de trei luni la Roman. Se ştie că trebuia să exersăm pentru examenul de sublocotenenți comenzile ce se dau soldaților din pluton. Eram duşi în curtea unității şi fiecare îşi comanda singur mişcarea, direcția, întoarcerile, etc. Era o distracție teribilă să vezi peste o sută de ingineri din Timişoara şi Bucureşti cum „se prosteau" prin curtea unității strigând care mai de care comenzi. Auzeai pe unul comandând :

– Soldat, direcția gardul din față pe care se află o cioară, înainte maaarrrşşş !

Era cea mai potrivită comandă pentru că, după ce soldatul ajungea la gardul respectiv, cioara zbura pe alt gard şi mişcarea se continua automat cu schimbarea direcției, fără altă comandă, până ce obosea cioara sau soldatul.

Dar cele mai gustate comenzi erau cele răcnite cu mult profesionalism de colegul meu Ion Dulcă (din Râmnicul Vâlcea) care era inimitabil. De altfel, stofa sa de comandant s-a văzut şi după angajarea ca inginer stagiar la Combinatul Siderurgic din Hunedoara, unde, după scurt timp, a devenit energetic şef ! Cred că a fost cea mai rapidă avansare spectaculoasă a unui absolvent de Electro' din toate timpurile.

Gradații din unitate îl invidiau pentru „militarismul" desăvârşit al comenzilor sale. Ofițerii superiori îl remarcaseră şi deseori, seara, pentru a se delecta, îl puneau să comande plutoanele de ingineri la pas de front prin unitate.

Odată, fiind Duminică şi sărbătoare (probabil 7 Noiembrie), ni s-a dat permisie în oraş. Ce să faci în plictisitorul oraş Roman ? Ne-am dus şi noi la grădina de vară din parc, fiind timp călduros, şi am băut câte o bere – două. Când ne-am mai încălzit, i-am sechestrat lângă noi pe cei doi țigani cu vioară şi saxofon care cântau pe la mese şi am tras nişte cântări de toate felurile, inclusiv imnul studenților electricieni.

S-a făcut seară când ne-am amintit că ora 21 era capitală pentru revenirea în cazarmă. După asta erai dat dezertor şi ajungeai pe mâna Tribunalului Militar. Aşa că repede ne-am pus în mişcare spre cazarmă, la poarta căreia eram pe la ora 21.10. Ca să nu avem necazuri ne-am încolonat (eram vreo treizeci) şi colegul Ion Dulcă, plin de iniţiativă, a preluat comanda plutonului. Comenzile lui au răsunat ferme ca niciodată. Văzând cei de la poartă o acţiune atât de bine organizată ne-au deschis larg porţile şi am intrat repede. Scăpaserăm cu bine de o pedeapsă severă. Am ajuns direct la adunarea de seară unde se făcea apelul.

Acolo să vezi ce ne-au auzit urechile. Comandantul politic al unităţii a ţinut să ne dăscălească foarte aspru :

– Tovarăşi elevi ! Comportarea dumneavoastră din permisie din parc a pătruns ca un fir roşu în cazarmă ! Aţi consumat băutură pestriţă şi aţi făcut chef cu ţigani ! Aveţi noroc cu viitorul locotenent Dulcă Ion, care v-a readus cu cinste şi mândrie militară în unitate ! Dar veţi fi consemnaţi pentru următoarele două săptămâni de permisie.

Valiza de electronist

În anul meu de 55 studenţi (1960) erau doar câţiva electronişti amatori. Printre aceştia se număra şi colegul Remus Telescu, devenit celebru mai târziu la ITC şi Fabrica de Memorii din Timişoara.

Eram la una din convocările militare, la Bucureşti, după terminarea anului III. S-a efectuat de către conducerea unităţii un mare control al ordinii din dormitoare. Apoi, am fost scoşi cu toţii în curtea cazărmii, unde s-a pus pe jos o pătură şi s-a vărsat conţinutul valizei colegului Telescu, citat ca exemplu negativ.

Ce era acolo nu vă puteţi imagina. Erau amestecate de-a valma : haine curate cu rufe murdare, rechizite şi cărţi de electronică, prosoape, lămâi, mere şi tuburi electronice, plăci cu socluri pentru montaje electronice, transformatoare mici, diode, ciorapi şi componente pasive, periuţa de dinţi şi uneltele de ras, ciocanul de lipit, scrisori, lupe, pantofi, batiste, conductoare, cleşti, slănină, cursuri, şurubelniţe, ceapă, etc.

Bietul Telescu amuţise. A trebuit să-l ajutăm cu toţii să-şi adune lucrurile şi să le ducă în dormitor. Apoi a făcut ceva ordine.

Unu Mai muncitoresc...

La 1 Mai 1958, armata rusă (de la suprafață !) începuse să plece din România. Mai erau totuşi mulți ostaşi la Timişoara. Sărbătoarea de 1 Mai de la Politehnică s-a ținut, ca de obicei, cu invitați de înalte grade sovietici, în sala Cantinei 2MV. Corul Politehnicii, din care făceam şi eu parte, avea de cântat fără pregătire cunoscuta piesă „Unu Mai" de Ciprian Porumbescu.

Dirijorul nostru de la Filarmonică a apucat să ne întrebe dacă ştim versurile şi văzând situația ne-a ordonat să folosim prima strofă de trei ori, că tot nu se prindeau tovarăşii sovietici. Iar românii... nu contau pentru că erau aduşi acolo cu forța.

Am fost chemați pe scenă şi ne-am prezentat cântecul, care a stârnit un ropot de aplauze din prima bancă, unde erau prietenii noştri, şi râsete în rest.

Bilanțul de timp

Prin anii '60 am fost cooptat în colectivul de redacție al revistei studenților din Politehnică, „MICRON". Pentru unul din numerele revistei am primit sarcina de la comitetul de partid pe institut (care verifica fiecare cuvânt şi cenzura tot ce nu era „pe linie") să scriu un articol despre bilanțul de timp săptămânal al studentului de la politehnică.

Am lucrat mult la acel bilanț şi cât se poate de serios, pentru că eram şi eu curios dacă studentul poate face tot ce i se cere şi-i mai rămâne timp de odihnă şi cultură. Pe atunci programul de învățământ cuprindea 36 ore pe săptămână (azi doar 28) plus 6 ore de pregătire militară pentru băieți şi deci era normal ca studentul ce vroia să le facă pe toate cum trebuie nu avea timp suficient. Bilanțul final mi-a arătat că săptămâna ar fi trebuit lungită cu două zile pentru rezolvarea tuturor sarcinilor.

Cenzura de la partid a venit imediat. Profesorul David Fränkel, de la Electro' mi-a cerut să modific calculele astfel încât timpul dintr-o săptămână să ajungă studenților pentru toate cele. Încă puteam renunța la publicarea articolului dar m-am gândit că e păcat ca atâtea calcule să se piardă şi că, poate, unii le vor corecta cândva. Articolul a fost publicat şi a fost folosit de conducere pentru a-i contra pe studenții ce se plângeau în sedințe că programa de învățământ e prea încărcată.

Întrebări grele

De prin anul 2000, la propunerea mea, la Facultatea de Electronică şi Telecomunicaţii s-a alcătuit o listă cu întrebări de licenţă (fără răspunsuri servite) la nouă materii, spre a-i determina pe absolvenţi să înveţe măcar unele chestiuni de bază pentru examenul final de susţinere a diplomei şi licenţei.

Procedura nu a avut mare succes pentru că foarte puţini din absolvenţi au înţeles importanţa repetării pe această cale a materiilor de bază. Ca urmare, la examenul de licenţă, deşi se puneau întrebări uşoare din lista anunţată cu luni înainte, puţini absolvenţi şi anume cei buni, răspundeau bine la întrebările simple puse. Am ajuns ca noi, membrii comisiei, să ne jenăm de neştiinţa unora. Iar absolvenţii ieşeau şi ei jenaţi din sală.

Atunci am glumit propunând comisiei să punem întrebări grele; măcar dacă absolvenţii nu răspund să nu ne simţim jenaţi noi profesorii şi să nu se mai jeneze şi ei ! Comisia s-a distrat la această propunere dar profesorul Aldo De Sabata a ţinut s-o încerce. A început să pună cele mai grele întrebări din listă şi astfel, nimeni nu s-a mai simţit jenat...

Chinul absolventului

Era prin 1998. Am făcut o vizită la fabrica de jocuri electronice a firmei RET din Calea Buziaşului. Ea aparţinea curajosului nostru coleg Mircea Tomoroga şi mai mulţi absolvenţi de la noi lucrau acolo.

Inrtând în laboratorul de concepţie de noi produse dau de un absolvent cu medie de 9.50 pe care îl ştiam de la facultate. Acesta se chinuia să facă o sursă de tensiune stabilizată care să aibă gama începând de la 0V. Folosea în schemă un amplificator operaţional alimentat cu o singură sursă.

Absolventul era nervos şi, pentru că nu reuşea să obţină 0V, arunca la coş unul după altul amplificatoarele, afirmând că sunt proaste. I-am amintit că are în cursul ce i l-am predat amplificatorul alimentat cu o singură sursă şi l-am învăţat că atunci când ceva nu merge şi nu merge să caute greşeala şi la el.

Alertă de grad 1 la Electro'

Prin anii '80, banii echipei de fotbal Poli Timişoara erau ţinuţi în casa de fier din decanatul facultăţii. Se zicea că sunt destul de mulţi pentru acea vreme. Cheia de la seif era ţinută permanent de o secretară de încredere, care o lua cu ea la plecarea acasă.

S-a întâmplat odată ca secretara şi soţul ei să parcheze maşina în centru şi să coboare pentru o oră la coafor. Poşeta cu cheia respectivă şi cu cheile de la locuinţă a fost lăsată din greşeală în maşină. Bineînţeles că poşeta a fost sustrasă de un „amator" şi să vezi apoi groaza pe capul celor doi.

Atunci, au decis ca soţul să se ducă acasă spre a preveni spargerea apartamentului (poate au fost urmăriţi şi furtul era premeditat) iar secretara să se ducă repede la facultate unde, cu portarul, să păzească seiful. Cei doi soţi au stat săracii toată noaptea de pază la locurile stabilite şi nu s-a întâmplat nimic.

Dar teama că în acea oră ar fi putut fi sustraşi banii echipei Poli a persistat, astfel că dimineaţa, meşterul atotştiutor N. Negruţ a primit sarcina să forţeze casa de fier. Meşterul era foarte meticulos şi căuta întotdeauna din mers cea mai bună soluţie. Aşa că emoţiile au mai durat vreo oră. Casa a fost deschisă, banii erau acolo, iar Poli nu a căzut în B în acel an ! Dar casa de fier nu a mai putut fi recuperată, fiind „operată" de meşterul Negruţ.

Primul tiristor

Primul dispozitiv semiconductor de comandă a curentului redresat – tiristorul – a fost adus devreme la facultatea noastră, de către şef de lucrări (pe atunci) Tiberiu Mureşan, care făcea doctoratul în Cehoslovacia. Eu eram asistent, mie mi l-a dat, şi am realizat repede o lucrare nouă de laborator, foarte modernă.

Era o lucrare cu care ne mândream la studenţi deoarece tiristoarele încă nu intraseră în aplicaţii la Timişoara cel puţin. Încercam să avem grijă de acel unic tiristor şi atenţionam studenţii să nu producă un scurt-circuit în sarcină. Păcat că nu am prevăzut şi un circuit de protecţie electronică a
dispozitivului dar asta era şi mai puţin cunoscută pe atunci.

Inevitabilul s-a produs ! Sonda osciloscopului cu care vizualizam forma curentului redresat s-a defectat făcând chiar ea scurt-circuitul.

Astfel, după un an de lucrare modernă cu dispozitiv semiconductor, am revenit la tubul ionic tiratron. Au trecut câțiva ani buni până ce am primit din nou tiristoare...

Că veni vorba de tuburi ionice

Profesorul Alexandru Rogojan ținea mult la pregătirea de bază a studenților şi de aceea nu mai ajungea să predea şi componentele mai moderne apărute. Eu predam prin 1970 cursul de Dispozitive şi circuite electronice la secția de calculatoare şi profesorul mă obliga să mai predau tuburile ionice (cu gaz) deşi apăruseră deja circuitele integrate. La acestea din urmă nu mai ajungeam din lipsă de timp.

Odată am decis să nu mai predau vechile tuburi cu gaz ca să ajung să predau circuite integrate. Profesorul a aflat cumva nu ştiu cum, şi m-a certat zdravăn. Mi-a zis :

– Predă tuburile că circuitele integrate le învață apoi inginerii singuri !

– Nu-i atunci mai bine ca inginerii să învețe singuri tuburile cu gaz, asta în cazul că ar mai avea nevoie de ele ?

A ieşit cu mare supărare... dar profesorul Rogojan îşi certa oamenii doar în catedră iar afară le lua apărarea şi se lăuda cu ei ! El era primul care observa când cineva trebuia avansat şi o făcea imediat ce oamenii îndeplineau condițiile.

Cine n-avea memorie...

Studentul de pe atunci (anii ’60) Mihail Tănase, era examinat la Mecanică de profesorul Gheorghe Silaş. Prezenta ecuațiile lui Lagrange de speța doua şi se cam tocmea cu profesorul la nişte coeficienți.

– Ştii ceva, vii la toamnă, spuse profesorul.

– Domnule profesor, zise asistentul, acest student a câştigat olimpiada de Mecanică pe țară !

– Atunci cum de nu eşti sigur pe ecuații Tănase ?, întrebă profesorul.

– Nu pot memora formule, domnule profesor !

– Bine, ai 7 şi vii la mărire de notă în toamnă.

(Relatată de prof. Mihail Tănase)

Din nou memorare...

Acelaşi student Mihail Tănase, susținea examenul de Electrotehnică în fața profesorului Plauțius Andronescu, vorbind de legile electrotehnicii. Dar nu putea prezenta chestiunea exact cu cuvintele spuse de profesor la curs. Profesorul ținea mult la cuvintele sale, aşa că nu a fost mulțumit şi i-a dat doar nota 8.

– Regret domnule profesor, dar nu sunt un papagal !, zise supărat Tănase.

Profesorul a ținut minte această replică şi la următorul examen a pus asistentul să-l examineze, spre a evita o ceartă.

(Relatată de prof. Mihail Tănase)

Demonstrație practică

Profesorul de Fizică, Alexandru Cişman, a încercat să-i facă pe studenți să înțeleagă mai bine cum e cu forțele de acțiune şi reacțiune. A scos atunci în față mai mulți studenți, i-a înşirat unul în spatele celuilalt şi l-a împins pe cel din față. Pentru că a împins puțin mai tare decât trebuia, ultimul student a căzut. Zise atunci profesorul :

– Aici nu a fost cauza reacțiunii ci acțiunea a fost prea tare !

(Relatată de prof. Mihail Tănase)

Cine vrea 10

La examenul scris de Geometrie analitică, profesorul Borislav Crstici anunța trei probleme, plus una mai grea pentru cei care vroiau să ia nota 10.

Studentul Mihail Tănase le face pe toate patru apoi iese din sală. Când ajunge pe culoar îşi dă seama că a greşit la a treia problemă, care era şi uşoară.

La examenul oral care a urmat a răspuns bine.

– Să vedem ce ai făcut la scris, zise profesorul, uitându-se peste lucrare... Ai zece !

Tănase pleacă repede din sală şi dispare ca din puşcă după colțul culoarului. A mai auzit doar cum profesorul, ieşit după el, striga :

– Şmechere ! Ai greşit problema a treia !

(Relatată de prof. Mihail Tănase)

Prieteni până la examen

În anul doi de facultate, studentul Mihail Tănase lua masa de prânz la cantina dietetică din clădirea de pe strada Remus. S-a nimerit, ca şi în alte dăți, să stea la masă cu profesorul de Rezistența materialelor, Iosif Hajdu. Era deja o relație uşoară de prietenie între cei doi, ca între doi oameni care se tratează de aceeaşi boală şi țin împreună regim dietetic. Era însă chiar ziua când Tănase avea examen oral cu profesorul, fără ca acesta să ştie.

Pleacă ei împreună de la cantină şi merg spre Bd. Mihai Viteazul. Pe drum profesorul îl întrebă unde merge. Tănase îi spune că merge la facultate.

– Bine, şi eu merg tot acolo.

Intrând în clădire, profesorul mai constată că Tănase urcă cu el la etajul II. Ajung la sala cu pricina şi profesorul zice :

– Eu am examen aici, luându-şi la revedere.

Dar Tănase zice :

– Şi eu tot aici intru, că am examen !

– Fantastic, atunci trebuie să am grijă de tine, zise profesorul Hajdu.

Examinarea lui Tănase, ca şi a celorlalți studenți, dură de la ora 14.00 până la 21.30. Profesorul era foarte mulțumit dar continua examinarea ca să-i dea zece. Atunci Tănase îşi luă inima în dinți şi îi zise :

– Domnule profesor, dați-mi 9 că pierd trenul !

(Relatată de prof. Mihail Tănase)

Țeava îndoită

Prin 1960 profesorul de azi Corneliu Toma era student şi susținea examenul de Hidraulică cu doamna profesoară Viorica Anton. Asistentul Lavrinenco a ieşit la o țigară şi studenții i-au reamintit despre nelămurirea lui Corneliu în legătură cu țâşnitoarea de apă de băut de pe coridor.

Revenind în sală, asistentul i-a sugerat profesoarei să-l întrebe pe Corneliu despre nelămurirea lui : de ce când deschizi robinetul apa țâşneşte în sus ? Profesoara i-a adresat deci lui Corneliu rugămintea să povestească discuția avută pe acest subiect cu asistentul. Pe Corneliu l-a trecut transpirația.

– Păi,... l-am întrebat odată pe domnul asistent de ce când deschid robinetul apa țâșneşte în sus. Şi mi-a dat o explicație legată de presiunea apei cu care eu nu am fost de acord.

– De ce ?, întreabă profesoara.

– Eu i-am zis că acest lucru se petrece pentru că țeava este îndoită în sus, căci dacă țeava ar fi îndoită în jos apa ar țâşni în jos !

(Relatată de prof. Corneliu Toma)

E chestiune de amplificare

Tot în acea perioadă, Corneliu Toma era odată la un examen de Maşini electrice cu profesorul Toma Dordea. Avea de prezentat o schemă electrică a maşinii amplificatoare – amplidina – şi nu şi-o amintea exact. A desenat o schemă pe tablă şi începe s-o prezinte cu curaj şi voce tare :

– Amplidina amplifică de 5.000 până la 10.000 de ori !

– Schema ta nu amplifică de 10.000 de ori !, zice profesorul.

– Păi, am făcut-o pentru o amplificare de numai 5.000 !, răspunde Corneliu.

– Atunci, mai fă-i o legătură între punctele... ca să meargă !, îl sfătui profesorul.

(Relatată de prof. Corneliu Toma)

Vitezele cosmice

La examenul de Mecanică susținut în fața pretențiosului profesor Gheorghe Silaş, prietenul meu Corneliu Toma a prezentat calculul unor viteze ce trebuie atinse pentru desprinderea unui corp de pământ.

– Cum se numeşte prima dintre acestea ?, întreabă profesorul.

– Nu ştiu !

– Este „prima viteză cosmică”, îi spune profesorul. Dar cealaltă ?

– Este „a doua viteză cosmică” răspunde din intuiție Corneliu.

– Păi vezi, dacă ai ştiut-o pe a doua de ce nu ai ştiut-o şi pe prima ?

(Relatată de prof. Corneliu Toma)

Poza pentru panou

În acelaşi examen, cu profesorul Silaş, intră în sală fotograful institutului şi spune că a fost trimis de conducere ca să facă poza unui student fruntaş pentru panoul de onoare al facultăţii.

– Bine, bine ! Ia loc până ascultăm câţiva studenţi ca să găsim unul foarte bun !, zise profesorul.

Şi a început ascultarea primului student ieşit la tablă. Acesta s-a încurcat la răspunsuri, nu prea mergea. A trecut la al doilea şi situaţia era la fel. A ajuns la al treilea, care era Corneliu Toma. Profesorul se uită pe tabla scrisă de Corneliu şi zice :

– E în ordine la el ! Poţi să te pregăteşti de poză !, zice fotografului.

Acesta se ridică şi se apropie de tablă. Atunci profesorul bate cu piciorul tare în podea şi strigă :

– Nu poza, că l-am prins ! Ce-i acolo ?

Corneliu, transpirat, explică... Profesorul se declară în parte mulţumit şi fotograful se pregăteşte din nou. Profesorul însă bate din nou în podea şi zice :

– Poţi să pleci că l-am prins din nou, n-ai ce poza ! Totuşi mai stai să mai ascult şi pe alţii.

Corneliu a rămas să se gândească la încă o întrebare, timp în care au fost testaţi alţi câţiva studenţi. Nu s-a găsit altul mai bun decât Corneliu şi întrucât, după ultima discuţie profesorul a fost mulţumit, în fine, poza pentru panou s-a făcut.

(Relatată de prof. Corneliu Toma)

La admitere

Era examenul de admitere la facultate, prin anii ’60. La oral examinau domnii profesor Borislav Crstici şi asistent Horst Klepp. Pe atunci candidat, profesorul de azi Dan Stoiciu, a terminat ce avea de scris pe tablă şi aştepta să fie examinat. Alături era chestionat un candidat mai slab, care nu se descurca.

– Deci cum e ?, întreabă profesorul Crstici.

Candidatul reia, schimbând explicaţia.

– Păi dumneata ai spus adineaori exact pe dos !, revine profesorul.

Cel examinat se bâlbâie...

– Măi, zice profesorul, tu ştii la ce facultate candidezi ?

(Relatată de prof. Dan Stoiciu)

Întrebări ale studenților aerieni...

Doamna Gabriela Vintilă, cunoscuta noastră secretară, este zilnic întrebată de studenți te miri ce. Iată câteva dintre întrebări, care i s-au pus într-un interval de 8 minute :

„– Şi în semestrul II e obligatorie prezența la cursuri ? Ştiți, vine primăvara...!"

„– Trebuie în anul viitor să recuperez lucrările de laborator nerecuperate anul trecut ?"

„– Dacă am fost exmatriculat, pot eu să mai susțin acum examene pentru cazul că mă răzgândesc şi mă reînmatriculez ?"

(Relatată de Gabriela Vintilă)

Scuze

Într-o dimineață de prin anii '90 conferențiarul Ioan Jiveț, de la catedra de Electronică aplicată, vrând să se urce la volanul maşinii ca să vină la facultate, constată că maşina nu mai e în parcarea de la bloc. Intră în alertă şi reclamă furtul la Poliție. Toți colegii aflară repede cele întâmplate şi erau afectați de necazul lui.

A doua zi, pornind pe jos spre facultate trece pe lângă maşina sa, parcată ceva mai departe de bloc, şi îşi aminteşte că negăsind loc a pus-o pe altă stradă şi a uitat total de acest lucru.

Atunci, colegul Jiveț dă un telefon la facultate ca să amâne cursul şi pleacă glonț la Poliție unde îşi cere scuze pentru deranjul pricinuit.

– Nu sunteți primul care a pățit aşa ceva, i-a spus ofițerul.

(Relatată de d-na G. Vintilă)

Lecție cu Plaușius...

Prin anul 1968, la un curs de electrotehnică, profesorul Plaușius Andronescu zice :

– Măi papagalilor cu pene violete, ştiți voi ce e o *diferențială* ?

Dar studenții erau prea emoționați ca să îndrăznească să răspundă.

– Imaginați-vă o farfurie cu supă. Iei o lingură de supă. Asta e o diferențială !

(Relatată de prof. Mircea Chivu)

Efectele fotbalului

Profesorul de matematici Nicolae Neamțu vine odată necăjit la curs, după ce Poli a pierdut un meci acasă cu UTA Arad.

– Cei din Arad să se scoale în picioare !

Deci cei vizați s-au sculat tremurand.

– Aşa, v-am reținut... pentru examen !

(Relatată de şef lucr. Mircea Tomorogă)

Zonă cu secrete

Pentru a realiza un panou cu poze din facultate pe care urma să se anunțe acțiunea „Balul bobocilor", colegul Mircea Tomoroga, pe atunci student în anul V şi deci organizator principal, a luat cu el fotograful institutului şi a preluat imagini cu laboratoare şi studenți.

Intrând astfel şi în Centrul de Calcul al institutului din clădirea Facultății de Construcții şi fotografiind studenții în jurul unui calculator mare fără vre-o aprobare de la cineva, a avut surpriza să i se reproşeze că era zonă secretă. I-a fost imediat confiscat filmul din aparat.

Mai rău a fost că a trebuit s-o ia de la capăt cu unele pozări.

(Relatată de şef lucr. Mircea Tomoroga)

Reîntâlnire

Era prin 1983. La primul curs cu studenții din anul II Calculatoare am făcut apelul spre a-i cunoaşte pe cei cu care urma să lucrez un an întreg. Pe unii îi mai întrebam de unde sunt.

Strig o studentă şi îmi spune că este din Oraşul Victoria. Tresar, pentru că acolo îmi făcusem stagiatura după terminarea studiilor. Apoi, calculez în gând repede şi îi zic :

– Ne-am cunoscut pe stradă în Victoria !

La care, studenta rămâne surprinsă şi fără glas.

– Da, zic eu, dar dumneata erai în cărucior şi nu–ți mai aminteşti !

Ceea ce ai

Profesorului Alexandru Rogojan îi plăcea o anume poantă despre calculatoarele electronice, pe care o auzise la o conferință internațională.

Se zice că a întrebat cineva din sală pe un specialist ce a prezentat o expunere :

– Care este cel mai bun calculator electronic la această oră ?

Specialistul, spre a se face înțeles, povesteşte următoarea glumă. Un ofițer american din Hawaii nu prea îi mai dădea atenție soției sale din America. La un moment dat aceasta îşi dă seama ce se întâmplă şi-l întrabă la telefon :

– Şi în fond, ce au în plus femeile de acolo față de mine ?

La care ofițerul îi spune simplu:

– Nimic, dar ceea ce au, au aici !

Apoi specialistul răspunde celui ce l-a întrebat la început :

– Deci, cel mai bun calculator este cel pe care **îl ai** !

Un nou titlu didactic

Prin 1983 aveam băiatul cel mare în clasa I-a la o şcoală generală din cartier. Duc copilul la şcoală dar aflu că învățătoarea lor este bolnavă şi urma ca cei 35 de copii fără învățătoare să fie duşi în altă sală peste alți 35 copii. M-am cutremurat ştiind cât sunt de cuminți 70 de copii într-o sală, cu o singură învățătoare.

Cum nu aveam câteva zile ore la facultate, am cerut voie directoarei şcolii să o înlocuiesc eu pe învățătoarea bolnavă. Mă gândeam că va dura doar o zi. Am primit încuviințarea, am dat un telefon la catedră şi am preluat funcția de învățător.

M-am prezentat în clasă şi am decis să fac exact materiile din orar. Am făcut deci Citire, unde i-am mai învățat câteva litere, apoi Aritmetică. Le-am dat temă în bancă şi le-am dat note pe caiet. Un copil se ridică şi mă întreabă ;

– Tovarăşe învățător, nota 6 e notă bună ?

Mi-am dat seama că nici nu cunoşteau notele. Apoi am făcut cu ei Desen. Le-am pus un obiect pe catedră şi le-am cerut să-l deseneze. Un băiat ager termina imediat de desenat şi avea un talent deosebit. A trebuit să-i dau separat teme. Desena maşini, vapoare, avioane, în spațiu şi cu umbre. (Mai târziu le-am spus părinților lui să-l dea la cercul de desen de la Casa copiilor şi am auzit că a terminat facultatea de Arte plastice, devenind un dizainer foarte bun).

Copiii erau greu de stăpânit în timpul orelor. La sfârşitul zilei, de altfel, am cerut directoarei să mărească salariile învățătorilor !

Ei, dar a venit şi ora de Muzică !! Nu m-am dat bătut. Am scris caligrafic pe tablă textul cântecului de muzică uşoară „ Păpuşa” de Mihai Constantinescu. Mai întâi a trebuit să le explic literele pe care nu le făcuseră şi apoi am citit cu toţii textul cu voce tare, spre a-l învăţa.

Atunci i-am învăţat melodia frumoasă a cântecului. Am avut mare succes. Directoarea şi alţi dascăli liberi ascultau pe la uşă şi se distrau. Am primit în pauză felicitări.

Totul a durat trei zile dar au fost foarte grele. I-am mai stăpânit făcându-le proiecţii de diafilme dar şi atunci, nu mă mai lăsau să termin. A patra zi a venit învăţătoarea lor şi m-a eliberat. Am întrebat-o cum reuşeşte să-i stăpânească pe copii. A fost însă o experienţă de neuitat.

Revenind în fine la facultate, mi-am auzit noul titlu didactic: conferenţiar-învăţător !

Picaţi din lună

Pe timpul stagiaturii mele la Combinatul Chimic din Victoria, efectuam multe deplasări în capitală pentru a lucra pe lângă un proiectant de automatizări spre a-l ajuta să termine mai repede un proiect legat de uzina noastră.

Într-o dimineţă de iulie, pe la ora 5, stăteam obosit şi prost dispus pe peronul gării Ucea, asteptând să vină acceleratul de Sibiu-Bucureşti, care era în mare întârziere. Veni însă mai repede acceleratul pe direcţia inversă. Din acesta a coborât o familie de bătrâni foarte bine îmbrăcaţi şi cu o droaie de bagaje elegante. Cum peronul era pustiu, bătrânelul a venit la mine şi m-a întrebat :

– Domnule, nu ştii pe-aici vreo căruţă să ne ducă până în satul Scoreiu ? (Acolo nu oprea acceleratul).

Eu, prost dispus şi fără chef de vorbă la acea oră, îi răspund nervos :

– Dar dumneata vii din America de nu ştii că pe aici sunt şi autobuse ?

– Da domnule, din America ! Am plecat acum 30 de ani de pe aici şi nu mai ştiu cum stau lucrurile. Mă cheamă Gavrilă.

Atunci le-am explicat care e situaţia şi i-am ajutat să meargă în spatele gării la autobus.

Maestrul cofetar

În Combinatul Chimic din Victoria se găseau gratuit majoritatea ingredientelor necesare spre a face vara înghețată, multă şi ieftină. Laptele se găsea în cantități uriaşe căci era antidot distribuit la chimişti. Ouăle se aduceau de către sătenii din satele învecinate care nu mai ştiau ce să facă cu atâtea câte se produceau în gospodării. Zmeura creştea peste tot în combinat, care era ascuns în pădurile de la poalele munților Făgăraş. Se mai cumpăra doar zahăr de la magazinul din poarta combinatului, eventual un baton de vanilie.

Fiecare secție avea un „maestru cofetar". Acesta umplea cu lapte o găleată de 10 litri, punea conținutul a zece ouă, un kilogram de zahăr, zmeură, vanilie şi mesteca totul până la omogenizare cu o lingură de lemn.

Bine, bine, o să ziceți, dar cum se îngheța amestecul ? Foarte simplu, maestrul lua găleata şi se ducea în secția de fabricație a oxigenului. Lua nişte mănuşi îmblănite groase, punea găleata sub un robinet şi dădea drumul oxigenului lichid, la temperatura de -200 ^{o}C, din rezervor. Într-un nor de vapori, fără să vadă nimic, maestrul amesteca pe dibuite câteva zeci de secunde cu lingura în găleată până ce totul se întărea. Înghețata ajungea înapoi în secție, pe cele mai mari călduri de vară, la -30 ^{o}C şi încă nu se putea mânca. Multă înghețată am mai mâncat la Victoria.

Dar cum toate secțiile din combinat aveau un maestru cofetar, după o săptămână de vară se constata scăderea productiei de oxigen a combinatului. Aşa se făcu, că odată, directorul general, inginerul Ilarie, un om deosebit, a trebuit să ia o decizie fermă pentru stoparea risipei. Dânsul a dat un comunicat dur în combinat, care suna cam aşa :

„ Din cauza consumului exagerat de mare de oxigen la confecționarea înghețatei, care costă prea mult combinatul, se interzice total folosirea oxigenului lichid. Se va utiliza azotul lichid, care este mai ieftin !"

Punere în funcție

Spre sfârşitul stagiaturii mele de la Victoria (august 1963) am avut cele mai grele sarcini. Lucram la serviciul de investiții şi aveam de dat în funcțiune „înainte de termen" (asta era pe atunci lozinca dar era urmată şi de nişte premii bune) o secție de produs metanol. Eu mă ocupam de partea

electrică şi de automatizare. Aveam în ultima zi : de descărcat din vagonul de pe calea ferată un mare transformator de patru tone, de transportat utilajul până la staţia de transformare, de introdus aparatul pe o uşă insuficient de mare, de conectat şi de pus în funcţiune.

Dificultăţile au început repede. Nu se găsea în zonă o automacara pentru patru tone. Nici în alt oraş. Dar învăţasem ceva acolo. Când ceva nu mergea se aplicau metode egiptene. Am pus să se aducă două basculante cu nisip, am realizat o rampă din nisip şi am împins jos din vagon transformatorul. Camionul de transport avea lada la nivelul rampei şi s-a încărcat repede utilajul. La staţia de transformare rampa era la nivelul lăzii camionului şi descărcarea a mers strună.

Aici însă au apărut alte probleme. Transformatorul nu încăpea pe uşă. Am dat jos roţile acestuia şi mai lipseau 2 cm în partea de sus, unde era buşonul mic al rezervorului de ulei. Bine, am zis eu. Să vină un pikamer şi spargem grinda de beton exact cât trebuie ca să treacă buşonul. Atunci am văzut cum făcuseră nemţii betonul. Uzina producea la început explozibil (nitroglicerină) şi era construită de nemţi, care au făcut-o să reziste la bombardament.

Era imposibil să spargi un şanţ de câţiva centimetri lăţime în betonul grinzii uşii. Ne-am gandit la golirea rezervorului de ulei şi demontarea acestuia. Dar ştiam din practica de la Electroputere Craiova cât de repede se umezeşte uleiul şi cum trebuie din nou deshidratat. Ar fi durat câteva zile cel puţin. Atunci am tras lozul câştigător. M-am urcat pe transformator să studiez buşonul şi am constatat că nu era înşurubat destul. L-am înşurubat aproape 2 cm şi coborând am spus oamenilor să-l bage în staţie. Frecând de beton şi scrâşnind, aparatul a intrat la locul lui.

Toţi au sărit pe mine să mă pupe, ca la fotbal. Strigau – Bravo Timişoara ! Le-am câştigat premiile de punere în funcţiune !

Mărţişoare

Era 1 Martie 2005 şi i-am făcut cadou de mărţişor soţiei mele (surpriză) prima ediţie a acestei cărţi, tocmai apărută. Zice seara după ştirile TV :

– Ai văzut că fostul premier Adrian Năstase i-a dat ca mărţişor soţiei nişte perle de cultură ?

– Păi, eu nu ţi-am dat cartea mea cu o mulţime de „perle” autentice ?

La întâlnirea de 45 de ani

În iunie 2005, absolvenţii din promoţia 1960 s-au reîntâlnit la facultate.

– Ce sărbătorim azi ?, întreabă unul dintre colegi care a venit conştiincios la apel.

Altul, cu picioarele pe pământ îi răspunde :

– Prima zi din anii care ne-au mai rămas !

Privatizare

Absolventul Mioc din promoţia 1980 (secţia Calculatoare) s-a apucat în 1990 de agricultură. Şi-a cumpărat un tractor şi un pager şi a trecut la treabă cântând:

„C-un tractor şi cu un pager
Eu voi deveni manager”

Se pare că i-a mers bine .

Unde a pus Ceauşescu degetul...

Veneam de la editură spre facultate, pe jos, pe la mijlocul unei zile frumoase. Pe Bd. Mihai Viteazul, când să trec la semafor, îl observ pe fostul nostru Rector, academician prof. dr.ing. Ioan Anton, care mergea încet spre casă, însoţit de un colaborator şi de bastonul cu care se ajuta la mers (sper că doar temporar). Cum veneam de la editură, unde cumpărasem încă zece cărţi din prima apariţie a lucrării de faţă spre a mai da cu autograf unor colegi şi prieteni şi cum domnul Rector era pe lista de preferaţi, m-am adresat dânsului cerându-i permisiunea să-i ofer cartea pe stradă, ca să nu-l mai deranjez acasă.

Având acceptul de a ne opri pentru a scrie dedicaţia pe carte, dânsul a prins a-mi povesti cum a contribuit decisiv la stabilirea amplasamentului facultăţii noi de Electrotehnică.

Era prin 1974, când dânsul, după câteva intervenţii la Minister şi la Comitetul Central al Partidului, a reuşit să facă să fie primit de Preşedintele Ceauşescu în pauza unui congres, pentru a cere aprobare de amplasament. Era înarmat cu harta Timişorii, pe care erau marcate ca zone albe locurile libere propuse de primărie. Condus de un membru al Comitetului Central domnul Rector Ioan Anton a reuşit să-l întâlnească pe Preşedinte. I-a spus de ce a venit la dânsul şi i-a arătat harta Timişorii.

– M-am gândit la o amplasare a facultăţii pe platforma industrială din Calea Buziaşului, lângă intreprinderea FAEM, zise Ceauşescu.

Pe Rectorul nostru l-a trecut un fior de groază dar şi-a revenit repede zicându-şi că nu are ce pierde şi a spus:

– Tovarăşe Preşedinte, construind facultatea la o extremă a zonei cu industrie electrotehnică ar fi defavorizate fabricile ELBA şi Electromotor, care se află în cealaltă parte a oraşului. Poate o amplasare în centrul de greutate al locaţiilor fabricilor de profil electric nu ar mai dezavantaja nici o unitate.

– Interesantă idee !, zise Ceauşescu. Deci în centru !

Apoi pune degetul pe un spaţiu alb central şi întreabă:

– Ce-i aici ?

– Cu glas tremurând şi cu gândul la ce se pierde, Domnul Rector răspunde :

– Stadionul de fotbal Politehnica.

– Aici să fie !, zice Preşedintele.

Astfel întrevederea s-a încheiat, dar Domnul Rector a continuat discuţia cu persoana sus-pusă ce l-a condus. Aceasta regreta, de asemenea, pierderea stadionului. Atunci Rectorul nostru a avut o idee salvatoare. Zice:

– Tovarăşe..., doar trei persoane ştiu unde a pus degetul tovarăşul Presedinte : dânsul, dumneavoastră şi eu. Cred că nu va şti nimeni că mutăm degetul alături, cu 150 de metri...

Persoana în cauză a fost de acord, aşa că avem facultatea unde este şi stadionul acoperit de glorie – unde a fost dintotdeauna.

(Relatată de academician prof. Ioan Anton)

Întrebări şi...răspuns

La un curs de calculatoare cu profesorul Alexandru Rogojan (prin anii ’70) un student curajos îi tot punea întrebări profesorului. Acesta răspundea de fiecare dată. La un moment dat, după cam prea multe întrebări, profesorul îi zice :

– Ştii dumneata că un nebun poate pune mai multe întrebări decât poate da răspunsuri un om inteligent ?

Dar studentul îi dă o replică pe măsură :

– Atunci de ce ne puneţi atâtea întrebări la examen ?

(Relatată de ing. Gheorghe Jiroveanu)

Programare la examen

Constatând de mai multe ori că studenţii nu se pregătesc pentru examen în aceeaşi măsură şi că pleacă din sală mai devreme sau mai târziu, deranjând pe cei ce mai scriu teza, am hotărât să programez prezentarea la examen a studenţilor într-o ordine care să evite în bună măsură deranjul. Astfel mi-am anunţat recent studenţii că la ora 8.00 intră în sală cei ce au învăţat serios, la ora 9.30 vor intra în sală cei care nu au prea învăţat (că le ajunge o oră şi jumătate ca să scrie ce ştiu) iar cu 5 minute înainte de expirarea timpului, la ora 10.55, vor intra în sală cei ce au de gând să predea foaia goală (că le ajung 5 minute ca să-şi scrie numele !).

Cine a făcut şahul...

Eram la convocare militară (ca studenţi) la o unitate din Şoseaua Olteniţei din Bucureşti, în vara anului 1961. Caporalul Popa ne supraveghea în sala de pregătire la o şedinţă cu tema : cunoaşterea regulamentului militar. Caporalul adormise la catedră fie din cauza căldurii fie din cauza nopţii anterioare, mai scurte cu câteva ore, în care a jucat poker.

Trecând pe la geamul sălii, un locotenent major îl vede dormind şi-i zice :

– Dormi Popa, dormi ?, apoi merge mai departe.

Caporalul o fi recepţionat se pare critica şi în interiorul lui s-a dat o luptă de câteva secunde bune între cerinţa de a fi prezent şi treaz la datorie şi necesitatea odihnei. Aşa se face că după vre-o zece secunde de la apostrofarea superiorului, când acesta deja plecase, caporalul sare brusc în picioare, salută cu mâna la „coifură" (de ne-a speriat pe toţi) şi răspunde :

– Nu dorm, să trăiţi toa' major ! Apoi, nedumerit : Unde-i, unde-i ?

Vă imaginaţi ce tare s-a râs, de a răsunat cazarma. Jenat, caporalul s-a aşezat şi în următoarele minute, ca să nu mai adoarmă, a invitat pe unul dintre şahiştii anului la o partidă pe catedră.

Peste vre-o zece minute apare în sală locotenentul major de mai înainte, îl surprinde pe caporal jucând şah în timpul programului de studiu şi-l întreabă :

– Ce faci măi Popa ?
– Am făcut un şah, să trăiţi toa' major !
– Măi Popa, cine a făcut şahul a fost om deştept, măi...!
– Deştept, să trăiţi toa' major !

Nota de trecere

Profesorul Mihail Tănase a afişat recent notele celor promovaţi la examenul scris de Electronică (prezentarea a treia) de la secţia de Energetică a Facultăţii de Electrotehnică. După ceva timp, bate la uşă şi intră un student care i se adresează politicos :

– Domnule profesor, eu nu sunt trecut cu notă dar eu ştiu că am făcut...

Colegul Tănase, foarte calm caută teza studentului şi i-o arată.

– Uite, ai nota 3 la primul subiect şi nota 3 la subiectul al doilea.

– Da, dar 3 + 3 face 6, deci am notă de trecere !

(Relatată de prof. M. Tănase)

Carieră

La o întâlnire recentă cu o promoţie de 25 de ani de la Secţia de Calculatoare mi-am prezentat unele realizări. Printre altele le-am spus :

– De tânăr am visat că voi face carieră. În parte am reuşit : în 40 de ani am eliminat patru pietre de la rinichiul drept !

Trecerea la învăţământul de 4 ani

Un student discută cu domnul conferenţiar Ioan Silea de la Facultatea de Automatică şi Calculatoare despre noul sistem de învăţământ cu două trepte, prima – de 4 ani.

– Domnule profesor, dacă la învăţământul de 5 ani nota minimă de trecere a fost 5, nu cumva la cel de 4 ani nota minimă de trecere va fi 4 ?...

(Relatată de conf. Ioan Silea)

Reclamaţie

Domnul profesor Octavian Lipovan, de la catedra de Matematici, conducea un seminar cu studenţi de la Electrotehnică. O studentă cu minijupă era la tablă, scria tocmai în partea de sus a tablei şi s-a poticnit, semn că nu ştia să rezolve problema. Profesorul întreabă sala :

– Vede cineva soluţia ?

La care studenţii s-au pornit pe râs cu anume semnificaţie. Studenta a coborât jenată de la tablă.

Peste câteva zile, o mătuşă din Timişoara a studentei a depus o reclamație la Decan jeluindu-se că nepoata sa a fost jignită de profesor. Socotiți şi dumneavoastră dacă a avut sau nu dreptate...

(Relatată de prof. Octavian Lipovan)

Intrusul

Într-o perioadă, domnul şef de lucrări M. T. a venit mai rar pe la cabinet. Tocmai atunci a fost angajată ca asistentă doamna R. M. şi instalată în aceeaşi încăpere.

Venind odată mai de dimineață la serviciu domnul M. T. îşi ocupă locul la birou şi începu să lucreze ceva. Apare şi doamna asistentă, care văzând un străin în cabinet rămâne „blocată" şi speriată îl repede :

– Ce căutați în acest cabinet ?

„Intrusul" se prezintă :

– Sunt şef de lucrări M. T. şi suntem colegi de birou conform tăbliței de pe uşă !

(Relatată de doamna Gabriela Vintilă)

Sperietura

Mergând prin anii '60 în control la căminul studențesc, la o oră rezonabilă, domnul şef de lucrări X, un om mai mic de statură, intră într-o cameră şi-i găseşte pe toți cei patru studenți dormind când deja ar fi trebuit să fie la şcoală.

– Dormiți puturoşilor !?, le strigă el trezindu-i.

Dintr-un pat se ridică brusc şi amenințător studentul Voia, un tip foarte înalt :

– Poftiți ?

Speriat de statura acestuia cadrul didactic iese urgent pe coridor. Studentul Mihail Tănase, înțelegând situația, iese după dânsul ca să-l liniştească. Este întrebat :

– Cine era ăla care nu se mai termina când s-a sculat ?

(Relatată de prof. Mihail Tănase)

Încurajare...

Când era în anul doi, studentul Voia (1960) era mai în vârstă şi avea deja un copil în clasa întâia.

Profesorul de matematici Borislav Crstici îl mobiliza să înveţe zicându-i :

– Trage tare Voia că te ajunge fiul tău din urma !

(Relatată de prof. Corneliu Toma)

Verificarea profesorilor...

Studentul din anii ’60, Szabo Gyula, introducea în toate proiectele sale (lucrate cu multă sârguinţă) textul de verificare :

„De citiţi aceste rânduri să-mi spuneţi şi mie !”

Odată, după predarea proiectului de Reţele electrice, vine la curs conferenţiarul Ovidiu Crişan şi-i zice lui Gyula :

– Să ştii că eu citesc complet toate proiectele. Nu m-am supărat, ai 10 !

(Relatată de prof. Mihail Tănase)

Bieţii bunici

Prin anii ’80, când eram prodecan, foarte mulţi studenţi îşi motivau absenţele la facultate (care erau strict contorizate la decanat) spunând profesorilor, decanului de an sau conducerii facultăţii că au avut o urgenţă : bunicul sau bunica a fost bolnav ori bolnavă, ba chiar că a murit.

Bieţii bunici, câte au avut de suportat !

Din anul 1990, prezenţa la şcoală nu a mai fost atât de urmărită sau altfel zis, „atât de” obligatorie. Deci bunicii nu au mai trebuit să „moară” de mai multe ori fiecare pentru ca nepoţii studenţi să-şi poată motiva absenţele. Slavă Cerului !

Boul

În ultima perioadă de predare a cursului de Bazele electrotehnicii, profesorul Plauţius Andronescu era mai slobod de gură când apostrofa studenţii. Odată, la un examen oral, zice unui student :

– Măi, eşti mai prost decât un bou ! Da’ mai ia un bilet !

Apoi se adresează unui alt student, care terminase examinarea, dându-i 50 de bani şi rugându-l să-i ia două cornuri din oraş.

„Boul”, având chef de glume, zice şi el studentului pregătit de plecare:

– Na un leu şi ia-mi şi mie un furcoi de fân !

Profesorul a auzit şi i-a plăcut teribil poanta. Zise :

– Dă-mi carnetul că te trec ca să te duci să-ţi cumperi singur fânul !

(Relatată de ing. Ioan Urmă)

Autentică de la Paris

În anul 1995 am fost cu toată familia mea şi încă cu toată familia colegului Mircea Tomoroga într-o excursie de trei zile la Paris.

Vizitând noi piața Montmartre, unde sunt la lucru toți pictorii şi graficienii din Paris, colegul meu tratează cu unul dintre aceştia ca să facă un portret celor doi copii ai săi. Ca să nu coste atât, urmau să fie desenați amândoi pe aceeaşi coală de carton. Copiii erau pe atunci blonzi şi arătoşi şi s-au strâns câțiva trecători să îi admire cum stăteau cuminți, înghesuiți pe acelaşi scaun. Graficianul trecu la treabă iar noi, ceilalți, stăteam în aşteptare discutând în româneşte.

Se apropiă o doamnă mai în vârstă şi trase cu urechea. Apoi, auzind o limbă necunoscută, ni se adresă curioasă în franceză :

– Din ce țară sunteți ?
– Din România !
– Nu se poate, că nu aveți **culoare** de români !

Am înțeles imediat de ce ne-a spus asta. La Paris erau pe atunci zeci de ceşetori români ..., primii români ce vizitaseră Franța după deschiderea frontierelor. A trebuit deci să-i arătăm doamnei paşapoartele ca să vadă ca mai sunt şi alt fel de români !

Studente în uniformă...

Prin anii ’70, şi studentele făceau pregătire militară, o zi pe săptămână, în uniforma verde, la Electro Veche.

Ieşind într-o pauză până la Bufetul Expres, fetele au luat o înghețată şi fiind cald şi-au scos bonetele, prinzându-le pe umăr sub tresa de elev militar.

Trece atunci pe lângă ele un ofițer. Fetele cunoşteau regulamentul militar dar neavând boneta pe cap nu erau obligate să salute milităreşte superiorul. Una dintre ele, speriată, zice, fără să ducă mâna la cap :

– Să trăiți !

La care ofițerul răspunde :

– Cu dumneata !

(Relatată de conf. Dorina Isar)

Horoscoape

Prin anii ’80, când eram membru al Consiliului de administrație al Clubului de fotbal Politehnica, colaboram cu regretatul statistician sportiv Horos Bela. Acesta pregătea materiale de 4-5 pagini pentru fiecare meci al lui Poli, despre echipa adversă. Activitatea sa a durat mulți ani dar din păcate conducerea clubului şi antrenorii nu-l luau destul în serios pe Horos Bela. Poate şi pentru că trebuiau să-l sprijine cu bani, plătindu-i măcar abonamentele la publicații de fotbal. Horos Bela era foarte modest şi pentru munca lui nu cerea mare lucru. Clubul Poli i-a rămas mult dator acestui sufletist !

Destul că, ştiind valoarea materialelor de pregătire a meciurilor făcute de statistician, însăşi antrenorul naționalei României, Mircea Lucescu, apela la serviciile lui. Odată, l-am ajutat pe Horos Bela cu traduceri din ziarele de sport poloneze, pentru a-i pregăti lui Mircea Lucescu un buletin despre naționala Poloniei, pe care urma să o întâlnească într-un meci amical. Ştiu că ajutorul dat lui Lucescu a fost util iar naționala României a câştigat meciul. De altfel şi polonezii, încă de pe vremea marelui antrenor Górski (ce a condus Polonia la medalie de argint la campionatul European din Germania, 1970) foloseau un matematician-statistician angajat la echipă pentru a scoate buletine informative despre adversari şi chiar despre echipa proprie. Mereu era folosit acolo un ochi format de statistician iar Horos Bela, imitându-l, făcea la Timişoara un lucru admirabil. Nici nu dispunea de vre-un calculator ca statisticianul polonez. Dacă ar fi avut un calculator şi un programator care să-l ajute ar fi devenit mai celebru decât confratele său polonez.

Horos Bela era abonat atât la revistele româneşti de fotbal cât şi la ziarele din centrele de județ unde activau echipe de divizia A, dar şi la unele publicații europene de fotbal. Avea stilul lui de documentare de la radio şi televiziuni şi avea o anume structură a buletinelor informative despre adversari. Cunoştea bine stilul de joc al echipelor din prima divizie, ținea evidența golurilor, după modul cum au fost marcate. Desena diagrame de „formă” a echipelor pe parcursul celor 90 minute. Ştia astfel minutele în care echipele erau cel mai active, mai în formă, şi când de obicei se mobilizau şi marcau. Ştia multe scheme tactice ale echipelor şi putea pronostica chiar rezultatul meciurilor. Ştia slăbiciunile echipelor şi putea astfel da informații foarte utile antrenorului. Multe se pot spune despre munca lui.

Voi reda doar câteva exemple de reuşită a previziunilor lui Horos Bela. A scris că UTArad este vulnerabilă în deplasare pe contraatac. Poli i-a lăsat să vină peste ei, invitându-i la atac, şi i-a învins uşor (ca niciodată) cu 3-0, marcând toate golurile pe contraatac ! A scris într-un buletin că FC Constanța ia goluri multe în urma centrărilor înalte în careu... şi i-am bătut şi pe ăştia! A constatat că Poli ia primul gol acasă la începutul mai multor partide şi a sfătuit antrenorul (reticent la sfaturi, nu-i dau numele) să scoată echipa la încălzire cu 10 minute mai repede înainte de meci. După multă ezitare, când antrenorul a catadicsit să facă modificarea propusă (şi când putea să se laude că a fost ideea lui şi că a găsit soluția) nu au mai fost conduşi acasă timişorenii din primele minute, multă vreme. În rest, antrenorul, primind cu două zile înainte de meci buletinele informative, mi le „arunca" mie, zicându-mi :

– Citeşte dumneata **„horoscoapele" (**de la **Horos)** astea, tovarăşu' Ciugudean, că eu n-am timp ! Eu le citeam într-adevăr şi le mai dădeam şi fotbaliştilor să le citească.

Dar cea mai elocventă dovadă a utilității informațiilor lui Horos este cea care urmează aici. Venea un meci în deplasare cu U Cluj. Horos Bela a avertizat în buletin că vârful de formă al clujenilor apare între minutele 20-30 şi apoi între 60-70. Ei marcau atunci goluri printr-o schemă tactică simplă : aruncau mingea peste fundaşii centrali pentru atacantul Munteanu II, care sprinta şi marca. Antrenorul nostru X nu a vrut să vadă „horoscopul" şi mi l-a dat mie. Eu l-am citit dar nu m-am amestecat în pregătirea meciului. Nu l-am mai dat apărătorilor (printre care era regretatul Dan Păltinişan). Am pierdut meciul la Cluj cu 2-0, golurile au fost marcate de Munteanu II, după schema anunțată, exact în intervalele de timp estimate de domnul Horos.

Lunea, după meci, i-am dat „horoscopul" antrenorului spunându-i :

– Acuma citiți şi dumneavoastră ca să aflați cum ați pierdut !

Nu cu avionul ROMBAC

Absolventul nostru Valeriu Brătescu, un inginer foarte bun, lucra la FAEM, făcând plăci electronice pentru avioanele ROMBAC, produse la Băneasa. Odată, a făcut personal o vizită la vestita fabrică.

A găsit două avioane în lucru, într-o hală mare. Dar la marginea uriaşei încăperi erau dispuse cinci mese pe care erau montate menghine şi un număr de muncitori „trăgeau" la pilă.

– Ce-i cu pilele astea ?, întreabă pe însoțitor.

– Ştiţi, multe din componentele avionului se mai ajustează !

După care, inginerul nostru şi-a luat angajamentul, faţă de el însuşi, să nu se urce vreodată într-un avion produs acolo !

(Relatată de ing. V.Brătescu)

Par sau impar

Renumitul profesor de matematici, Valeriu Alaci, a predat şi la Facultatea de Electrotehnică. El ştia să spună, ajungând acasă, dacă pe stradă a fost salutat de către un număr par sau impar de persoane. Astfel, la fiecare salut dânsul schimba poziţia pălăriei, aplecându-o din faţă spre spate apoi din spate spre faţă. Când în final pălăria era la fel ca la plecarea de la şcoală, ştia că a fost salutat de un număr par de cunoscuţi şi studenţi.

(Scrisă de prof. Nicolae Bogoevici)

Constatare

Prin anul 1948, profesorul Valeriu Alaci ţinea cursul de matematici în sala EA1 de la Electro Veche. La curs participau studenţii din anul I de la facultăţile : Electrotehnică, Mecanică şi Construcţii.

Profesorul cunoştea numele unor studenţi care, atunci când au fost elevi de liceu, au colaborat la Revista de Matematică din Timişoara, unde dânsul era redactor şef.

La un curs, profesorul a ajuns la punctul unde trebuia rezolvată la tablă o aplicaţie de către un student. Atunci solicită pe unul dintre colaboratorii la revistă :

– Barbu e aice ?

Nu primea nici un răspuns.

– De Sabata e aice ?

Din nou nimic.

– Breazu e aice ?

Era linişte. Atunci către sala plină :

– Cum, nu-i nimeni aice ?

(Scrisă de prof. Nicolae Bogoevici)

Poveste pescărească...adevărată

Este o întâmplare pescărească din 2004, relatată de prof. Corneliu Velicescu, mare pescar. Pentru a fi crezut, a anunțat că avea şi martori oculari, pe profesorii Daba şi Radu.

Astfel, pescarul povesteşte că la una din cele trei undițe lansate la apă cu tot dichisul, a observat mişcarea semnalizatorului. A intervenit imediat la mulinetă şi, după câteva manevre, au apărut din apă un biban, prins în cârlig, şi o ştiucă mai mare decât bibanul, care avea dinții înfipți în burta bibanului, gata să-l răpească ! Văzându-se scoasă din apă (sau văzându-l pe Velicescu) ştiuca şi-a descleştat dinții, a dat drumul bibanului şi a căzut îndărăt în apă. Profesorul s-a ales totuşi cu bibanul muşcat de ştiucă.

(Scrisă de prof. Nicolae Bogoevici)

Replică pe măsură

Ca tânăr asistent, îl însoțeam pe profesorul Nicolae Budişan, un om inteligent, bun şi dotat cu simțul umorului, la examenele scrise. Dorind să asigure eliminarea surselor de inspirație, profesorul, de la catedră, le-a spus odată studenților:

– Vă rog, să depuneți cursurile dumneavoastră pe pervazele ferestrelor, fiindcă, după cum ştiti, undeva se spune: „... şi nu ne duce pe noi in ispită.“

Imediat, o voce din spate a replicat:

– Da, dar se mai spune: „... şi ne izbăveşte de cel rău.“

(Scrisă de şef lucr. Petru Mătăsaru)

Cu studenți nemți

În sala de curs profesorul B. Crstici întreabă pe un coleg:

– Cum te cheamă pe dumneata?

– Basch Erwin, d-le profesor.

– Ştii dumneata ce înseamnă la noi, bănățenii, cuvântul „baş“?

– Chiar.

– „*Baş*“, răspunde profesorul.

O scenă identică:

– Cum te cheamă pe dumneata?

– Muck Horst, replică repede studentul.

– Şi mai cum?

Dezorientat studentul răspunde:

– Horst.

– Deci, pe dumneata te cheamă *Muckhorst Horst* ?!

(Scrisă de şef lucr. Petru Mătăsariu)

Sistem trifazic

Colegii de la Electromecanică făceau laboratorul de „Acționări electrice“ cu domnul asistent **Oreste** Vătăman. Când am intrat prima dată în laboratorul de acționări, m-a frapat o placă mare de borne, din marmoră albă, pe care, între literele O, R, S, T, ce marcau bornele rețelei trifazice, erau înscrise cu creion negru doi de E. Astfel, pe placă apărea ORESTE iar eu am crezut că era semnată astfel pentru că era realizată de asistent.

(Scrisă de şef lucr. Petru Mătăsariu)

Pregătire militară...

Într-o zi de primavară, mergând spre facultate, am întâlnit pe stradă un pluton de studente care, sub conducerea unei ofițerese, mărşăluiau cu cântec ostăşesc. Chiar în acel moment cântau versul:

– „Noi cu pieptul la Oituz, am oprit duşmanul.“

(Scrisă de şef lucr. Petru Mătăsariu)

Şcoala de ofițeri de rezervă

Lecție despre balistică (1976) :

– „... din cauza atracției gravitaționale şi a frecării cu aerul, obuzul cade la o distanță, departe de punctul de tragere, care se numeste „bătaie“. Dacă nu ar exista gravitația şi frecarea, obuzul ar pluti până la infinit şi numai acolo ar cădea“.

Lecție de tactică :

– ... aici, cu albastru, este poziția noastră în apărare; cu roşu, în atac, este inamicul, de preferință american...

(Scrisă de şef lucr. Petru Mătăsariu)

Comandă onorată

Seminarul de mecanică era ţinut de dl. asistent Hegedüs, un tânăr finuţ, de statură nu prea impunătoare. Din contra, colegul nostru Tibi Văleanu era masiv, cu aproape 1,90m înălţime şi cu peste 100 kg.

Domnul Hegedüs citea problema, făcea desenul pe tablă şi apoi întreba politicos dacă doreşte cineva să iasă la tablă ca s-o rezolve. De fiecare dată, nu se prezenta nimeni voluntar. Odată, într-o astfel de situaţie, domnul Hegedüs, care nu ne cunoştea încă, spune:

– Dacă nu vine Mahomed la munte, să vină muntele la Mahomed! Se uită în caiet şi citeşte la întâmplare: Tiberiu Văleanu !

(Scrisă de şef lucr. Petru Mătăsariu)

Ameninţare

Repartizarea (cazarea) studenţilor străini în cămine a fost cea mai dificilă problemă cu care m-am confruntat în calitatea de responsabil cu studenţii de peste hotare. Într-una din zile, întorcându-mă de la curs, găsesc pe uşa biroului un bilet cu următorul conţinut:

„*Tovarasul Matasariu v-am gautat in legatura cu* ***gazarea****...“*

(Scrisă de şef lucr. Petru Mătăsariu)

Unghiul contează

Profesorul Iacob Suciu nu scăpa niciodată ocazia la cursul de „Aparate electrice“, să ne plaseze noţiuni de design. La unul din cursuri ne spune:

– Este foarte important unghiul sub care priviţi. Să luăm ca exemplu calul. Ce animal minunat, o încântare pentru ochi şi suflet. Introduceţi-vă însă sub cal şi priviţi în sus: ce imagine dezagreabilă.!

(Scrisă de şef lucr. Petru Mătăsariu)

Laboratorul-cantină

Mi-am elaborat proiectul de diplomă sub îndrumarea d-lui profesor Iacob Suciu. Lucram într-o cămăruţă lipită de laboratorul de aparate, care se afla atunci în subsolul clădirii bibliotecii. Într-o zi de iarnă, pe la ora 12.30, se răspândeşte în tot subsolul un miros apetisant de cârnaţi de porc

prăjiți ; tehnicienii catedrei îşi pregăteau prânzul. Deodată, se deschide brusc uşa laboratorului şi apare nervos profesorul Suciu:

– V-am spus de atâtea ori să nu mai prăjiți cârnați aici când am ore. Studenților li s-au lungit urechile de foame şi voi îi mai înnebuniți cu astfel de mirosuri. Ar trebui să vă pun pe voi să faceți orele mai departe!

Întorcându-se apoi către studenți:

– Copii, îmbrăcarea şi fuga la cantină!

(Scrisă de şef lucr. Petru Mătăsariu)

Cântecelu' de pornire...

La începutul anilor ´80, eram fericitul posesor al unui Renault 10, care îşi sărbătorise majoratul şi care se defecta mereu. De câteva ori a refuzat să pornească şi am fost nevoit să apelez la studenți ca să mă împingă.

La absolvire, prima generație de „automatişti" m-a gratulat cu urmatorul „cântecel":

Roata morii se-nvârteşte, țac, țac, țac,
Bateria se buşeşte, țac, țac, țac,
Şi Renault-ul nu porneşte, țac, țac, țac,
Petrică încărunțeşte, țac, țac, țac!

(Scrisă de şef lucr. Petru Mătăsariu)

Farse

O personalitate deosebită a sectorului tehnic al catedrei a fost, din anii '70 până la pensionare, tehnicianul Ştefan Farmati, pe scurt Farma.

Inteligent şi priceput, rezolva cu iscusință probleme din toate domeniile tehnicii. Farma era însă şi un mare iubitor de farse. Imi aduc cu drag aminte de două dintre ele.

În 1970 eram tânăr asistent la disciplina de automatizări şi conduceam lucrările de laborator la anul IV Electroenergetică. Atelierul tehnicienilor era în laborator, în spatele unui paravan metalic, cu o uşă spre laborator. Paravanul era direct în fața studenților.

Prima farsă

Cele mai dificile ore erau cele plasate imediat după masa de prânz. Încercam, prin glume, să mențin trează atenția studenților. Într-o zi însă, toate eforturile au fost zadarnice : studenții se porniseră pe un căscat în masă. În zadar am încercat să-i înviorez ; continuau să caşte şi mai intens.

Fulgerat de o bănuială m-am întors către paravanul atelierului. În uşă stătea Farmati şi simula, cu brio, un căscat după altul, molipsind toată sala.

A doua farsă

Conduceam o şedinţă de labrator care, de la un monent dat, a devenit foarte ciudată: la orice afirmaţie a mea studenţii izbucneu într-un hohot de râs. Am bănuit că în spatele meu, în uşa atelierului, se petrecea ceva. M-am întors rapid şi l-am surprins pe Farma, cu o perucă blondă de damă pe cap, fandosindu-se în faţa studenţilor.

(Scrisă de şef lucr. Petru Mătăsariu)

Dedicaţie (2004)

Prietenului profesor Mircea Ciugudean, autorul romanţelor: „Mi-ai scris", „N-am uitat", „Sunt călătorul", „Trecem prin viaţă", „Mă întorc!", „Voi pleca!", „Toamna", „Reîntoarcere", „Nu se ştie niciodată", „Vino mai aproape!", „Cu mâine zilele-ţi adaugi", „Să nu te superi, Doamne!":

Mi-ai scris. Eu n-am uitat;
Sunt călătorul ce prin viaţă trece.
Mă-ntorc şi voi pleca din nou,
Spre-a reveni în toamna rece.
Să crezi în reîntoarcere e drept,
Că nu se ştie niciodată
Când vin aproape sau când plec,
Urmând supus a sorţii roată.
După eterna lege-a firii,
Cu mâine zilele-ţi adaugi.
Să nu te superi, Doamne, c-am cercat
S-aduc o bucurie celor dragi!

(Scrisă de şef lucr. Petru Mătăsariu)

Ori el ori eu !

Mergând spre facultate, într-o dimineaţă de toamnă ploioasă şi rece, studenţii au găsit lângă un zid, un căţeluş zgribulit şi îngheţat de frig. L-au ridicat şi l-au luat cu ei la curs. După un sfert de oră căţelul s-a dezmorţit şi a început să latre. Profesorul a observat şi le-a spus studenţilor:

– În sală este un căţel ! Vă rog să-l daţi afară !

Nu s-a produs nici o mişcare şi după câteva minute cățelul a lătrat din nou. De data aceasta, mai tăios, profesorul a spus:

– Sau scoateți cățelul din amfiteatru, sau plec eu. Aveți două minute la dispoziție.

După două minute, se aude o voce din spate :

– Cățelul rămâne!

(Scrisă de şef lucr. Petru Mătăsariu)

Atenție !

Colegul Duma avea evoluții mai ciudate la examene. Două dintre ele au fost povestite şi au circulat mult timp printre noi, fără să pot afirma astăzi că au fost adevărate.

La examenul de Bazele electrotehnicii. Colegul îşi expune la tablă subiectul. Din cauza neclarității expunerii profesorul X îl roagă de mai multe ori, să revină. Supărat, studentul se adresează profesorului:

– Vă rog, să fiți atent ! Repet pentru ultima dată !

Îşi reia firul expunerii şi la un moment dat accentuează :

– Aici, vă rog, toată atenția ! Dacă asta reuşiți să pricepeți, mai departe este foarte simplu !

(Scrisă de şef lucr. Petru Mătăsariu)

Unele lucruri încurcă

La examenul de Rezistența materialelor. Colegul are ca problemă rezolvarea unei grinzi încărcată cu o forță verticală, una oblică şi un moment de forță. Stă un timp lângă tablă, privind desenul, după care se adresează profesorului Iosif Hajdu :

– D-le profesor, cunosc perfect rezolvarea, dar mă încurcă momentul acela.

Zâmbind, profesorul acceptă ca momentul să fie îndepărtat. Cu toate acestea rezolvarea nu avansează. După un alt timp, studentul se adresează din nou profesorului :

– D-le profesor, am rezolvarea în vârful degetelor, dar forța aceea oblică mă încurcă : prea stă strâmb.

Râzând profesorul acceptă îndepartarea forței oblice şi colegul Duma rezolvă cu succes problema.

(Scrisă de şef lucr. Petru Mătăsariu)

Simpaticul Fery

Lectorul Francisc Klepp conducea un seminar de „speciale“ la o grupă de la Electroenergetică. Printre membrii grupei se afla şi studentul Gall. La unul din seminarii, studentul Gall este chemat la tablă, să rezolve o problemă. Mare iubitor de calambururi, Klepp nu se poate abține şi îl întreabă:

– Dragă Gall, tu, când te adresezi tatălui tău, îi spui **Papa Gall** ?

(Scrisă de şef lucr. Petru Mătăsariu)

Profesorul „amenințat“

După ce a picat pe ultimul candidat la examenul de Analiză matematică, profesorul Arghiriade îşi aduna lucrurile şi încearca să-şi închidă servieta. Încuietoarea fiind defectă, toate eforturile sunt în zadar. Era nevoie de un obiect ascuțit. Studentul observă aceasta, scoate din buzunar un briceag, îl deschide şi i-l întinde profesorului. Concentrat asupra genții, profesorul vede deodată o mână cu un cuțit îndreptată asupra lui. Singur cu studentul picat în sală, se sperie şi spune :

– Omule, omule, ce faci ? Pentru atâta lucru ? Uite, pot să-ți dau un 5 ; dar ce spun, chiar un 6 !

Şi încet se retrage şi iese pe uşă, lăsându-l pe student uluit, cu mâna întinsă.

(Scrisă de şef lucr. Petru Mătăsariu)

Justificare

La un prim contact cu profesorul B. Crstici, studenții se cam speriau ; mai târziu însă îşi dădeau seama că profesorul era un om cu suflet bun şi cu simțul umorului. Acest lucru îl dovedeşte şi întâmplarea povestită mai jos.

La un examen cu „seraliştii“, un student, care nu răspunsese străucit, aştepta cu emoție decizia profesorului. După un moment de gândire, profesorul Crstici i se adresează :

– Am hotarât să-ți dau un 5 şi te rog, să nu-ți faci griji, că dacă mă întreabă cineva, o să mă justific eu !

(Scrisă de şef lucr. Petru Mătăsariu)

Capcana lingvistică

În anii ´60 exista, pe lângă alte catedre, şi catedra de „Apărare locală antiaeriană“, pe scurt ALA. Şeful catedrei era domnul Coşereanu, tatăl unui absolvent de-al nostru, un om activ care vorbea repede. Când suna telefonul, ridica receptorul şi răspundea legat :

– Alo, aici **catedra ALA** !

– Scuzați părinte, am greşit numărul, şi interlocutorul punea receptorul jos.

(Scrisă de şef lucr. Petru Mătăsariu)

Eu urât ?

Catedra de fizică aparținea Facultății de Electrotehnică. În anii `60 şeful catedrei era profesorul Alexandru Cişman, un om simpatic, cult, care nu excela prin frumusețe. Într-o dimineată, profesorul zăreşte un prieten la o coadă la carne şi se apropie să stea de vorbă cu el. Imediat, o voce din spate îl admonestează:

– Ce te bagi în față, măi, urâtule ?

– Eu urât ?, răspunde profesorul ; n-ai văzut-o pe nevasta mea !

(Relatată de şef lucr. Petru Mătăsariu)

Tabla mobilă

Un student, la examenul de Analiză, are de ridicat o nedeterminare complicată. Dezorientat, sta în fața tablei de lemn ce făcea parte dintr-un sistem cu table glisante. Profesorul, nerăbdator, îi spune:

– Ce faci, nu ridici odată *nedeterminarea* aceea ?

– Imediat, răspunde studentul, repezindu-se la tablă şi ridicându-o.

(Scrisă de şef lucr. Petru Mătăsariu)

După pensionare

Anunțându-mi eu pensionarea, un coleg mă întreabă :

– Cum o să vă descurcați cu pensia mult mai mică decât salarul?

I-am răspuns prompt :

– Mă voi aşeza în holul facultății cu mâna întinsă şi voi cerşi : dați-mi o poantă pentru o nouă carte !...

176

Competiția pentru celebritate

(Omagiu fratelui meu)

Eu şi regretatul meu frate Horia, fost vicepreşedinte al Clubului Poli, şi fost director al Casei Universitarilor, bine cunoscut de timişoreni, am avut în glumă o permanentă competiție pentru celebritate.

Aducându-l de la Câmpia Turzii la Timişoara, la Poli, prin 1985, el a devenit repede foarte cunoscut, desigur, prin fotbal. Poli a avut în anii aceia cele mai frumoase rezultate, dintre care amintesc doar participarea în Cupa UEFA, soldată cu eliminarea lui Celtic Glasgow şi Atletico Madrid. Jucătorii de atunci îşi mai amintesc că a fost perioada când au câştigat cel mai bine...

Când timişorenii îmi auzeau numele mă întrebau :

– Sunteți frate cu...?

Dar nu apucau să termine întrebarea că le şi răspundeam :

– Nu,...el e frate cu mine,.. că e mai mic şi eu l-am adus la Timişoara !

Oricum, scorul la duelul de celebritate era atunci în favoarea lui. Ce conta un conferențiar de la Politehnică.

Dar vântul a bătut şi spre partea mea. El a plecat de la Poli la Casa Universitarilor iar eu am avansat profesor. Am mai devenit şi epigramist mai cunoscut. Când mă căuta cineva îl întrebam mândru :

– Pe care din cei trei frați îl căutați ? (eu considerându-mă drept doi frați : profesorul de electronică şi epigramistul).

Mai târziu, mergând bine Casa Universitarilor şi devenind cunoscută şi frecventată de multă lume bună, între care Preşedinții României şi Miniştrii învățământului, fratele meu, încet, încet, a redevenit mai celebru decât mine.

L-am mai depăşit odată (zic eu) când am devenit compozitor de romanțe din ce în ce mai cunoscut (din anul 2000). Apoi, ce să mai zic de celebritatea câştigată cu prima ediție a acestei cărți, „Zâmbete la Electro" (martie 2005) care, prin absolvenți, a ajuns şi peste graniță...şi s-a epuizat repede, obligându-mă să scot după numai trei luni ediția a doua.

Dar fratele meu nu s-a „lăsat" depăşit. Cu sacrificiul suprem, prin decesul lui din 7 aprilie 2005, mi-a arătat cât de cunoscut şi îndrăgit era în Timişoara, şi a recâştigat (cu ce preț !) prima poziție în competiția noastră pentru celebritate. Au venit atât de mulți la cimitir în 10 aprilie de parcă ar fi urmat un meci al lui Poli. Piața de flori s-a mutat parcă la cimitir. Mulțumesc încă odată celor ce ne-au fost aproape în acele zile grele şi în multe zile care au urmat. Trecând pe stradă sau participând la unele festivități şi acum mai primesc condoleanțe... La masa de pomană de la

Casa Universitarilor i-am dedicat fratelui cea mai frumoasă romanţă a mea : „Să nu te superi Doamne !”, în interpretarea superbă a prietenului Eusebiu Arieşan, care l-a impresionat pe Părintele Brânzei . Acesta a exclamat :

– Ce mesaj extraordinar !

Din păcate, competiţia încetează acum, din indisponibilitatea iubitului şi valorosului meu „adversar” !

Apel... botanic

La cursul de Mecanică teoretică din anul 1958, profesorul Gheorghe Silaş strigă catalogul unei grupe din anul meu:

− Orz !
− Prezent !
− Păpuşoiu !
− Prezent !
− Răchită !
− Prezent !
− Măăăi, da aici e o întreagă grădină botanică !

Bani de dotare

Asistând la o discuţie între şeful catedrei de Fizică şi Decanul Facultăţii de Electrotehnică am înregistrat următoarele:

− Domnule Decan, avem nevoie de nişte bani pentru dotarea laboratoarelor.

Pe vremea aceea (dar şi mai târziu) nu prea erau bani de dotare, aşa că decanul îi răspunde elegant:

− Domnule profesor, luaţi exemplu de la Catedra de Matematici, ei cer doar hârtie, pixuri şi coş de hârtii !

(Relatată de prof. Bernard Rothenstein)

Primirea în Partid

Prin anii 70’ nu oricine era primit în Partid din rândurile studenţilor. Doar cei mai merituoşi şi mai „de încredere” şi asta după numeroase analize şi verificări. Aşa veni rândul studentului Şerbănoiu Dumitru. A fost convocat la ora prânzului la sediul Comitetului de Partid din facultate. Fiind mai mulţi studenţi la rând, acesta s-a gândit că mai are timp să fugă până la cantină să ia masa. Aşa a şi făcut.

Revenind la sediul de partid cu întârziere nu a mai găsit pe nici un student afară aşa că a intrat în camera unde mai mulţi membrii ai comitetului aşteptau nervoşi după el.

− Unde umblii tovarăşe?, întreabă profesorul S.

− Am fost la cantină !

− Păi dumneata pui stomacul înaintea Partidului ?

(Relatată de ing. Şerbănoiu Dumitru)

Curenţi tari

La laboratorul de Bazele electrotehnicii studentul Mihiş Augustin a făcut un montaj electric în care a conectat greşit un ampermetru. La punerea în funcţie a schemei a început să iasă fum. Studenţii din jur s-au speriat.

Dar domnul asistent Ştefan Hărăguş îi linişteşte:

− Nu vă speriaţi... până ce nu sare (hidrocentrala) Porţile de Fier !

(Relatată de ing. Mihiş Augustin)

Compliment ?

La un banchet al absolvenţilor împreună cu foştii lor profesori chelnerii au început să servească la mese unul din feluri. Un absolvent îi zice chelnerului :

− Serviţi mai întâi profesorii !

Dar chelnerul ripostează :

− Şi cum îi distingem ?

(Relatată de prof. Bernard Rothenstein)

De la absolvenţi

Un absolvent la întâlnirea de 25 de ani :

− Dacă lucram şi eu în acelaşi loc 25 de ani ajungeam şi eu director !

Un altul :

− La sănătate am numai plusuri : plus de greutate, plus de tensiune, plus de colesterol, plus de dioptrii...

Un absolvent revăzând pe câinele de pază al facultăţii, Boby :

− A rămas tot ca studenţii facultăţii Electro : are privire inteligentă dar nu ştie să se exprime !

La locul potrivit

Nu am crezut niciodată că voi întâlni absolvenţi ai facultăţii de Electronică şi Telecomunicaţii în alte locuri de muncă decât cele pentru care i-am pregătit. Ca urmare, am rămas foarte surprins odată, când am trecut pe la vama de ieşire din ţară, că vămeşiţa m-a salutat cu simpatie :

− Bună dimineaţa domnu' profesor !

− De unde mă ştiţi ?

− V-am fost studentă la ETc !...

Seara, revenind în ţară, o altă vămeşiţă :

− Bună seara domnu' profesor ! Mi-a povestit colega mea de dimineaţă că aţi trecut pe la noi ! Ştiţi, şi eu am terminat tot ETc !

(Relatată de prof. Anton Policec)

Bere din recuperări

Era pe la începuturile activităţii mele de asistent la disciplina de Electronică industrială pe care o preda profesorul Alexandru Rogojan, pe atunci şi şef de catedră. Mă zbăteam să concep şi să realizez noi lucrări de laborator cu tranzistoare. Mereu aveam nevoie de componente mărunte pe care nu le găseam în magazia catedrei. Trebuia să le cumpăr de la magazinul „Dioda" şi alte prăvălii de electrice-electronice. Cheltuielile nu depăşeau câteva zeci de lei pe săptămână. Deşi luam bonuri pentru decontare mi-era jenă să mă tot duc la profesorul Rogojan ca să-mi aprobe decontarea de la rectorat sau din fondul de catedră a sumelor relativ mici cheltuite din buzunarul meu. Aşa că de cele mai multe ori renunţam.

Colegul Corneliu Toma, asistent mai proaspăt decât mine, era intrigat pentru faptul că nu aveam curajul să cer decontarea şi mi-a propus o înţelegere. Zice:

− Mie mi-e ruşine când dau bani nu când cer bani! Dacă fac eu decontările accepţi să bem bere de acei bani?

Bine înţeles că am acceptat, şi aşa au decurs lucrurile de atunci.. Am băut multă bere în acele vremuri dar am realizat şi multe lucrări noi de laborator.

180

Aranjament ?

Era în anul 1998. Am avut bucuria ca fiul meu Lucian să-mi devină student. Asta m-a obligat să mă pregătesc şi mai mult pentru predare, conducerea seminarului şi a lucrărilor de laborator.

Într-o seară, având eu seminar de Circuite integrate analogice cu o grupă de studenţi, alta decât cea în care era fiul meu, după începerea seminarului intră în sală tocmai acesta, se duce în spatele sălii şi se aşează în linişte. Apoi deschide ziarul Academia Caţavencu, începe să-l citească şi vedeam cum se distrează de lectură. M-am gândit că a venit ca să fie cu colegii cu care urma să meargă undeva şi l-am lăsat în pace.

Dictând eu conţinutul unei probleme cu o sursă de tensiune de precizie trebuia să scot la tablă un student şi să rezolvăm împreună circuitul. Făcând invitaţia ca un voluntar să iasă la tablă am văzut că studenţii „se făceau mici". Atunci mi-a venit ideea de a face o glumă şi am zis să iasă la tablă ... Lucian. Asta a produs surprindere şi apoi rumoare în sală.

Lucian s-a ridicat, a lăsat jos ziarul, a murmurat un da şi a venit hotărât la tablă. A luat creta, s-a uitat puţin peste schema circuitului pe care nu-l mai văzuse niciodată şi a început să scrie ecuaţii. După ce a scris trei ecuaţii s-a oprit şi a zis:

− Cu aceste trei ecuaţii se rezolvă problema !

Într-adevăr, erau relaţiile necesare pentru calculul tensiunii sursei şi impunerea condiţiei ca tensiunea să nu depindă de temperatură. Cred că eu am rămas cel mai surprins de prezentarea rapidă, fără comentarii, a soluţiei corecte. I-am mulţumit, l-am trimis la loc şi am pus studenţii să termine calculele numerice în bancă. Atunci am cunoscut, pentru prima dată, personal, posibilităţile studentului meu.

Toţi studenţii au rămas cu impresia că a fost un aranjament între mine şi fiul meu ca să-l scot în evidenţă... Nici vorbă de aranjament!

M-am gândit mult timp la o explicaţie. Avea o dotare peste maxim, dată de la Dumnezeu. La cursuri nu lua notiţe ci urmărea atent profesorul (ferească Cel de sus ca acesta să greşească!). Reţinea totul de la prima audiţie. Acasă îşi transcria cursul după notiţele unui coleg foarte bun şi deci îl mai parcurgea odată cu atenţie. Ştia, aşadar, principiile surselor de acel gen şi nu a făcut decât să le aplice pe un circuit concret.

Justificarea pensionării

La ultimul curs pe care l-am ținut în Ianuarie 2006 am anunțat că m-am pensionat. Studenții erau foarte surprinşi de acest lucru. Era normal. Eram încă sănătos, plin de putere şi viață şi predam fără nici o dificultate. Țineam un curs pe care mereu îl completam si renovam.

M-am simțit dator să dau o explicație studenților. Nu le-am spus-o pe cea adevărată. Nu ar fi crezut oricum, că la 65 de ani, după 42 de ani de serviciu conştiincios şi activ, neîntrerupt de vre-o boală, aveam nevoie totuşi de odihnă şi că plănuiam deja de câțiva ani retragerea. Nu le-am spus vorba mea: „Nu mă tem de muncă ci de infinitatea ei!" şi că eu consider că viața nu înseamnă doar muncă. Nu le-am spus nici de faptul că facultatea avea un deficit financiar şi nu mai putea plăti profesorii cu salarii mari, aşa că îi pensiona „la cerere". Le-am spus pur şi simplu:

− În circuitele electronice integrate azi în siliciu (submicronice) tranzistoarele au devenit atât de mici încât nici cu cei mai buni ochelari nu le mai pot vedea!

Mai târziu, ca să glumesc pe seama pensionării mele, am scris un catren la adresa facultății:

De financiară scufundare
Să scape şcoala-am fost de-acord;
Da-n grabă dat-au peste bord,
Drept lest, chiar unul din motoare!

Înduioşare

La cursul profesorului X în primele 10 minute se puneau studenților întrebări din cursul anterior (anul 2003). Odată, profesorul a întârziat iar studenții, în loc să citească din cursul precedent spre a se pregăti de întrebări, discutau şi făceau gălăgie mare.

Vine cadrul didactic şi intră supărat că este gălăgie :

− De ce mă supărați ? Voi sunteți ca şi copiii mei !

Se face linişte totală în sală şi atunci se aude o voce cu ton afectuos :

− Tatiii...!

Asta a declanşat puternice râsete în sală iar profesorul, înduioşat, nu le-a mai pus întrebările din cursul anterior, trecând la noua lecție.

(Relatată de studentul Simon Radu)

Copiatul

Copiatul a devenit în anii 2000 una dintre cele mai importante preocupări pentru mulți studenți. În lupta continuă pentru descoperirea de noi modalități de copiat s-a perfectat şi următoarea tehnică.

Se deslipeşte eticheta de pe o sticlă de PEPSI, se scriu pe ea cu litere mărunte câteva subiecte din cele dificile. Se lipeşte înapoi pe sticlă. În timpul examenului, pe măsură ce lichidul se bea (se permite încă folosirea lichidelor la examene !), se vede tot mai mult din subiectele scrise pe etichetă. Este suficient să priveşti prin sticlă şi să o roteşti uşor. Sticla poate chiar circula pe la vecini ! Se pot aduce mai multe sticle, că doar studentul este însetat de ... cunoaştere !

(Relatată de studentul Simon Radu)

Barajul curbat

Barajul lacului de acumulare de la Vidraru este curbat spre interior astfel încât să se rezeme cu capetele de munții din stânga şi dreapta spre a rezista mai bine presiunii apei.

Un coleg de-al nostru ce lucra la Hidrocentrală în timpul construirii, când încă barajul nu era terminat şi lacul nu avea apă, a fost însărcinat să conducă prin şantier o grupă de ofițeri superiori din armată şi să le da explicații, după planuri şi pe teren, despre marea construcție.

După prezentarea planşelor centralei şi barajului şi după vizita pe fundul lacului precum şi prin tunelul de aducțiune, grupul era aşteptat în centrala subterană de un autobus ce urma să-i scoată prin tunelul de fugă la câtiva kilometri de centrală, pe valea Argeşului. Înainte de a-şi lua rămas bun şi a-i urca pe vizitatori în autobus, inginerul nostru îi întreabă pe aceştia dacă mai au nelămuriri. Un ofiter de grad mare, mai curajos, spune:

− Domnule inginer, eu am priceput totul înafară de un singur lucru. Unde va fi apa ? Înainte sau după baraj ?

Conştiință de japonez

Un fost student de-al nostru a ajuns să lucreze la noul laminor de sârmă, construit tocmai atunci de japonezi la Câmpia Turzii. Mi-a povestit de seriozitatea în muncă, corectitudinea şi ataşamentul față de firmă al acestora. Nu m-a impresionat faptul că foloseau tichetele de benzină plătite

de firmă doar în timpul serviciului, nu şi în week-end, când se duceau la odihnă în Munţii Apuseni. Ştiam că la fel făceau şi elveţienii ce lucrau prin România. M-a impresionat în schimb o povestire din care rezultă cât de mult conta pentru japonezi recunoaşterea greşelii în cadrul firmei.

Se monta pe platformă un transformator de reţea mare, ce urma să alimenteze toată secţia laminorului de sârmă. S-a turnat din recipienţii special aduşi uleiul izolator, umplându-se inclusiv rezervorul din partea superioară. Din greşeală, tehnicianul responsabil cu montarea transformatorului a uitat apoi să pună imediat la loc buşonul ce închidea rezervorul de ulei (Uleiul urma să preia vapori de apă din aer şi să-şi piardă calităţile de izolator la înaltă tensiune).

A doua zi el a constatat scăparea şi a început să se vaiete prin secţie. Inginerul nostru l-a întrebat ce s-a întâmplat.

− *Big mistake! Big mistake!* zicea japonezul necăjit de mama focului. Apoi i-a explicat inginerului ce se întâmplase. Dar românul, care are totdeauna o soluţie la orice, îi zice (în engleză) :

− Nu e nici un bai ! Scoatem uleiul, îl ducem la Cluj la PRAM, îl uscăm şi îl aducem înapoi ca să-l punem la loc fără să ştie nimeni!

− Nu, zice japonezul, mai întâi eu trebuie să raportez la firmă şi va fi vai de mine ! Nu putea fi convins să ocolească procedura din firmă.

Japonezul a dat telefon la firma de acasă, anunţându-şi greşeala. A fost rechemat imediat în Japonia şi a doua zi apărea la Câmpia Turzii un alt tehnician, cu grad mai mare de specializare, care trebuia să rezolve problema. De fapt, acesta a urmat exact soluţia propusă primului de către inginerul român şi astfel, transformatorul a fost pus corect în funcţiune.

Românul l-a întrebat apoi pe japonez ce o fi putut păţi colegul rechemat acasă. Acesta nu a spus concret ce, dar, la rândul lui, a început să se tânguie lung:

− Ai, ai, ai....

De atunci, dau deseori studenţilor ca exemplu pe „bietul” japonez.

Pe scările Rectoratului

La ora 15.00 Prorectorul X pleacă de la birou, însoţit de tânăra sa secretară, care avea în mână un dosar subţirel. Pe scări, întâlneşte un profesor care sperase să-l mai găsească pe prorector la birou.

− Bună ziua domnule Prorector ! Aţi terminat şi plecaţi ?

− Da, plec ! Dar te rog să observi că mi-am luat de lucru şi pentru acasă !!

(Scrisă de prof. Nicolae Bogoevici)

Recomandarea profesorului

La examenul de Maşini electrice cu profesorul Remus Răduleț, studentul X primeşte un bilet şi printre subiecte are de răspuns despre „Calculul dispersiei la ancoşa unei maşini electrice”.

− Pofteşte la tablă domnule student, îi zice într-un târziu profesorul.

Studentul răspunde foarte sumar la subiectul dat, justificându-se, cu oarecare reținere, că nu a avut bibliografie din care să învețe, în afară de notițele sumare luate la cursul ţinut de profesor.

Acesta, cu un zâmbet de înțelegere, îi spune:

− Domnule, un student de la Politehnică trebuie să cunoască şi să citească şi cărți scrise în limbi străine; altfel nu poate să se documenteze !

Studentul a promovat examenul, dar a reținut recomandarea profesorului, devenind, în decursul timpului, cunoscător a trei limbi străine şi profesor la Facultatea de Electrotehnică.

(Scrisă de prof. Nicolae Bogoevici)

Berea buclucaşă

Eram student în anul I şi aveam o lucrare de control la seminarul de Bazele Electrotehnicii. Nu ştiam şi pe deasupra, fusesem şi la o bere înainte de seminar.

Am avut însă noroc: stăteam cu o colegă foarte bună în bancă şi speram că mă va ajuta. Aceasta îmi spuse să o las să-şi termine lucrarea ei apoi îmi face şi mie problema pe o ciornă.

Berea însă, începea să-şi spună cuvântul şi să mă preseze să ies la toaletă ! Colega a reuşit deja să-mi termine lucrarea pe ciornă (probabil de nota 10), moment în care nu m-am mai putut abține, m-am ridicat şi am plecat afară... Astfel, am luat nota 4 !

(scrisă de studentul G.C. de la ETc)

Absolvent de excepție

Studentul Vaiss Gheorghe (evreu, originar din Braşov) a urmat secția de Automatică şi Calculatoare de la noi, prin anii 80’. Era un sudent de excepție. Ştiam asta deja de la profesorul Rendi Bela care mi-a spus că Vaiss ştie matematică atât cât toată catedra de matematici la un loc !

Punea întrebări serioase în timpul cursului, la care mă descurcam. Am ajuns să-l anunț de fiecare dată la curs că cutare problemă teoretică nu este încă rezolvată. În două sau trei rânduri a venit apoi imediat cu un studiu făcut de el acasă, uzând de matematica pe care o stăpânea. Calcula rapid pe hârtie, din picioare, pe nerăsuflate. Rezultatele lui erau surprinzătoare şi de câteva ori am mers împreună în laborator spre a verifica şi practic descoperirile sale. Dar acestea erau prea greu de verificat experimental cu aparatura de care dispuneam.

Una dintre soluțiile lui a fost însă evidentă. Nu a fost la seminarul în care rezolvam un circuit după un tratat de specialitate apărut în Editura Tehnică. La examen, fiindcă lipsise la seminar, a rezolvat problema după o metodă proprie, şi, după ce am analizat două ore soluția sa, mi-am dat seama că era singura valabilă. A trebuit ca pe viitor să uzez la seminar de aceasta şi să-l citez ca autor.

Am regretat că după anul III de facultate la Timişoara, tocmai când mă pregătisem să-l iau colaborator la cercetarea unor circuite electronice încă nerezolvate, s-a transferat la Facultatea de acelaşi profil din Politehnica Bucureşteană, sperând ca acolo să învețe mai multe. A teminat facultatea situându-se pe locul 1 pe țară în grupul secțiilor de Automatică şi Calculatoare !

Mai târziu, când l-am reîntâlnit la Timişoara, mi-a povestit despre neşansa lui la repartiția la muncă de la terminarea facultății. Fiind evreu, nu a fost primit în Partid în timpul studenției. Nefiind membru de partid, nu a fost reținut cadru didactic, cum dorea. Pentru ambele motive, nu l-au acceptat în cercetare, care era „cu secrete”. Aşa că, un mare specialist în Teoria Sistemelor, a ajuns la Săcele-Braşov (aproape de casă), la o fabrică de motoare electrice de mică putere ! A fost foarte nemulțumit şi avea de ce ! Apoi mi-a spus că s-a căsătorit cu o fată de aceeaşi etnie şi va pleca curând în Israel.

L-am sfătuit să nu stea acolo mai mult de 1-2 ani, cât era obligat, şi să plece cu prima ocazie în SUA, la NASA.

– La NASA ? De ce să merg acolo ?

– Ca să avem şi noi un român la NASA, asta e valoarea ta !, i-am răspuns eu răspicat !

Nu ştiu dacă a trecut pe la NASA dar se pare că în prezent este profesor la Royal College din Londra.

Pe coridor la examen

În anii ’80 aveam studenți foarte buni la secția de Automatică şi Calculatoare. Eram obligat să acord multe note bune. Le dădeam notele cu bucurie.

În timpul unui examen, după ascultarea la tablă a fiecărui student, încheiam nota acestuia şi îi ziceam „vacanță plăcută”. Studenții ieşeau pe rând iar când uşa sălii se închidea îi auzeam strigându-şi cu voce tare nota. Colegii de pe coridor îi felicitau cu aplauze pe cei cu note mari.

Odată, ies pe uşă brusc tocmai eu, examinatorul, şi strig tare :

– Zece !

După care, din inerție cred, au urmat aplauzele de rigoare, apoi râsetele pentru păcăleală !

Conspirația

Studentul Dominic Paraschiv (anii ’80) nu agreea faptul că profesorul X prelua la seminar totul dintr-o culegere de probleme, pe care o împrumuta de la cel ce stătea în față. Răsfoia culegerea, alegea o problemă şi dicta, inclusiv soluția, fără să adauge nici un cuvânt.

Odată, studentul nostru şi-a pregătit culegerea punând pe fiecare pagină funingine şi s-a aşezat în primul rând. A venit cadrul didactic, a luat de pe bancă lucrarea şi a început să o răsfoiască. După ce s-a mânjit pe mâni şi a observat de unde, urmează întrebarea:

– Ce-i cu cartea asta ?

– Ştiți, am învățat din ea seara târziu lângă o lampă cu petrol !

Profesorul a râs copios neremarcând conspirația, iar mai târziu, Paraschiv a luat totuşi examenul.

(Relatată de ing. Ladislau Dehelean)

A avut parte de ... cărți

Studentul O. V. era ceva mai în vârstă decât colegii lui, mai şi lucra, deci pentru el examenele erau mai grele. Mereu mergea la consultații înainte de examen, ca să i se mai explice câteva subiecte şi să arate că este interesat de materie.

S-a dus odată la facultatea de mecanică să ceară consultații de la profesorul X la disciplina Rezistența materialelor în după-masa din preziua examenului. Nu găsea profesorul. Deodată, acesta tocmai iese dintr-un birou, ținând vizibil în mână un pachet de cărți de joc.

Profesorul s-a simțit jenat ca şi studentul de altfel. Acesta din urmă a renunțat atunci la consultații. A doua zi însă, profesorul (încă jenat) a fost mai indulgent cu studentul nostru şi l-a trecut repede.

(Relatată de ing. Ladislau Dehelean)

Curs suprapus cu meciul

Într-o miercure fotbalistică s-a întâmplat ca un curs cu profesorul B. C. să se suprapună cu un important meci al echipei naționale de fotbal, între orele 18-20. Cum printre studenți erau mulți doritori să vadă meciul, s-a propus profesorului ca cele două ore de curs să fie ținute în săptămânile consecutive ce urmau, câte o oră în plus după cursul de la 18-20.

Profesorul, deşi era şi dânsul mare amator de fotbal, a refuzat propunerea studenților motivând:

– Nu pot, mă aşteaptă acasă copilaşii flămânzi şi trebuie să cumpăr pâine în drum spre casă, că mai târziu se închid magazinele.

– Dar Domnule Profesor, zice un student mai curajos, în zilele acelea vă asigurăm noi pâinea !

Tot nu a mers !

(relatată de ing. Gheorghe Gherman)

Mobila - mascotă

Cine dintre absolvenții Facultății de Electrotehnică din Timişoara nu-şi aminteşte de celebra mobilă sculptată din biroul Decanului ? Poate cei care nu au fost niciodată invitați la Decan pentru vre-o felicitare sau vre-o muştruluire ! Este de o frumusețe inegalabilă în universitățile din România şi stând acolo de atâția zeci de ani a devenit emblema facultății.

Mobila a fost comandată de profesorul Ştefan Nădăşan în 1948, la înființarea facultății. Deşi unele piese au dispărut (unde o fi canapeaua din piele şi lemn sculptat de patru locuri ?), valoarea ei astăzi este inestimabilă.

Fiind odată în decanat, Domnul Rector X îi spune Decanului, prof. Dumitru Toader :

– Mobila asta ar sta bine în cabinetul Rectorului !

Răspunsul Decanului veni propt :

– Da, dar cu Decan cu tot !

(Relatată de prof. Dumitru Toader)

Iancule Mare !

Absolventul de Electronică, Gabor Viragh, de etnie maghiară, a fost repartizat în producție la Turda. Era în anii de lipsuri alimentare (în special carne) de pe piață (1978).

Tocmai atunci lui Gabor i-a venit să se căsătorească. Dar problema principală era aceea că, pentru a avea aprobare să țină nuntă la restaurant, trebuia să predea un porc la Primărie ! Iar acesta costa ceva bani. Atunci Gabor s-a dus în audiență la primar, i-a spus că este electronist şi i-a propus ca în schimbul porcului să realizeze pentru primărie vre-un aparat electronic. Zis şi făcut !

Primarul a acceptat ca inginerul să facă un ceas electronic pentru a fi pus în centrul oraşului Turda, care, la ore exacte, să transmită un cântec. Inginerul a acceptat dar primarul, un pic naționalist, i-a cerut ca acel cântec să fie „Iancule Mare". Şi uite aşa, maghiarul nostru a fost constrâns să execute comanda primarului, desigur, după căsătorie. Gajul era însă pe listă: porcul nepredat !

Ceasul muzical a fost pus în funcțiune şi a mers câțiva ani. Odată, când acesta s-a defectat, Gabor a fost chemat la Primărie şi i s-a reamintit că figurează pe lista cu porc nepredat !

Gabor a verificat ceasul şi a constatat că nu partea lui din ceasul electronic s-a defectat ci partea audio, făcută de un alt electronist din Turda. L-a reparat de mai multe ori. Totuşi, a fost foarte greu de-a lungul anilor, să scape de lista cu pricina. Porcul nepredat s-a răzbunat !

Examen cu ploaie...de căzuți

La un examen de matematici, într-o zi însorită în care nu avea cum să plouă, profesorul Nicolae Neamțu se uită pe geam şi zice :

– Dacă plouă, examenul va fi mai uşor iar dacă nu plouă, va fi mai greu !

Timpul splendid a făcut, ca urmare, să treacă dintr-o grupă numai 3 studenți.

(Relatată de ing. O.Fălcan)

Evrika !

Era prin 1959, toamna. Aveam un curs de Electronică şi ne preda profesorul Alexandru Rogojan.

Deodată, se deschide uşa sălii, intră ca viforul şi gâfâind de alergare tehnicianul Constantin Nănasi, îl întrerupe pe profesor zicându-i:

– Merge, am prins Budapesta !

Profesorul se scuză faţă de noi cerând o permisie de plecare din sala de curs pentru 15 minute. Am rămas liniştiţi în bănci, comentând ce putea fi atât de important la Budapesta după 1956 ... ?

Revenind la curs, profesorul, foarte încântat şi mândru, ne spuse că s-a realizat în facultate primul televizor (cel puţin din Timişoara), că merge şi că s-au recepţionat imagini de pe postul Budapesta. Deşi la acea vreme în Timişoara erau aduse din import de 3-4 ani televizoare alb-negru, la facultatea de Electrotehnică s-a asistat la o premieră.

Nedumerire

Prin anii 60', când eu şi colegul Corneliu Toma eram asistenţi la Catedra de Electronică şi automatizări, aveam un birou comun la parterul clădirii Electro-Veche. Profesorul Alexandru Rogojan ne aducea la catedră ca să lucrăm câte ceva şi Duminica dimineaţa.

Dar noi, consideram că este zi de odihnă şi ne mai abăteam de la lucru. Concret, de mai multe ori, am jucat table. Corneliu avea o cutie de table în sertarul mare de la mijlocul biroului, el stătea pe scaunul obişnuit iar eu, aplecat peste birou din faţă. Astfel, jucam liniştiţi, fără să comentăm, şi doar zarurile se auzeau slab pe coridor.

Ştiam că profesorul mai vine în control aşa că ne-am luat toate măsurile: sertarul se închidea rapid la o împingere uşoară cu burta iar pe birou aveam nişte scheme de electronică pe care tocmai le comentam bătând cu creioanele uşor în masă. Profesorul a ascultat de mai multe ori la uşă, auzea ţăcănitul zarurilor, intra brusc dar nu ne-a descoperit niciodată jucând. Rămânea mereu nedumerit. Când îl vom revedea.... îi vom povesti adevărul şi ne vom cere scuze !

Descoperire

Profesorul de Desen, Constantin Câlniceanu umpluse tabla de la stâga spre dreapta cu desene tehnice. Ajungând la capăt şi uitându-se la tablă constată cu surprindere că toată partea de jos era ştearsă în urma sa. Se întoarce spre sală şi întreabă :

– Care a fost porcul ce a şters tabla ?

Dar văzând cât praf de cretă avea pe burtă a înţeles ce s-a întâmplat şi a zis, arătând cu mâna :

– Ahaaa, acesta a fost porcul !

(Relatată de ing. Mircea Naiu)

Europa (de Est) e mică!

În vara anului 1972, după întoarcerea mea de la o specializare de trei luni în Polonia, mi-am petrecut concediul la Piatra Neamţ (unde locuia atunci mama mea) şi în împrejurimi. Într-o zi, mă aflam în frumoasa staţiune Lacul Roşu. Era foarte cald. M-am aşezat la o coadă anormală la răcoritoare. Eram deja în faţă când am văzut o pereche de tineri (băiat şi fată) venind în grabă, privindu-şi ceasurile şi văietându-se în limba polonă că nu pot ajunge în timp scurt la tejghea, că le pleacă autobuzul...

Înţelegând graiul lor şi ieşind deja cu trei sucuri în mână i-am abordat şi le-am oferit două din sticlele reci. Au fost teribil de surprinşi de faptul că le vorbesc în polonă şi apoi de gestul meu. I-am însoţit pe cei doi studenţi (am aflat asta) spre autocar şi pe drum mi-au povestit că sunt necăjiţi de oprirea prevăzută atât de scurtă într-o staţiune atât de frumoasă.

Atunci eu i-am întrebat :

– Dar cine v-a făcut organizarea excursiei prin România ?

– Un profesor român de la Timişoara !, răspund tinerii.

– Atunci aflaţi că s-a întâmplat o minune ! Eu sunt tocmai cel care v-a ajutat în programare şi în obţinerea aprobărilor de masă la preţ pentru studenţi şi cu gratuităţi la cazare în centrele universitare din traseu.

Într-adevăr, fiind în iarna lui 1971/72 la Politehnica din Varşovia , eram cazat în aceeaşi cameră cu un asistent polonez. Acesta se chinuia să facă planificarea unei excursii în Yugoslavia pentru asistenţi şi studenţi. Eu, care aveam deja în spate experienţa organizării ieftine a excursiilor de documentare pentru studenţii din anii IV, prin oficiul naţional de turism, cu cazare şi masă în centre universitare, i-am zis :

– *Nie, prosze pana*, în acest an veţi merge în excursie prin România !

– Cum aşa ?, întrebă polonezul.

– Pentru că sunt eu aici, cunosc foarte bine locurile frumoase din România şi vă organizez toată excursia !

Aşa se făcu, că le-am redactat în româneşte toate scrisorile către universităţi pentru a obţine casă şi masă, şi le-am făcut programul amănunţit, pe minute, al excursiei. Nu putusem prevedea o şedere mai lungă de 15 minute la Lacul Roşu pentru că veneau de la Suceava şi de la mănăstiri şi trebuiau să prindă cina la cantina unui institut din Piatra Neamţ. Dar am ţinut să vadă şi acel loc frumos al României ca să mai revină. Fusesem rugat deja de la Varşovia de către organizator să-i însoţesc pe gratis în excursie, ca răsplată pentru munca mea, dar îi refuzasem.

Şi uite cum, întâmplarea a făcut să-i întâlnesc pe cei care erau de altfel foarte mulţumiţi de frumuseţea şi preţul mic ale excursiei. Ajungând la autocarul lor dintr-o parcare, ce era plin şi gata de plecare, cei doi studenţi m-au prezentat grupului şi mi s-a spus că au avut misiune de la fostul meu coleg de cameră (acesta nu a mai putut participa la excursie) ca dacă cumva mă vor întâlni pe traseu, să-mi mulţumească şi să-mi facă încă odată oferta de a-i însoţi. Refuzându-i din nou politicos, ne-am despărţit, dar nu înainte ca tot autocarul să-mi cânte traditionalul lor „*Niech żyie dużo lat !* ” adică, ceva la fel cu al nostru „Mulţi ani trăiască !”.

În parcare

Absolvenţii secţiei Electronică şi telecomunicaţii, promoţia 1976, s-au întâlnit într-o dimineaţă din 2006 la facultatea actuală, în parcarea de pe Bd.V.Pârvan, înainte de intrarea în sală.

Unul dintre ei, aflat în Franţa şi ajuns persoană importantă la o firmă de textile de acolo, a împărţit drept cadouri pentru toţi colegii băieţi, pentru soţii colegelor şi pentru profesori câte o frumoasă cravată de mătase. Şi a ţinut ca aceste cravate să fie puse la gât acolo pe loc, în parcare. Ne-am schimbat deci cu toţii cravatele, pe ale noastre punându-le prin buzunare. La un moment dat, în timpul echipării în parcare, cu cravatele uniforme, absolventul Ioan Mihu, profesor la Universitatea din Sibiu, exclamă:

– Bine că nu ne-a dat drept cadou chiloţi !

Noul inginer

La terminarea studiilor, în anul 2000 la Facultatea de Electronică şi telecomunicaţii, inginerul Constantin Curelea s-a angajat la firma Eldrex din Timişoara. În prima zi de lucru, îl vede un meşter, îl crede drept muncitor nou şi îi zice:

– Vezi şurubelniţa asta, trebuie să te împrieteneşti cu ea ! Fă o tură pe la birouri şi strânge şuruburile la prize.

Constantin rezolvă fără să comenteze sarcina primită şi revine :

– Ce-mi mai daţi de lucru ?
– Nimic, vine inginerul nou şi vă dă el !
– Păi, eu sunt inginerul nou !

(Relatată de ing.Constantin Curelea)

Clasamentul de peste ocean

Când fiul meu Lucian, absolvent din 2000 al Facultăţii de Electronică şi Telecomunicaţii a Politehnicii din Timişoara, a emigrat în Canada, prin anul 2002, putea să-şi găsească repede un loc de muncă pentru că se specializase şi lucrase doi ani în Franţa în domeniul reţelelor de calculatoare. Totuşi, nu s-a grăbit. Ştiindu-şi valoarea, a căutat o firmă dintre cele mai renumite, unde lucrând – să progreseze. Aşa s-a prezentat, după patru luni de studiere a ofertelor, la cea mai mare companie de pe mapamond: General Electric (filiala Toronto).

Serviciul de personal al firmei folosea o clasificare a universităţilor tehnice din lume după valoarea absolvenţilor emigraţi până în acel an în Canada. O doamnă de la acest serviciu îl preia pe Lucian şi-l întreabă din ce ţară este şi la ce universitate a terminat studiile. Primind răspunsul, doamna pune pe calculator lunga listă a clasificării şi începe căutarea în ultima pagină. Zice :

– Nu este pe lista noastră !
– Vă rog să căutaţi şi pe pagina precedentă, mai sus pe listă !

Doamna trece mai sus pe listă, caută şi zice din nou :

– Nu este nici aici ! şi vrea să renunţe.
– Dar nu aţi căutat pe toată lista, a mai rămas prima pagină !

Persoana pune pe monitor, vădit deranjată, pagina de început a listei şi începe să caute de jos în sus. Lucian i-o ia înainte :

– Vedeţi că este pe primul loc !

Teribil de surprinsă, dar şi jenată, zice :

– Veniţi mâine la interviul pentru angajare !

Scurte ştiri

Absolventul Ştefănică Florin, din promoţia Calculatoare anul 1976, poartă încă în portofel (de 33 ani !) ca amintire şi ca legătură cu facultatea, o bucăţică de hârtie pe care se află caracteristica de frecvenţă a unui amplificator, dată de prof. M.Ciugudean la o problemă de examen. A fost greu să-i explice soţiei ce-i cu graficul acela când ea a dat de el în portofelul său.

Mărturisirea absolventului Francisc Suflarszky, din promoţia Calculatoare anul 1976, către Dl. profesor Crişan Strugaru :

– Când mi-aţi acceptat proiectul de Perifericele calculatoarelor, respins la prima predare, nu schimbasem nimic în el. Vă rog să mă iertaţi !

Absolventul Alexandru Buciuman, din promoţia Calculatoare anul 1976, şi-a regăsit cursurile (notiţe cu indigou şi litografiate). Le citeşte **acum** ... ca obligaţie morală...

Profesorul M.Ciugudean a acordat până acum mai multe cărţi „Zâmbete la Electro" drept premiu pentru absolvenţii ce vin la întâlniri „de la cea mai mare distanţă". Cartea a ajuns astfel la Paris, Toronto, Vancuver, Camberra, Capetown. Recent, inginerul Nicolae Bakk (din promoţia Calculatoare anul 1976), i-a propus să acorde premiu şi pentru absolventul care s-a depărtat cel mai mult de meseria învăţată la facultate !

Profesorul M.Ciugudean l-a întrebat la o serată pe profesorul Marius Oteşteanu, Decanul Facultăţii de Electronică şi telecomunicaţii :

– Cum de dansaţi aşa de bine, unde aţi luat ore de dans ?
– Ca şi Dumneavoastră; unde aţi învăţat să compuneţi romanţe ?

Nepotul profesorului Nicolae Neamţu, un mic fotbalist, l-a anunţat pe acesta că se va înscrie la Liceul Loga. De ce ? Pentru că are curte mare !

Tânărul Ion Jurca, azi profesor, s-a întors prin anii 80' după terminarea doctoratului în Olanda. Ofiţerul de Securitate ce răspundea de facultate l-a întrebat :

– Ştiţi cum se cheamă cei ce se întorc în ţară din Vest ?
– Nu !
– Înapoiaţi...!

Un prodecan a primit misiunea de a merge în complexul studenţesc spre a face ordine: să alunge ţigăncile care cerşesc la geamurile căminelor.

S-a ales cu înjurii, ba chiar, o ţigancă şi-a ridicat fusta şi i-a arătat „tilivizorul" !

Profesorul Bernard Rothenstein : „L-am sfătuit pe fiul meu să facă un sport – box, ca să înveţe cum să primească..."

Din teza unei studente de la Facultatea de Electronică şi telecomunicaţii aflăm că :

„Frecvenţa este inversproporţională cu perioada T a semnalului, astfel că ea nu poate depăşi 1/T ''

Absolventul nostru, profesorul din Bucureşti Vasile Baltac, ne transmite răspunsul unui student în teză (2006), despre viruşii informatici : „Viruşii informatici sunt programe trimise de nişte persoane care nu au ce face, şi aceşti viruşi se instalează în calculator părând la început elemente ale sistemului, însă, cu timpul, încep să distrugă".

În vara anului 1960, fiind student în practică la Uzinele Electroputere, unde activitatea noastră era extrem de sever supravegheată, am caracterizat practica de vară prin catrenul:

Secţie, studiu, teme şi caiete;
Vară, soare, cald, atracţii, fete,
Poze, ştranduri, parcuri, vizionări...;
Asistenţi, control, colocviu,...amânări !

Banchete cu amintiri

Prin anul 1978, la banchetul de absolvire, proaspeţii ingineri electronişti au făcut glume pe seama profesorilor. Iată ce povesteşte prof. Gheorghe Gherman (din Suedia).

Mie mi-au făcut cadou o socotitoare cu bile cu dedicaţia "Errare humanum est..." (referire la faptul că la examen, la partea de probleme, studenţii primeau punctele corespunzatoare numai dacă rezultatul final era corect, ceea ce nu se întâmpla foarte des). Am încercat să răspund cât de cât potrivit, şi am spus ceva de genul: Vă multumesc pentru cadou, sper că nu dumneavoastră sunteţi cei care greşiti la calcule, nici eu, ci socotitoarea...

Într-o a doua fază, absolvenţii au dedicat nume de filme unor discipline. Din păcate nu mai ţin minte decât ce nume au asociat disciplinei SCS, al cărei titular eram, a fost "Razboi şi pace". Foarte subtil şi la obiect.

Într-o a treia fază, au asociat titluri de filme unor cadre didactice. Mie mi-au asociat filmul "Un poliţist incomod". Iarăşi la obiect din punctul lor de vedere, trebuie să recunosc, poate puţin cam dur din punctul meu de vedere. Dar dacă am ţinut minte secvenţa, înseamnă că mi-a plăcut.

Profesorul Gherman îşi mai aduce aminte şi de un alt banchet de sfarşit de studii la secţia ETc, prin 1982.

– Şef de an a fost Radu Dorin (din Mediaş, ca şi mine). Atunci începuse perioada în care trebuia să facem economii la tot, inclusiv la consumul de energie electrică. La facultate, în cabinete, era frig iarna şi nu aveam voie să folosim radiatoare electrice. Că mai foloseam, asta era altceva...

Banchetul a avut loc la hotelul Continental în faimoasa "Sala roşie". Absolvenţii, prin Radu Dorin, au chemat unele cadre didactice la microfon pentru mici "interogatorii". Mie mi-a spus Radu Dorin:

–Tovarăşe şef de lucrări, deţinem informaţii precum că dumnea-voastră vă beţi cafeaua în fiecare zi la ora 10, împreună cu tovarăşul şef de lucrări Mircea Chivu, la el în cabinet (studenţii ştiau despre noi mai mult decât credeam). Mai ştim că fierbeţi cafeaua cu termoplonjorul electric. Vă rugam sa ne spuneţi cum vedeţi d-voastră preparatul cafelei cu un termoplonjor electric în contextul măsurilor de economisire a energiei electrice...?

Am ramas tăcut câteva secunde, apoi am încercat să-mi revin şi să răspund. Am spus ceva de genul:

– Noi fierbem două cafele deodată într-un singur ibric, nu separat, şi prin asta economisim energie electrică. Ca atare respectăm programul de economisire a energiei electrice (că doar nu era să spun că nu îl respectam...).

Cand i-a venit randul lui Mircea Chivu, el a spus:

– Pentru a economisi şi mai multă energie electrică, ne angăjam ca de acum încolo să fierbem cafeaua pe aragaz (poantă bineînteles, doar nu aveam aragaz în cabinete).

La care profesorul Anton Policec a adăugat cu voce tare din sală:

– Folosind biogaz...! (aluzie la ideile care se vânturau, conform cărora eram gata să scoatem energie din orice).

(Relatată de prof. Gheorghe Gherman)

Mi-a murit moartea

În 18 Aprilie 2006, dimineața, a apărut într-un ziar local ştirea că a decedat Mircea Ciugudean, însoțită de o fotografie. Nu toți s-au mai uitat şi la poză. Ar fi văzut că omul era mai în vârstă şi nu semăna deloc cu mine.

Aşa se făcu că, pe la orele 9.00, suna telefonul la secretariatul departamentului, la doamna Gabriela Vintilă, unde cunoscuții cereau confirmarea. În acelaşi timp, acasă la mine, sunau la telefon colegii de facultate şi rudele ca s-o întrebe pe soția mea dacă este adevărat. Fiind anunțat de cele două doamne despre situație, le-am instruit să răspundă spre a fi convingătoare astfel :

„ Astă seară, la Radio Timişoara, se prezintă în direct interviul cu profesorul Mircea Ciugudean – compozitor de romanțe"

Dar anunțul programului la radio Timişoara a creat noi suspiciuni şi confuzii deoarece s-a interpretat că emisiunea era înregistrată anterior şi se transmite „ in memoriam" iar, pe de altă parte, tizul defunct era un pastor care avea şi el preocupări muzicale.

Cert este că am apărut în direct la Radio Timişoara şi cei avertizați s-au lămurit. Problema a mai durat totuşi ceva timp. La o coadă de la Poşta din Piața Traian, un fost student de-al meu, întorcându-se în rând, mă vede şi rămâne blocat. Ce ai pățit, îl întreb eu. Zice: credeam că ați murit ! Iar un student ce trebuia să vină la mine pentru proiectul de diplomă, a apărut abia după mai multe săptămâni la şcoală, scuzându-se că a crezut că a rămas fără conducător şi nu ştia cum să procedeze.

Şi azi, când mai merg la CEC-ul din Piața Traian, produc emoție doamnelor de acolo, foste colege de serviciu cu soția tizului meu. Cu care, pe vremea când acesta nu avea telefon, eram mereu confundat. Deranjul la telefon era frecvent şi ştiam deja multe despre pastorul ce avea numele meu. Răspundeam de obicei : „Da, mă ocup de muzică, dar nu sunt eu cel pe care îl căutați. Acesta nu are telefon şi locuieşte în Piața Romanilor". Mai târziu, tizul meu îşi instalase telefon şi am scăpat de căutări; pe urmă, nu a mai fost cazul.

Iar eu, trăiesc bine mersi, şi precum se zice în popor, voi trăi mult pentru că nu m-a nimerit din prima şi atunci, mi-a murit moartea !

Socoteala din târg…

Profesorul la început de examen, către asistent:
– Mai introdu doi în sală !
Asistentul iese pe culoar şi revine repede :
– Nu mai sunt !
– Caută pe oricare doi pe coridoare; s-au pus şase „pile”, iar în sală sunt numai patru studenți !

(Povestitorul a ținut să rămână anonim)

Reluare, cu variație

La examenul de diplomă din Iunie 2007, cu comisia de Măsuri Electrice, absolventa B.A. începe prezentarea lucrării :
– Onorată instanță…

Comisia remarcă şi face haz. Dar conducătorul de diplomă, profesorul Dan Stoiciu, zice :
– Lăsați, că de fapt o judecăm !

Amintiri…

La întâlnirea de 20 de ani, absolventa Camelia Arion reaminteşte colegilor ceva despre repartizarea obligatorie „în producție” de la sfârşitul studiilor. Şi anume, le redă clasificarea, făcută de absolvenți, pentru localitățile din lista de repartizare trimisă de Minister:

- localități unde opreşte trenul,
- localități unde nu opreşte trenul,
- localități unde se aude trenul,
- localități unde nu se aude trenul.

Tot dânsa, a mai povestit cum se încheia cursul de **Miercurea** cu şef de lucrări I. Moş. Acesta, ştiind că în ultimele zile din săptămână se cam chiulea de la cursuri, spunea la plecare :
– Vă doresc un week-end plăcut !

A mai reamintit colegilor cum se motivau 20 de absențe la ore printr-o donare de sânge, respectiv, 40 de absențe cu două donări.

(Povestită de ing. Camelia Arion)

Variantă modernă a poveştii lui Creangă

Lecturând odată anunţurile din ziar, tehnicianul de la electronică, Traian Mierluţ, găseşte următorul apel umanitar :
„Familie modestă, am accepta să ni se doneze un televizor color vechi."

Colegul nostru avea această posibilitate şi, pornit să facă donaţia, sună familia respectivă la telefonul indicat, făcându-i oferta.

– Da are telecomandă ?, întreabă interlocutorul.
– Nu are !
– Nu vă supăraţi, daţi-l la altcineva !

(Povestită de Traian Mierluţ)

Lectură plăcută ?

De Crăciunul 2007 am fost colindat de familia unui absolvent de-al nostru mai tânăr. Am pus în punga de sub brad o carte „Zâmbete la Electro", ediţia 3-a. I-am sfătuit să citească seara, înainte de culcare, câteva schiţe din carte spre a se elibera de stress. Soţia tânărului, şi ea fostă studentă la noi, jenată puţin dar sinceră, îmi răspunde la recomandare :

– Ştiţi, noi citim cartea la WC !, la care eu prompt :
– Vă rog să folosiţi atunci în WC un deodorant !
– De ce ?
– Pentru că este poza mea pe copertă !

Poziţia mutului

Colegul meu din promoţia 1962, Stoica Marin, ne-a povestit la ultima întâlnire despre păţania lui cu teribilul profesor de Bazele electrotehnicii, Plauţius Andronescu. Acesta , la curs, scria şi scria pe tablă dar mai trăgea şi cu ochiul în sală. Termină de scris, se şterge pe mâini de cretă şi înainte de a ieşi din sală îl întreabă pe Marin:

– Tu de ce nu scrii ?

Acesta, se gândea că nu-l putea supăra pe profesor cu un răspuns ce respecta adevărul : că nu pricepea o iotă şi că în plus, i s-a rupt şi mina la creion… Aşa că, a luat poziţia mutului. Profesorul i-a făcut morală usturătoare. Marin a continuat cu aceeaşi poziţie.

Deşi a fost la curs şi la seminar, de teama că profesorul îl ţinea minte, Marin s-a dus la examen abia toamna, la reexaminare. A ştiut

subiectele. A pus primul pe tablă şi l-a expus. Profesorului Andronescu nu i-a prea plăcut şi l-a apostrofat. Marin a reluat poziția mutului…

– Treci la subiectul doi !

Şi lucrurile au continuat în aceeaşi manieră până la promovarea examenului. S-a dovedit din nou că „tăcerea e ca mierea".

Maşina cu sistem fuzzy

Sistemele cu logică „vagă" sau „fuzzy", s-au răspândit plecând de la automatizări industriale, la controlul unor părți din autoturisme şi la unele ustensile casnice, pentru că acestea nu au pretenții de precizie mare în reglare, sunt simple şi pot realiza uşor optimizări pe criterii economice. Întâmplarea a făcut să conduc la doctorat două teze cu astfel de sisteme fuzzy industriale, doctoranzii mei ajungând acum mari specialişti şi cunoscuți autori de cărți în domeniu.

Tot întâmplarea a făcut ca soția mea să primească de la rudele din Germania o maşină de spălat aproape nouă cu control fuzzy, care era programată să economisească energie electrică, apă şi detergent, chiar dacă durata spălării devenea sensibil mai mare.

Problemele au început recent, când maşina făcea nazuri. Pornea când „avea ea chef"… Depanatorul chemat s-a uitat la ea şi a spus că până la acea oră nu a mai întâlnit aşa ceva şi că poate doar schimba garnitura cuvei la o astfel de maşină. Când maşina nu a mai vrut deloc să meargă, eu, ca electronist şi un pic cunoscător de sisteme fuzzy, m-am pus pe treabă într-o dimineață devreme. Am decis să deschid capacul maşinii şi să văd de ce nu are alimentare cu tensiune (nu se mai aprindea nici un indicator). Am scos 8 şuruburi ale capacului dar acesta nu se deschidea nicicum. Undeva mai ținea. După multe încercări am renunțat, am pus la loc şuruburile şi mi-am propus să caut pe Internet o firmă de service din Germania pentru instruire.

Am mai încercat „într-o doară" să pornesc maşina deşi bănuiam care va fi rezultatul. Culmea, a porniiit ! Am spus soției vestea bună şi vă imaginați cât s-a bucurat.

Apoi, am dat imediat un e-mail specialiştilor mei în sisteme fuzzy, spre a lua notă că acestea mai au un mare avantaj (încă nesemnalat în literatură) : **se repară singure** !

200

Evoluție

Colegul meu de catedră, conferențiar Ioan Lie, avea ore la anul II şi apoi, reîntâlnea o parte mare din aceiaşi studenţi după trei ani, în anul V. După câteva promoții a constatat el că evoluția studenților nu este în sensul dorit de noi şi, de atunci, obişnuieşte să povestească celor mai mici o istorioară (probabil de unii cunoscută).

„Se zice că un pictor s-a angajat să facă o frescă mare cu „Cina cea de taină", lucrare ce urma să dureze peste trei ani. A început cu Isus, găsind după multe selecții un tânăr foarte potrivit ca model. A trecut în timp la apostoli… Pe Iuda l-a lăsat la urmă. După trei ani, a început să caute un model potrivit pentru acesta. Îl găseşte cu greu şi tocmai atunci constată că, de fapt, pe acel tânăr l-a folosit ca model la pictarea lui Isus, cu trei ani mai înainte".

Oare l-au înțeles studenții din anul II pe profesorul lor ? Aceasta e întrebarea !

(Povestită de conf. Ioan Lie)

În două etape

Prin anul 1975, actualul profesor Mihăescu Adrian era asistentul temutului profesor Vasile Stoica. La un examen din sesiunea de iarnă, ținut în sala A223 (zisă „frigider") studenții nu erau prea gros îmbrăcați (îşi depuseseră paltoanele de au umplut la refuz cuierul) dar studentele țineau pe spate paltoanele. De teamă că se poate copia cu ajutorul unor materiale ținute în paltoane şi din cauza lipsei unui alt cuier în sală, profesorul Stoica se întoarce spre asistent şi îi zice :

– Tovarăşe asistent, duceți studentele în sala alăturată şi dezbrăcați-le !

Acesta execută dispoziția şi în câteva minute studentele revin fără paltoane. Asistentul îşi permite atunci să spună ceva cu două înțelesuri :

– Acum e rândul Dumneavoastră, tovarăşe profesor !

(Povestită de prof. Adrian Mihăescu)

Constatare

Încă de mult timp mă frământă o întrebare. De ce oare din Politehnică tocmai la catedra de electronică au avut loc, de-a lungul a câtorva zeci de ani, cele mai multe divorțuri ale cadrelor didactice? Nici acum nu pot alege cert răspunsul corect dintre cele ce urmează :

- or fi fost ei grăbiți la căsătorie ca la prima punere în funcțiune a unei scheme ?

- i-au ținut profesorii pe tinerii căsătoriți prea mult la lucru la catedră (inclusiv duminica) ?

- or fi fost aceştia mai îndrăgostiți de electronică decât de soție ?

- o fi efectul faptului că nici o schemă nu le-a mers „din prima" ?

- electronica le-o fi deschis ochii ?...

Diferența de gabarit

Prin anii '70, profesorul de electronică Alexandru Rogojan, un om cu statură impunătoare (de peste 1,90m) îl întreabă pe tânărul asistent de atunci, Mircea Stratulat, care avea o înălțime bine redusă în raport cu profesorul (sub 1,60m):

– Măi Stratulat, tu ştii de ce eu sunt atât de înalt şi tu atât de mic?

– Nu ştiu tovarăşe profesor!

– Păi, uite cum e! Eu sunt făcut cu tuburi electronice iar tu cu circuite integrate!

(Povestită de profesor Mircea Stratulat)

Tratări diferite

Prin perioada de după 1970, la conducerea facultății se aflau un decan şi un prodecan (nu spun numele!). Dânşii erau indivizi cu personalități total diferite.

Decanul era un om de statură impunătoare, foarte activ, cu un caracter puternic, ce rezolva expeditiv şi în forță orice problemă, chiar dificilă, dar care nu se preocupa de fleacuri.

Prodecanul era un om mic de statură, mai reținut dar conştiincios, meticulos, bun la toate şi care nu lăsa nici cea mai mică chestiune nerezolvată.

Odată, iese decanul din birou pe coridor, cu mâinile în buzunare, bine dispus şi fluierând în surdină. Nu apucă să se depărteze vre-o şase metri că iese după el prodecanul, cu paşi mărunți dar repezi, de parcă ar fi avut o problemă urgentă. Zice:

– …, nu pleca ! Stai să-mi spui ce să scriu în rubricuța 12 ?

Decanul, din mers, se întoarce pe jumătate spre prodecan şi, sătul până peste cap de hârtii, de față cu mai mulți studenți, îi răspunde:

– Ştii ce măi … , dă-o în …..măsii de rubricuță ! Şi dus a fost.

(Povestită de profesor Corneliu Velicescu)

202

Pedeapsa cuvenită

Profesorul Ştefan Preitl de la Catedra de Automatică a Facultății de Automatică şi Calculatoare foloseşte două încăperi de lucru, una la etajul 6 şi una la parter.

Într-un an de după 2000, pe când se găsea în cabinetul de la etajul 6, apare un student care nu a prea fost pe la curs şi care spune că îl caută pe profesorul Preitl.

– Dar îl cunoşti ?, întreabă profesorul.
– Da, sigur, … îl ştiu de la curs !
– Atunci vezi că a coborât la biroul de la parter acum 5 minute, îi spune profesorul.

Studentul pleacă pe scări spre parter iar profesorul ia repede liftul şi ajunge înaintea lui în birou. Studentul apare gâfâind:

– Cum pot să-l găsesc pe profesorul Preitl ?

– Cred că este acum în biroul de la etajul 6, unde ai fost mai înainte. Dar vezi că liftul este stricat, nu merge !

Studentul mai face o tură în grabă pe scări până la etajul 6 şi negăsind deschis biroul revine la parter, plângându-se, cu puțina voce ce-i rămăsese, că nu l-a găsit pe profesor.

– Păi…, ți-am spus că a coborât aici acum 5 minute ! Eu sunt!

(Povestită de profesor Ştefan Preitl)

Panseuri expuse studenților sau absolvenților la întâlniri

Prof. Ion Naforniță :

Coordonatele pe care mă mişc : sunt mai bătrân, mai gras, mai chel !

Prof. Toma Dordea :

În garajul meu aglomerat, singurul lucru de prisos este maşina !

Prof. Corneliu Toma :

Dacă noi profesorii nu am avea ore în normă ar fi formidabil !

Există şi randament egal cu -1 ! Ai zece sarcini, te dai peste cap, nu rezolvi nici una şi mai aduni zece !

Prof. Anton Policec (la o întâlnire de 25 ani unde absolvenții şi-au prezentat activitatea) :

Teoria relativității trebuie corectată ; ați comprimat 25 de ani la o zi !

Prof. Bernard Rothenstein :

Doamne, dacă mi-ai luat putința, de ce mi-ai lăsat dorința ?

Fizica ne învață că două lucruri nu sunt posibile : nu se poate inversa sensul timpului şi nu se poate crea de la sine ordine din dezordine.

(Către tinerii asistenți) – Purtați-vă frumos cu studenții că nu se ştie care vă va ajunge şef !

(Răspunzând la întrebarea „Cum o mai duceți?") – După cum arată figura alăturată şi cuponul de pensie!

Prof. Virgil Tiponuț :

Pe unii studenți şcoala îi încurcă în ceea ce vor să facă !

Conf. Dan Lascu :

(Despre o teză de doctorat legată de „corecția factorului de putere")

Susținerea tezei aduce şi corecția titlului doctorandului !

Prof. M.Ciugudean :

Studenția este o perioadă de cel puțin 5 ani, cea mai frumoasă din viața studenților şi cea mai grea din viața...părinților !

Propun ca pe timp de vară fără vânt, generatorul eolian de la Mecanică să fie trecut pe regim de ventilator !

A rezultat un raport de rezistenţe egal cu π . Iată deci că, dacă matematicienii nu-l descoperau pe π, l-ar fi descoperit electroniştii !

– Studenţi, nu circulaţi pe sub geamurile facultăţii ! S-ar putea să cadă vre-un curs de Electronică şi… să vă intre în cap !

– Domnilor studenţi, viaţa nu este un cadou frumos ci o lungă sclavie !

Dacă aş fi bogat aş investi într-o grădiniţă cu profil de electronică ; am avea în final mai mulţi studenţi iubitori de electronică.

Prof. Alexandru Silaş :

În Politehnică poţi să faci ceva...dacă te lasă ceilalţi !

Prof. Avram Heler:

- Măi, tu când vorbeşti cu mine să taci!

Poante studenţeşti

Studentul M. Kovacs (Electronică) : Avem precizie bună dar eroare mare !

Absolventul Octavian **Vede** (Calculatoare, la întâlnirea de 30 de ani) :

Nu mai văd foarte bine... Profesorii arată foarte tineri !

Studentul D. Mazilu (către prof. A.Policec) :

Aţi văzut ce tare clipesc diodele luminiscente dacă le dau tensiune mare ?...(Se ardeau !)

Studentul Tănase Claudiu (în teză) :

Folosirea circuitului integrat este atât de simplă că o pot face şi copiii.

Din tezele studenţilor:

Semnalul de intrare amplifică banda de frecvenţă prin modulare.

Erorile sunt acele mărimi care apar în circuitele electronice provocând defecţiuni.

Redresorul este o aplicaţie a filtrării care utilizează dioda Zener.

Eroarea unui amplificator: când aplici semnal la intrare se obţine semnal la ieşire.

Absolventul Tetileanu Constantin (Calculatoare, 1977)

Am făcut o nouă facultate: am zugrăvit-o, având o firmă de construcţii!

Epigrame cu...istorie

La un examen de Electronică cu domnul conferențiar Ioan Cimponeriu, studentul fotbalist Petre Mehedințu a fost „frecat" mai rău ca la un antrenament, mai ales pentru că cineva din conducerea clubului Poli a „intervenit" pentru el. A obținut în final nota 5.

Ieşind de la examen, fotbalistul a spus colegilor curioşi :

– Profesorul nu a fost deloc „sportiv cu mine" !

Auzindu-l cum se lamenta pe coridor i-am compus imediat un catren :

Nu a fost sportiv cu tine
Căci a tras de te-a trecut ;
De era sportiv, ei bine,
Ți-ar fi tras aşa un şut...!

În septembrie 1975 (sesiunea de restanțe), înaintea meciului de pe teren propriu al echipei „U. Craiova" (antrenori conf. Cernăianu şi lector Oțet) contra lui Poli, clubul craiovean a lansat un program de meci în care se afirma că susțin un examen în fața unor corigenți la fotbal. Echipa noastră s-a supărat, s-a mobilizat şi au terminat 1 – 1, dându-le mari emoții oltenilor. Am trimis prin poştă clubului craiovean catrenul :

Corigența-am luat-o cu toptanu'
Ba v-am dat şi-emoții berechet,
De vi s-a cernit conf. Cernăianu
Şi acrit de tot lector Oțet !

Când am fost numit redactor al revistei „Micron" a Politehnicii, condusă până atunci de cadre didactice mai vârstnice, să tot fi avut 27 de ani. Am făcut haz de necaz compunând o auto-epigramă :

Că-am redus media de vârstă
Nu-i motiv de veselie
Fiindcă le-am dat gata media
Suprafeței de chelie !

După cum se ştie, cadrele didactice universitare au fost şi au rămas modeste (ca să nu zic sărace). De aceea, atât profesorii cât, mai ales, nevestele lor, se bucurau la fiecare avansare. Când a fost avansat profesor, domnul Nicolae Budişan a organizat o fiestă la care a invitat întreaga catedră. Atunci i-am dedicat catrenul :

Bucuros făcurăți fiesta
Fiindcă v-a crescut simbria ;
De-i aşa, banchetu-acesta

Trebuia să-l dea... soția !

Nu-l voi uita niciodată pe profesorul Mihalache Turtoi, care s-a stins la numai 50 de ani, spre regretul mulțimii prietenilor ce şi-i făcuse. Era mereu optimist şi cu o vorbă de duh pe buze. Era îndrăgit de colegi şi de studenți. Ne întâlneam deseori la câte o „seară a grupei" cu studenții noştri, unde ne duelam în epigrame – spre deliciul ascultătorilor. Odată i-am propus un alt gen de duel:

La o-ntrecere, chiar scurtă :
Care bea mai mult din noi,
Eu, aş deveni beat turtă
Dar 'matale – beat turtoi !

Odată am fost scoşi „pe traseu" toți studenții şi profesorii din centrul universitar ca să-i ovaționăm pe Ceauşescu şi preşedintele iugoslav Tito, care au ajuns la împăcare, după mulți ani de ură indusă de sovietici. Aşteptarea tratativelor a fost de câteva ore, în stradă, pe un frig crunt. Eram peste drum de studenții si profesorii de la Universitate, din grupul cărora se remarca profesorul Sârbu, un mare epigramist. Acesta sau eu am făcut propunerea de a ne încălzi printr-un duel epigramistic între Politehnică şi Universitate. Noi am câştigat, după mai multe schimburi de focuri care au stârnit multe râsete, cu epigrama :

Stând vis-à-vis la defilare,
Pe-un frig ce pătrundea la oase,
Ne-am fi-ncălzit cu-o constatare :
Că-aveți şi fete mai frumoase !

La o şedință de „învățământ ideologic" colegul X a afirmat că religia şi ştiința nu au nimic comun şi că din religie nu s-a prins nimic de el. I-am scris :

Între ştiință şi religie
E ceva comun, vezi bine
Că din niciuna din ele
Nu s-a prins nimic de tine !

Studentul Buta Adrian de la Calculatoare, a scris în proiectul său că nu a putut citi cu precizie instrumentele de măsură fiind **miop**. I-am trecut pe dosarul proiectului cu roşu catrenul :

Dintr-un text plin de sirop
Care umple-al tău proiect
Faptul că eşti cam miop
Este singurul corect !

Prin anii ’80, făceam parte din Consiliul de administrație al echipei de fotbal Poli. Aceasta urma să joace finala Cupei României contra echipei Sticla-Arieşul Turda (1981). I-am sfătuit pe băieții noştri :

Antrenați-vă la bare,
La haltere sau bicicle
Dar de vreți să-nvingeți „Sticla”
Nu vă antrenați la „sticle”...!

S-a nimerit ca un student, pe nume Golu, să scrie o teză slabă exact despre tranzistor, care se ştie că poate funcționa pe bază de electroni şi de goluri. Atâta i-a trebuit, că i-am şi scris cu roşu pe teză :

Tranzistoru-i cu mari roluri,
Dumneata – cu-un mare gol ;
Are el şi ceva goluri
Dar ’matale – nici un rol !

La o „seară a grupei” cu studenții mei eram cam retras. Aceştia m-au întrebat în glumă de ce stau posac ca un urs ? Dacă am fost provocat am ripostat :

Geaba-n față mi se-aruncă :
–Stați posac precum un urs !
Eu sunt după-o zi de muncă
Voi – după un somn la curs !

La o altă seară a grupei, studenții din anul III Calculatoare (care mai aveau de dat examen cu mine) mi-au pregătit o epigramă în care îşi exprimau părerea că nu pot fi şi electronist şi epigramist. În timp ce unul dintre studenți citea catrenul pe podium am înțeles cam ce vor să zică şi din mers spre podium am compus în timp record (poate 15 secunde) catrenul de răspuns (mulți din studenți au crezut că l-am avut pregătit de acasă) :

M-ați făcut atât de trist
Cât o dramă la Teatru
Şi-am s’ajung electronist
Mai iute ca voi în patru !

Pe vremea când eram prodecan, s-a realizat un test secret pentru ca studenții să-şi spună părerea despre cursurile predate. La testul făcut la o grupă a rezultat că ei sunt foarte mulțumiți de cursul pe care îl predau dar unul dintre studenți, nu ştiu care, a scris că am ținut un curs „catastrofă”.

M-am necăjit dar prodecanul Liviu Toma mi-a spus că totul trebuie judecat după părerea majorității. M-am liniştit şi apoi, la primul curs ce a urmat i-am dedicat criticului necunoscut catrenul, citit în fața anului :

Catastrofă de era
Ceva urme tot lăsa
Dar în capul tău de urs
Nu e urma vre-unui curs !

Când a venit antrenor la Poli, profesorul Angelo Niculescu era deja un om de fotbal cu mare faimă. Condusese echipa Națională la Campionatul Mondial din Mexic, cu rezultate deosebite, şi scrisese despre asta cartea „Corabia cu 11 pasageri".

La Poli însă, nu mai avea din cei 11 aşi decât pe Emeric Dembrovschi, jucătorul cu statuie pe o anume alee din Mexic.

I-am compus atunci un catren scurtisim pe care i l-am şi înmânat (fiind pe atunci în Consiliul Clubului Poli):

Ți-a 'mas
Un as ;
În rest
Ai lest !

Din păcate, antrenorul Angelo Niculescu nu ştia de glumă şi s-a supărat.

Un student a prescurtat în teza de la examen denumirea unui circuit „oglindă de curent" într-un mod nepermis („oglindă de cur."). I-am scris cu roşu pe teză catrenul de răspuns, ba chiar i l-am citit în fața colegilor adunați să afle rezultatele la examen :

La oglinda de curent
Destinația i-ai schimbat
De te uiți în ea atent
Obiectul e probat !

Colegul H. C. a dat o masă copioasă după susținerea tezei de doctorat cu subiectul „Aparat pentru măsurarea straturilor subțiri". I-am scris atunci :

Aparatu-ți, pot a spune,
N-are-aicea folosiri ;
Cum mâncăm azi vom depune
Nicidecum straturi subțiri !

Unui coleg asistent de la Electronică, ce s-a „îngropat" la Sectorul de Prototipuri şi Microproducție (SPM) pentru a lansa în fabricație cu studenții (!!) un prototip conceput de el, i-am compus în glumă un Epitaf :

Zace aici acela ce
N-a apucat să suie-n rang
Căci a lansat spre SPM
Un prototip de boomerang !

La balul organizat cu ocazia a 75 de ani ai Politehnicii timişorene (1995), colegului nostru I. D. şi soției sale li s-au furat paltonul şi o haină de blană de la garderobă. Cu această ocazie am descoperit încă un mare epigramist la Faculatea de Electrotehnică (catedra de Fizică) pentru că, a doua zi domnul I. D. mi-a arătat câteva catrene foarte bine scrise, în care făcea haz de necaz. Iată doar două dintre acestea :

Pentru unii sindrofia
N-a fost chiar după canoane;
Doar eu spun şi cu soția
Că-a fost bal de ...milioane !

La centenar, de-ți fi stafie,
Cu alb cearşaf în loc de robă,
Când veți veni la sindrofie
Să nu-l lăsați la garderobă !

Profesorului Nicolae Budişan, neobosit cercetător în domeniul energiei eoliene (Scrisă de şef lucr. Petru Mătăsariu,1984):

Potențialul eolian
În România-i foarte mare,
Dacă mai socotim şi vântul,
Ce bate des prin buzunare.

După pensionarea mea, am devenit mai activ la Cenaclul de satiră şi Umor „Ridendo" şi în domeniul compunerii de epigrame. Iată câteva dintre acestea, legate de învățământ:

Toamnă universitară : Probe dificile
În aceste zile,
Sunet de mobile…
Scârțâit de pile…

Colectivul de autori : Câte unul se munceşte
Ca să scrie o lucrare ;
Lista de-autori tot creşte
Pân' la faza publicare !

Cuponul de pensie : Pe-un „mic" cupon (bag samă,
nu-i vorba de amploare !)
Am scris o epigramă ;
Acuma-i de valoare !

Păreri despre carte

Dr. **Caius Cernescu** (Universitatea de Medicină)
„ Felicitări pentru carte domnule profesor dar ați greşit titlul ! Trebuia să-i ziceți Hohote la Electro !”

Prof.dr.ing. **Vasile Baltac** (Universitatea din Bucureşti)
„O evocare fără egal a unor ani frumoşi şi a unui mediu universitar care nu mai există în acea formă minunată, când profesorii erau respectați şi aveau timp să se ocupe de studenți, să-i invite la consultații,…dar şi să facă glume foarte spirituale.

Prof.dr.ing. **Costin Miron** (Universitatea Tehnică Cluj-Napoca)
„Cartea trimisă de tine se dovedeşte a fi un adevărat "medicament" pentru mine. Ai nimerit în plin cu ea : în fiecare seară mă delectez citind şi, ca urmare, merg la culcare extrem de bine dispus. Nu în ultimul rând, contribuie la această bună dispoziție şi faptul că, citind cele adunate de tine, te simt mult mai aproape, parcă aş sta la taifas cu tine; or, de câte ori s-a întâmplat acest lucru, tu ai creat o atmosferă minunat de tonică.”

Prof.dr.**Philippe Marchegay** (Universitatea din Bordeaux) Je félicite Mircéa pour son livre. Je suis sur qu’il est rempli d’anecdotes pleines d’humour mais aussi d’émotion. Et c’est normal qu’il plaise à ceux qui ont connu la Faculté de Timisoara autrefois. Il doit même y avoir un peu de poésie. Parce que Mircéa, lui, est poète, et pas seulement de romances.

Date biografice

Autorul s-a născut în 1940 la Ocna Mureş, judeţul Alba, unde a terminat liceul. A ajuns la Facultatea de Electrotehnică din Timişoara datorită reclamei făcută acestei facultăţi şi unei burse acordate de Primăria din Cluj. A terminat aici studiile în 1962 dar a revenit asistent în septembrie 1963. A avansat şef de lucrări în 1968, conferenţiar în 1978 şi profesor în 1990. Conduce doctorat din 1990. A fost prodecan al facultăţii între 1987-1989. A fost primul decan al noii Facultăţi de Electronică şi Telecomunicaţii între 1990-1992. A ocupat funcţia de Director de departament între 2000-2004.

Ca şi cadru didactic a elaborat 20 de manuale pentru studenţi şi 5 cărţi în edituri precum şi 74 articole ştiinţifice dintre care 7 în reviste din SUA, Anglia, Franţa, Grecia. Deţine 6 brevete de invenţie. A elaborat numeroase metode originale de proiectare pentru circuite electronice. Este membru al IEEE-SUA şi SEE-Franţa. A efectuat cinci stagii de specializare în Franţa şi Anglia.

S-a remarcat ca epigramist, realizând trei volume proprii şi colaborând la alte 7 volume. Este membru al cenaclului „Ridendo" din Timişoara şi al Uniunii Epigramiştilor din România. A trecut şi la scriere de humor în proză.

Începând din anul 2000 compune romanţe (versuri pentru 6 piese şi muzică pentru 20 piese). Are în pregătire un disc cu romanţele compuse. În octombrie 2007, romanţa sa „Scrisoare către mama" a câştigat Premiul III la Festivalul Naţional al Romanţei „Crizantema de aur" – Târgovişte, Secţia Creaţie.